

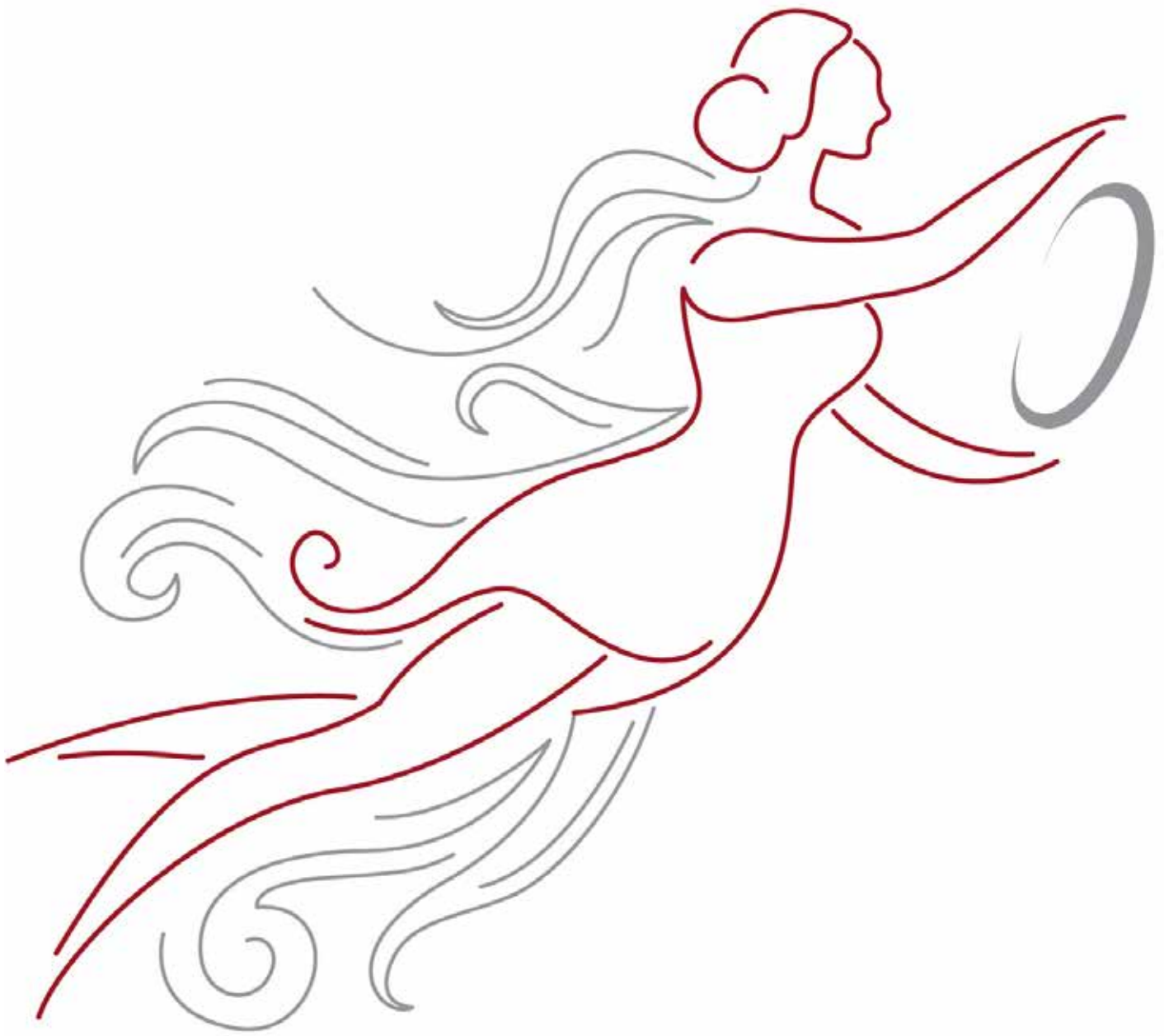
ΑΘΛΕΠΟΛΙΣ

Δεν υπάρχει δρόμος
προς την Ειρήνη,
η Ειρήνη είναι ο δρόμος

ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ 2024

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ

Δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη,
η Ειρήνη είναι ο δρόμος

ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ 2024

**ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ, Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ –
ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ 2024 • ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.**

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ — ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ: ΕΙΡΗΝΗ ΒΡΕΤΤΟΥ

ΣΕΛ. 168

ΑΘΗΝΑ 2025

ISBN: 978-618-5820-24-4

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

Δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη,
η Ειρήνη είναι ο δρόμος

Δ Η Μ Ω Φ Ε Λ Ε Ι Α 2 0 2 4

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ

ΑΘΗΝΑ 2025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	009
ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ	011
ΜΟΗΑΜΕΔ ΓΑΣΣΑΡΑ	
L'hymne du cèdre	015
Condamnation	016
Ο ύμνος του κέδρου (μτφρ. Λίζα Βαλασάκη)	018
Καταδίκη (μτφρ. Λίζα Βαλασάκη)	019
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤΙΝΑ	ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ 021
ΑΓΓΕΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΛΛΙΟΠΗ	ΡΩΤΗΣΑ ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ 022
ΑΚΡΙΤΙΔΟΥ ΛΕΝΑ	ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ 023
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑ	“ΠΛΟΕΣ ΕΙΡΗΝΗΣ” 024
ΒΕΛΩΝΗ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ ΔΗΜΗΤΡΑ	Η ΨΥΧΟΣΥΝΘΕΣΗ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΑ 026
ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ	Η ΝΙΚΗ 028
ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΡΙΟΣ	ΚΡΑΤΑ ΜΕ 030
ΔΙΟΜΑΤΑΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ	ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ 032
ΔΡΑΓΟΥΝΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ	ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ Η ΕΙΡΗΝΗ 033
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΑΝΝΑ	ΜΕΡΑ ΒΑΘΙΑ ΜΟΥ ΧΑΘΗΚΕΣ 035
ΖΑΝΙΔΑΚΗ ΑΝΝΑ	ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΝΟ 037
ΖΕΛΚΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ	ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΗ 039
ΖΕΡΒΑ ΜΑΝΤΩ	ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ 040
ΖΕΡΒΑΣ ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ	Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ 042
ΖΩΤΑΛΗΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ	ΜΗΝ ΠΟΛΕΜΑΤΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ 044
ΖΩΤΟΥ ΙΩΑΝΝΑ	«Η ΔΕΙΛΗ ΑΠΟ ΔΡΑΣΗ» 045
ΙΩΑΝΝΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ	ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΑΣ ΣΕ ΔΙΑΦΕΝΤΕΥΟΥΝ 047
ΚΑΛΑΙΤΖΑΚΗ-ΡΗΓΑΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ	ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ 048
ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ ΔΗΜΗΤΡΑ	«Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ» 050
ΚΑΡΤΣΑΚΛΗ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ	ΧΡΥΣΟΣ 051
ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΣΣΗ	Η ΜΟΝΟ ΚΑΤΟΙΚΙΑ 052
ΚΑΤΣΑΡΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ	ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ ΣΚΟΤ ΑΔΙ 053
ΚΑΤΣΟΥ ΕΛΕΝΗ	ΟΛΟΙ ΑΔΕΡΦΙΑ 055
ΚΑΦΕΝΤΖΗ ΙΩΑΝΝΑ	ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΦΥΓΙΑΣ 057
ΚΛΑΡΙΤΗ ΑΝΝΑ	ΣΕ ΚΟΥ ΒΑΛΛΩ ΜΑΖΙ ΜΟΥ ... 058
ΚΟΒΑΤΣΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	ΕΙΡΗΝΗΣ ΦΥΣΗΜΑ 060
ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	ΟΔΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΜΙΑ ΕΣΤΙ 061
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΑΝΤΡΕΑΣ	ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ 063
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΒΑΙΑ	ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΞΕΝΙΤΙΑΣ 065
ΛΕΚΟΣΙΩΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ	ΕΙΜΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ 066
ΛΙΑΠΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ	ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΔΕΡΜΑ 067
ΛΟΥΚΑΔΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ	ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ 068
ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	ΤΑ ΤΡΕΝΑ 069
ΜΑΡΜΑΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ	ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ 070
ΜΑΡΤΖΟΥΚΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ	ΠΙΣΤΕΥΩ 071
ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΑ	ΕΙΡΗΝΗ 073
ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ	ΈΝΑ ΚΛΑΔΙ ΕΛΙΑΣ ΚΡΑΤΩΜΑ ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΦΥΤΕΨΩ... 074
ΜΠΑΝΙΑ ΣΟΦΙΑ	Ένα περιστέρι 074
ΜΠΕΣΗΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ	ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ 076
ΜΠΙΜΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ	ΤΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ 078
ΜΠΟΥΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗΣ 080
ΝΑΝΟΥ ΕΙΡΗΝΗ	Η ΕΙΡΗΝΗ 081
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΟΛΓΑ	ΟΛΑ ΓΕΝΟΥΣ ΘΗΛΥΚΟΥ 083
	ΜΙΑ ΟΥΤΟΠΙΑ ΤΕΧΝΗΤΗ 085
	ΜΑΧΗ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟ 086

ΝΙΚΟΛΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ	ΕΙΡΗΝΗΣ ΥΜΝΩΔΙΑ	088
ΝΟΔΑΡΑΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ	ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ ΣΟΥ ΕΙΡΗΝΗ	089
ΝΤΙΚΜΠΑΣΑΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	ΑΠΡΟΣΙΤΗ ΕΙΡΗΝΗ	091
ΝΤΟΒΑΣ ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ	ΔΑΚΡΥ	092
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	ΠΟΥ ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΕΙΣ ΤΩΡΑ	094
ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ	ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ	096
ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΝΑΝΤΙΑ	ΦΑΤΝΗ ΕΙΡΗΝΗΣ	098
ΠΑΠΠΑΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ	ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΙΟΝΙ	100
ΠΑΡΙΣΙΑΔΗΣ ΑΚΗΣ	ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ	101
ΠΑΥΛΙΔΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΜΙΛΙΤΙΑ ΑΜΟΡΙΣ	103
ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ	ΕΙΡΗΝΗ-Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ	104
ΠΙΛΠΙΛΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΣ	Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗ	106
	Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΦΥΓΩ	108
ΠΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΩ	ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ,	
	η Ειρήνη είναι ο δρόμος	109
ΠΙΤΣΙΚΑΛΗ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ	ΔΕΙΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ	111
ΠΛΟΚΑΜΑΚΗ ΧΡΥΣΟΥΛΑ	ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ,	
	Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ	112
ΠΟΥΡΝΑΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΗ	ΔΡΟΜΟΣ ΜΟΝΑΧΑ ΕΝΑΣ, ΕΙΡΗΝΗ	114
ΣΑΒΒΑΤΗΣ ΝΙΚΟΣ	ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΑ ΣΚΑΡΙΑ	116
ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ	ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ	117
ΣΑΜΟΛΗΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ	Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ	120
ΣΑΜΠΑΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ	ΑΝΩΡΙΜΩΝ ΠΑΙΧΝ ΙΔΙ	121
ΣΑΧΙΝΙΔΗΣ ΗΛΙΑΣ	Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ	
	ΚΑΙ ΘΑ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΝ	122
ΣΚΟΥΡΤΑΝΙΩΤΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ	ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ ΕΙΡΗΝΗΣ	123
ΣΤΑΣΙΝΟΥ ΜΑΡΙΑ ΠΙΕΡΗ	ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΛΛΗΛΟΦΑΓΩΜΑ	125
ΣΤΑΥΡΙΝΟΥ ΛΟΥΚΙΑ	ΝΟΣΗΡΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ	127
ΣΤΟΥΡΑΪΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΥΨΩΜΕΝΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ	129
ΣΥΜΕΟΥ ΑΝΔΡΕΑΣ	ΕΝΑΣ ΜΑΚΡΥΣ ΔΡΟΜΟΣ	131
ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ ΧΡΥΣΑ	ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ	133
ΤΖΙΒΡΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ	ΜΗΝΥΜΑ ΕΙΡΗΝΗΣ	135
ΤΡΑΓΑΚΗΣ ΜΑΝΩΛΗΣ	ΕΛΕΝΗ	136
ΤΡΥΦΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΦΩΤΗΣ	ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ	137
ΤΣΑΒΔΑΡΗ ΕΛΠΙΔΑ	ΕΙΡΗΝΗ	139
ΤΣΑΝΤΗΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	«ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥ...»	140
ΤΣΙΑΛΑΦΟΥΤΑΣ ΚΩΣΤΑΣ	Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ	141
ΤΣΙΓΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	ΤΗΣ ΜΕΘΗΣ ΧΛΑΙΝΗΣ ΒΔΕΛΥΡΑ	142
ΤΣΙΜΕΡΙΚΑ ΘΩΜΑΗ	ΕΙΡΗΝΗ Η ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΓΗΣ	144
ΤΣΙΜΗΤΡΕΑ ΚΑΛΛΙΟΠΗ	ΠΩΣ;	145
ΤΥΡΙΜΟΥ ΕΛΕΝΗ	ΕΙΡΗΝΗ	146
ΦΙΣΤΟΥΡΗΣ ΑΧΙΛΛΕΑΣ	Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ	148
ΦΟΥΦΑ ΧΡΥΣΟΥΛΑ	ΡΑCΑΤΟR	149
ΦΡΑΓΚΟΜΑΝΩΛΗ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ	ΑΛΟΓΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ,	151
ΦΡΟΝΙΜΟΥ ΕΛΕΝΗ	ΙΣΩΣ...	153
ΧΑΛΚΙΑ ΑΝΔΡΕΟΥΛΑ	Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ	155
ΧΑΡΑΚΤΗΝΙΩΤΗ ΠΑΤΡΟΥΛΑ	ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ	157
ΧΑΡΙΤΩΝΙΔΟΥ ΓΑΡΟΥΦΑ ΠΟΠΗ	«Ο ΚΑΙ 1 ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ»	158
ΧΑΤΖΗΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΜΑΡΙΑ	ΓΕΦΥΡΕΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΣ ΣΤΗΣΟΥΜΕ	160
	ΑΓΑΠΗ 161	
ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ ΗΛΙΑΣ	ΑΠΠΙΑ ΟΔΟΣ	162
ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΑΡΙΑ	ΚΟΡΗ	163
ΧΑΤΣΙΟΣ ΚΑΝΑΚΗΣ	ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΧΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ	164
ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ	Η ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΤΗΣ...	165

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο απόλυτα ορισμένος σκοπός του ΑΘΛΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ., όπως αυτός προκύπτει από το καταστατικό του επιτάσσει τη ...συστηματική καλλιέργεια και ανάπτυξη των δυνατοτήτων των παιδιών, των νέων και των ενηλίκων με στόχο τη συμμετοχή σε πολιτιστικές, επιστημονικές και ποικίλες τα τεχνολογικές εκδηλώσεις και δράσεις...». Και καθώς στην ακρωνυμική του ονομασία ενυπάρχει η λέξη Πολιτισμός καλούμεθα να τον υπηρετήσουμε στο ακέραιο, με τα μέσα και τα εργαλεία που διαθέτουμε.

Συνεχίζοντας λοιπόν την προσπάθεια αυτή, το ΣΩΜΑΤΕΙΟ μας, προβαίνει στην έκδοση και παρουσίαση έργων νέων και ταλαντούχων δημιουργών με στόχο τη γνωστοποίηση και ανάδειξη στο ευρύτερο κοινό του έργου τους μέσω της εκδοτικής του ομάδας Πέντανδρον.

Εντείνοντας την προσπάθεια αυτή έχει θέσει μεταξύ άλλων ως άμεση προτεραιότητα την έκδοση μνημειακών και συνάμα συμβολικών έργων της παγκόσμιας λογοτεχνίας, που ευελπιστούμε ότι στις στείρες ημέρες μας έχουν πολλά να «πουν» στο αναγνωστικό κοινό και την κοινωνία. Ελπίζουμε η προσπάθεια αυτή να βρει πρόσφορο έδαφος και γιατί όχι να ταράξει τους εν υπνώσει Κύκλους.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Γέρακας, 15/12/2025

Το Αθλητικό Επιστημονικό Πολιτιστικό Σωματείο ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ. προκηρύσσει τον 5ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ στο λογοτεχνικό είδος του πεζοτραγουδίου με θέμα:

«Δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη, η Ειρήνη είναι ο δρόμος».

Η φράση αυτή του Γκάντι αντικατοπτρίζει επίσης μια σημαντική αρχή που έθεσε ο μεγάλος συγγραφέας (Τόμας Μαν) πως “Ο πόλεμος είναι μια δειλή απόδραση από τα προβλήματα της ειρήνης”.

Αυτό ακριβώς είναι το ζητούμενο του φετινού Διαγωνισμού, η περιγραφή με τον ποιητικό λόγο των προβλημάτων που βιώνουμε εν καιρώ ειρήνης ή των «προβλημάτων» που δημιουργεί η ειρήνη και που οδηγούν σε πολέμους την ανθρωπότητα και μάλιστα την περίοδο που η τεχνητή νοημοσύνη καλπάζει.

[Σημ: Ίσως τελικά πριν ασχοληθούμε με την τεχνητή νοημοσύνη, θα έπρεπε να ασχοληθούμε σοβαρά με την ανθρώπινη βλακεία;]

Η συμμετοχή στον διαγωνισμό είναι ελεύθερη σε όλους και όλες υπό την προϋπόθεση τα πεζοτραγουδία:

1. Να είναι γραμμένα στην ελληνική γλώσσα.
2. Να μην έχουν δημοσιευτεί σε έντυπο ή ηλεκτρονικό μέσο.
3. Κάθε διαγωνιζόμενος να συμμετέχει με ένα πεζοτραγουδί.
4. Να μην υπερβαίνουν τις 300 λέξεις.
5. Να έχουν αποσταλεί με e-mail στην ηλεκτρονική διεύθυνση: info@athlepolis.gr με αναγραφή του ψευδώνυμου του συγγραφέα ακριβώς κάτω από τον τίτλο του έργου το όνομα του συγγραφέα, το ψευδώνυμο και ο τίτλος του πεζοτραγουδίου θα αναγράφονται σε διαφορετικό έγγραφο word που θα αποσταλεί με το ίδιο email αλλά ως ξεχωριστό (δεύτερο) συνημμένο.

Οι βραβεύσεις θα αναρτηθούν στο site athlepolis.gr, ενώ θα υπάρξει επικοινωνία μέσω e-mail με όλους τους συμμετέχοντες.

Ο διαγωνισμός ξεκινάει την 15/12/2023 και λήγει στις 16/12/2024.

Μπορείτε να επικοινωνείτε μέσω του site: www.athlepolis.gr.

Η κρίση των ποιημάτων θα γίνει από τετραμελή Κριτική Επιτροπή, την οποία αποτελούν οι:

Σακελλάρης Καμπούρης (Ποιητής), Νίκη Βλάχου (Ποιήτρια και Εικαστικός), Άγγελος Κούρος (Ποιητής), και Ηλίας Κατής (Ποιητής).

Τον Φεβρουάριο του 2025 όλα τα πεζοτράγουδα θα δημοσιευθούν στο www.athlepolis.gr, ενώ θα παρουσιαστούν στο κοινό τον Ιανουάριο του 2025 σε ειδική εκδήλωση σε Πολιτιστικό Κέντρο του δήμου Παλλήνης, όπου θα βραβευτούν οι νικητές και θα απονεμηθούν έπαινοι και αναμνηστικά διπλώματα.

Τέλος, το σύνολο των πεζοτράγουδων θα δημοσιευθούν σε ειδική έκδοση από το ΠΕΝΤΑΝΔΡΟΝ

MOHAMED GASSARA

L'HYMNE DU CÈDRE

Le visage d'une beauté brûlée Les dieux ayant trépidé
Les hysopes de sa mémoire
Des mots en syriaque, le Coran en miniature Les cèdres
du mont enfiévré
La neige dénoue son foulard.

Mon pays, ô mon beau pays Qu'a-t-on fait de toi
De ton rêve au sang de jais De tes minarets
De tes églises au patriarche muet Je suis la fille du
mont
Je porte mon suaire partout Pour couvrir chaque
instant Vécu dans mon beau pays !

Ô nos cédraies
Pourquoi êtes-vous devenues noires Dans le clair du
jour
Comme si les moines
Ont jeté leurs semences dans l'œil du messie.

Ma terre bien aimée, mon doux peuple Il est temps
De déployer le tulle blanc des passions
Il est temps
De saupoudrer les joncs Sur le crâne du prophète
La paix est la douce tzigane Qui chante l'aubade de
l'union Sur l'escarpe de l'amour.

Paix, paix sur mon beau pays Au petit fleuve givré
Qui désaltère la fourmi et le vers Ecorçons cette
beauté brûlée
Et levons ce drapeau haut Où débourre à jamais
L'hymne du cèdre.

*

CONDAMNATION

Dans la cellule obscure OÙ sont peints
Des emblèmes de sang
Et des portraits de vacarme Je me fixe dans un coin
Je m'intègre à la cène ténébreuse Un cortège de
charognes
De mégots, de jeunes obscénités Parcourt les champs
brûlés de l'être Des mains touche-à-tout
Des visages de peintre désespéré

Quelqu'un pendu à l'envers Je pense à Gilgamesh
Aux cactus de l'immortalité
A la sirène qui se bat dans la canicule Pas de lucarne,
pas de chaille
La faim allaite mes mots
Tout ce que je sais est insuffisant Pour décrypter la
Rosette du jour
Un vieux barbu aux meurtrissures graves me lève le
visage Et me dit « Connais-toi toi-même »
Quand un bourreau aux sandales tressées Vociférant
en grec
Le traîne par le cou Laisant son sang
Inonder les orteils de l'ombre.

*

Dans le royaume des glaces
Il fait froid
Là où mon père demeure
La terre est depuis lors usurpatrice de rêves De
bonheurs
Le balcon aux basilics grisâtres La pensée horizon
manqué Corps taraudé
Mammouths transis Papa dans sa mine gelée
Submergé de supplices

De délires et d'ombres
J'éteins les magmas du présent Je crève les abcès de
neige Sur le suaire des aveux
Papa ne revient plus pourtant Il aime désormais
l'atmosphère Et moi

Seul devant l'építaphe ensoleillée Une main de cire
Commémorant son absence.

*

Cyclicité

J'ai sorti ma jarre Bourrée de cendres Et de petites
victoires Et au bord du Gange En un geste sacré

Devant les barbus de l'ombre Les yeux mi-clos

Je l'ai versée

Laissant ruisseler mes cendres

Parfois un brin de chair mal cuit qui clapote Au-dessus
duquel ont germé des serpolets La cascade fait un
bruit amer

Les pèlerins fuient leurs ablutions

Une noirceur accapare l'horizon matinal Seuls les vieux
ont le droit de faire don

Me dit un chevreau en prière Tandis qu'une vague
ordurière Pose sur mes bras juvéniles Une existence de
chaume brûlé.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΚΕΔΡΟΥ

Πρόσωπο ομορφιάς καμένο
Οι θεοί τρέμουν
Τους ύσσωπες της μνήμης της
Λόγια στα συριακά, το Κοράνι σε μινιατούρα
Στάχτες του βουνού που φλέγεται αργά
Το χιόνι λύνει το μαντήλι του

Πατρίδα μου, Ω γλυκιά μου χώρα
Τί σου κάνανε
Απ' το όνειρό σου στους ματωμένους πίδακες
Από τους μιναρέδες σου
Από τις εκκλησίες σου και τον σιωπηλό πατριάρχη
Είμαι η κόρη του βουνού
Φορώ παντού το πέπλο μου
Για να σκεπάσω την κάθε στιγμή
Που έζησα στην όμορφη πατρίδα μου!

Κέδροι μας,
Γιατί μαυρίσατε στο φως της μέρας
Ήρθε η ώρα
Να σκορπίσουμε το θυμίαμα
Στην κára του προφήτη
Η ειρήνη, τσιγγάνα γλυκιά
Τραγουδά την αυγή της ένωσης
Στο γκρεμό του έρωτα

Ειρήνη, ειρήνη στην όμορφη πατρίδα μου,
Στο παγωμένο ποταμάκι
Που ξεδιψούν τα μυρμήγκια και το σκουλήκι
Ας ξεφλουδίζουμε αυτήν στην καμένη ομορφιά
Κι ας σηκώσουμε τη σημαία ψηλά
Εκεί που θα βροντήξει αιώνια
Ο ύμνος του κέδρου

ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Στο σκοτεινό κελί
Όπου είναι ζωγραφισμένα
Τα σύμβολα του αίματος
Και πορτραίτα πανδαιμόνιου
Στέκομαι σε μια γωνιά
Κάποιος κρεμασμένος ανάποδα
Σκέφτομαι το Γκιλγκαμές
Τους κάκτους της αθανασίας
Τη σειρήνα που σπαράζει στον καύσωνα
Δίχως παράθυρο, σκοτάδι βαθύ
Η πείνα θρέφει τα λόγια μου
Όσα γνωρίζω είναι ανεπαρκή
Για να αποκρυπτογραφήσω τη Ροζέτα του φωτός
Ένας γέροντας γενειοφόρος με βαθιές πληγές μου ση-
κώνει το πρόσωπο
Και μου λέει «Γνώθι σ' αυτόν»
Όταν ένας δήμιος με πλεγμένα σανδάλια
Ουρλιάζει στα ελληνικά
Τον σέρνει απ' το λαιμό
Αφήνοντας το αίμα του να χύνεται
Και να ποτίζει τ' ακροδάχτυλά του της σκιάς

Στο βασίλειο του πάγου
Κάνει κρύο
Εκεί που κατοικεί ο πατέρας μου
Η γη σφετερίστηκε από τότε τα όνειρα
Την ευτυχία
Το μπαλκόνι με τους βασιλικούς τους γκριζούς
Η σκέψη χαμένος ορίζοντας
Το σώμα χτυπημένο
Τα μαμούθ παγωμένα
Ο μπαμπάς στο παγωμένο του ορυχείο
Βυθίζεται στα βασανιστήρια

Από τις αυταπάτες και τις σκιές
Σβήνω τα μάγματα του παρόντος
Σκάω τ' αποστήματα του χιονιού
Στον ιδρώτα των εξομολογήσεων

Ο μπαμπάς δε θα επιστρέψει ποτέ
Όμως του αρέσει η ατμόσφαιρα
Κι εγώ
Μόνος μπροστά στον ηλιόλουστο επιτάφιο
Μ' ένα κερένιο χέρι
Μνημονεύω την απουσία του

Κυκλικότητα
Έβγαλα το δοχείο μου
Γεμάτο στάχτες
Και μικρές νίκες
Και στις όχθες του Γάγγη
Με μια ιερή κίνηση
Μπροστά στους γενειοφόρους της σκιάς
Με μισόκλειστα μάτια το έγχειρα
Αφήνοντας τις στάχτες να κυλήσουν
Μερικές φορές ένα κομμάτι μισοψημένο κρέας με πιτσι-
λίζει,
Πάνω του έχουνε φυτρώσει άγρια θυμάρια
Ο καταρράκτης κάνει θόρυβο πικρό
Οι προσκυνητές τελειώσανε την κάθαρση
Σκοτεινές σκιές σκεπάζουν το χάραμα
Μόνο οι γέροι προσφέρουν
Μου λέει ένα παιδί σε μια σιωπηλή προσευχή
Ενώ ένα κύμα βρωμιάς ανελέητο
Απλώνεται στα νιάτα μου
Ζωή σαν ξερόχορτο που καίγεται

ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Τι κι αν έντυσες ονόματα θεών κι ωκεανών; Τι κι αν σύμβολο παγκόσμιο σου βρήκαν; Σε ψάχνουμε ακόμη σε συνόδους πολιτικών και στα εργοστάσια με drones εξουδετέρωσης που φτιαχτήκαν.

Να σε έχουν όλοι φαντάζει ουτοπικό, σχεδόν αμάρτημα προπατορικό, σχήμα οξύμωρο κι ειρωνικό η Δύση να βλέπει μόνο τον ήλιο να ανατέλλει κι η Ανατολή στο κελί του αιώνιου ηλιοβασιλέματος κλεισμένη

Της ανθρώπινης φύσης αναπόσπαστο ψεγάδι η δολιοφθορά της ευημερίας του διπλανού, ο ζήλος της απόδειξης μίας ματαιόδοξης υπεροχής δυναμισμού Η πεποίθηση του ανθρωπάκου για μία απόλυτη κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση γυμνή από συμπόνοια και φιλευσπλαχνία – μετουσιώθηκε σε άμετρη υπεροψία Τώρα από κουμπιά, καλώδια κι οθόνες απειλείσαι – ηχείς σε κραυγές λαών - στις ψυχές των παιδιών που τ' όνομά σου τι σημαίνει δεν πρόφτασαν να μάθουν – ή έστω να τραγουδήσουν σε κάποιο ελπιδοφόρο στιχάκι για το αύριο ή το παρελθόν

Κι εγώ εδώ να μετρώ καρτερικά τον χρόνο - πόσες στροφές γύρω από τον ήλιο μένουν άραγε μέχρι τη μέρα που Δύση και Ανατολή θα ξυπνήσουν στο ίδιο κρεβάτι;

ΑΓΓΕΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΛΛΙΟΠΗ

ΡΩΤΗΣΑ ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ρώτησα ένα βράδυ τη καρδιά, ποιούς δρόμους να διαβώ, Ειρήνη να σε βρω, μέσα στη νύχτα μη χαθώ, σε πόλεμο και πείνα μη βρεθώ, δυστυχία να μη δω, οργή, μίσος, θυμό, παιδιά να ψάχνουν στα σκουπίδια, ζωές, ελπίδες και όνειρα να χάνονται αναίτια μέσα σε φλόγες και καπνούς. Και η καρδιά μου απάντησε χωρίς τη φιλία, αλληλεγγύη και συνεργασία των Εθνών είναι όλοι οι δρόμοι σκοτεινοί, μέχρι να καταλάβουν της Γης οι ισχυροί ότι ιστορία δεν είναι μόνο οι πόλεμοι, οι καταστροφές και η σφαγή, είναι τα έργα οι ιδέες, ο πολιτισμός και της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας ο σεβασμός. Ένας δρόμος υπάρχει μοναχά, μακριά από βόλια και σπαθιά και από συμφέροντα πολλά. Τον δρόμο αυτόν για τον βρεις, γέμισε τη καρδιά με αισθήματα ευγενικά γιατί εκεί χαρούμενα παίζουν όλου του κόσμου τα παιδιά, πετούν οι γλάροι από ψηλά, τα στάχια ανεμίζουν ζωηρά, οι μάνες κι οι γυναίκες τραγουδούν τα όνειρα όταν κεντούν, μυρίζει ο αγέρας γιασεμί και το ψωμί είναι ζεστό, η φλόγα η Ολυμπιακή ανάβει μέσα στη ψυχή, άσβεστη την κρατούν αιώνια κι η αγριελιά σε Γη και ουρανό απλώνει ρίζες και κλαδιά. Την Ελευθερία με βουτηγμένο στο αίμα χιτώνα αν δεν θέλεις να τη δεις, κράτα αυτό το δρόμο, της Ειρήνης, ανοιχτό και των παιδιών τα χέρια σφιχτά, μακριά από βία, όπλα και σπαθιά και κάτω από τα αστέρια ένωσε και συ μαζί με όλους τους λαούς τα χέρια. Ο δρόμος αυτός ο μακρινός που ψάχνεις τόσο απεγνωσμένα για να βρεις, λέγεται «ΕΙΡΗΝΗ», ποτέ μη λησμονήσεις ότι είναι ένας και μοναδικός, στην ευτυχία οδηγεί, στη πρόοδο και την ευημερία των λαών, το όνομά του ποτέ κανένας δεν μπορεί να το αλλάξει γιατί εκατομμύρια αθώοι έχουν θυσιαστεί για να γραφτεί με γράμματα ανεξίτηλα, στους αιώνες των αιώνων να ζει.

ΑΚΡΙΤΙΔΟΥ ΛΕΝΑ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ, Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ

Κι έμεινα να κοιτώ τα μάτια σου, τα μαύρα..τα θολά..
εκείνα τα αθώα μικρά ματάκια που σαν καθρέφτης κά-
ποτε με φώτιζαν...με τύφλωναν με το φως τους.
Και τώρα..Που πήγαν αυτά που δεν πρόλαβες καν να
ονειρευτείς ..Που πήγαν αυτά που ψεύτικα σου υποσχέ-
θηκα..

Σιωπή. Μόνο σιωπή μου πρέπει. Δύσβατος ο δρόμος
που σ' έβαλα να διαβείς..γεμάτος αγκάθια και πόνο..
πολύ πόνο.
Κοιμήσου μικρό μου.. κοιμήσου.. ο κόσμος αυτός δεν
σου πρέπει. Δεν είναι ο κόσμος που λαχτάρισες να
ρθεις.. Δε σου αξίζει άλλο να πονάς..Κοιμήσου.

Μα..μην με ξεχνάς. Θα ρθω κι εγώ μαζί σου..δεν μου
αξίζει άλλο να πονώ, δεν μπορώ να σ' αποχωριστώ.
Θα ρθω κι εγώ και θα σου πω πως οι σκοτούρες δεν
θα ναι πια εδώ. Μείτε πείνα, μείτε φτώχια, μείτε αδικία
καμιά. Η ΕΙΡΗΝΗ θα μας σκεπάζει πια στη ζεστή της
αγκαλιά. Η ΕΙΡΗΝΗ πάντοτε νικά! Μη φοβασαι πια..ΚΟΙ-
ΜΗΣΟΥ..θλιμμένη μου ομορφια!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑ

“ΠΛΟΕΣ ΕΙΡΗΝΗΣ”

Χαμένος μεσοπέλαγα, ψάχνω για την Ειρήνη. Γυρεύω κατά πού φυσά, τα βλέφαρα σφαλίζω, κι αρχίζω να ονειρεύομαι το κύμα, τον αφρό του, της αμμουδιάς το αντάμωμα με του γιαλού την άκρη. Και όπου αρμενίζω ψάχνοντας, τα περιστέρια ίδια. Ένας ο θόλος τ' Ουρανού, μια η Θάλασσα για όλους.

Όστε, αν κάτσεις τα παιδιά, να παίξουν, ν' αναπνεύσουν, θαρρείς πως από μια κοιλιά όλα έχουν ξεπηδήσει. Στα βόρεια, στα νότια, σ' ανατολή και δύση. Πιάνουν καβούρια στον νοτιά, τριζόνια από τη δύση, όστρακα στην ανατολή, κι απ' τον βορρά μελίσσι. Όλα μαζί θα κολυμπούν, στην άμμο θα ξαπλώσουν, σύννεφα κι άστρα θα μετρούν, ώσπου να ξημερώσουν. Δεν έχει σύνορα η Γη. Η Θάλασσα είναι μία. Του παιχνιδιού και της Χαράς μία η μελωδία.

Ανοίγω μάτια, τι να δω;
Σύνορα και παλάτια, συρματοπλέγματα, φρουροί, κλειστά τα μονοπάτια.
Μα, ίδια φέγγει σε κάθε γη ο Ήλιος, το Φεγγάρι. Ίδια βρέχει το σύννεφο του χωραφιού το στάρι.
Μα κάποιοι, καθώς τα παιδιά ψηλώνουν κι ωριμάζουν, κρεμούν στα μάτια τους φακούς, σύνορα στις καρδιές τους. Να βλέπουν ό,τι τούς πονά και ό,τι τούς χωρίζει, κι όχι πώς όλες τις ακτές τ' αλάτι νοστιμίζει.

Γιατί είν' ο πόλεμος χωσιά στου ήθους τους το σθένος. Τούς πλένει τον εγκέφαλο με φόβο και με φθόνο. Κι αν η αγάπη τους φρουρός τον νου τους προφυλάξει, τα περιστέρια καβαλούν αντάμα ταξιδεύουν, γράφουν τροχιά γύρω απ' τη Γη και τα πυρά μπερδεύουν.

Μ' αν του πολέμου τις ψευτιές γι' αλήθεια λογαριάσουν,
αν πίσω του παραταχθούν ή μπρος του γονατίσουν,
μισώντας κάθε δάσκαλο, χτυπώντας κάθε φίλο, θα 'ναι
στον κόσμο μια σκιά πλάι σε μύριες άλλες, που από
θυμό ή από σφαγή όμοια θ' αποκαούνε.
Πάνω στο πλοίο της γραμμής που η Ειρήνη έχει χαράξει,
έχω κανόνα κι οδηγό το γέλιο των ανέμων που όμοια
κεντούν στα σύννεφα παιδιά και περιστέρια.

ΒΕΛΩΝΗ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛΑ ΔΗΜΗΤΡΑ

Η ΨΥΧΟΣΥΝΘΕΣΗ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΑ

Αυτή είναι η Ειρήνη, θελξικάρδια σε κάθε ανθρώπινη ψυχή και με την αδαμιαία σου περιβολή έρχεται με την τρυφερότητα των δαχτύλων της να αγγίξει τις πιο απόκρυφες αλήθειες σου. Και την τρομάζει η σκοτεινή σου λόχμη αλλά δε σε εγκαταλείπει, παραμένει και αφειδώλευτα σου χαρίζει αλήστου μνήμης έρωτα μεστό και μελιχρό.

Θα είναι η ηδυπάθεια που σου επιβάλλει να της ρουφήξεις το αίμα, να την γονατίσεις περνώντας την μέσα από τα καυδιανά δίκρανα, αλλιώς λες δε θα αρκεστείς, δε θα την παραδεχτείς. Πως ήταν ανέκαθεν εδώ και συντρόφευε τον μινυρισμό σου στις σκέψεις πως είσαι ένα ακόμα άχθος αρούρης, το ναδίρ αυτού εδώ του κόσμου. Στην αιώνια νωχέλεια πομφόλυγα την κατονόμασες και στράφηκες, σε όλα τα ενεστώτα και τα παρελθόντα, στον Μεφιστοφελή. Το μορμολύκειο ψάχνεις, και πάνω στο πρόσωπό του αλλά κυρίως στο δικό σου, αυτή είναι η εθιμοταξία, ο παλμός της καρδιάς σου τον αλγηδόνα να γυρεύει.

Και αν ποτέ βρεθείς μπροστά από τους κρεμαστούς κήπους της Βαβυλώνας, τα νερένια της μάτια σαν θα συναντήσεις και ευγενικά σε προσκαλέσουν να καθίσετε μαζί κάτω από την σκιά ενός ονειρικού πεύκου, εσύ πάλι ειλικρινά θα την πικράνεις. «*Ξε αγαπώ χωρίς αμφιβολία*» θα της εξομολογηθείς σύντομα το ακατάσχετο πάθος σου για εκείνη, «*αλλά δεν έχω μάθει να σε αγαπώ σωστά, υπάρχει πόλεμος μέσα μου, συγγνώμη*» θα συμπληρώσεις μελαγχολικά. «*Όλα καλά*» θα προφέρει άνετα η ανώτερη αυτή ιδέα και έπειτα από λίγο θα ρωτήσει όλο έγνοια, «*και πώς μοιάζει σε εμένα το σωστό;*».

Με τις επόμενες κινήσεις σου θα δείξεις πως είναι η υποστήριξή της οπουδήποτε την καταπατούν, η προτεραι-

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

ότητα όλων των άλλων αρετών για να υπάρξει επίγειος παράδεισος. Αλλά αυτός δεν υπάρχει και εσύ έχεις πια φύγει και πράξεις άλλες δε σου χαρίζονται σε τούτο εδώ τον τόπο. Σου εύχομαι μόνο στον άλλο αυτό δρόμο που έχεις πάρει να είσαι πια συνοδοιπόρος της.

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Η ΝΙΚΗ

Σαν αγναντεύει ο νους
του ονείρου του τη λάμψη,
μοσχοβολά ο τόπος γλύκα και ευφορία!
Είναι γλυκό το βλέμμα των δέντρων
που χορεύουν ελεύθερα από βροντές κανονιών
και κλάματα παιδιών που ψάχνουνε τη μάνα...
Τα όνειρα γεννιούνται όταν η θάλασσα μυρίζει αλμύρα,
όχι μπαρούτι και πλημμύρα...
Σαν γεμίζει η θάλασσα αίμα
πνιγμένων απ' τον πόλεμο κραυγών,
τα δάκρυά της γίνονται στάλες βαριές
που φέρνουν καταιγίδες τρομερές...
Ο κύκλος του νερού βαραίνει...
μολύβι η βροχή...ο αέρας πνίγει
τους στρατιώτες που πολεμούν για
μιαν Ελένη.

Κύκλος πολέμων, κύκλος αέναων λαθών
με την υπογραφή, κοινή:
Άνθρωπος.

Άνθρωπε. Κοίτα ξανά. Στον καθρέφτη σου είσαι εσύ.
Δυνατός. Δειλός. Και Ξένος.
Ξένος ο πόνος του άλλου. Δικός σου ο θάνατός του.
Ο φόβος ψιθυρίζει υποσχέσεις δύναμης, επιβολής και
ψεύδους.
Ψεύτικος ο δρόμος, γέμισε με πτώματα αδερφών.

Ο δρόμος σου αδιέξοδο. Γύρνα ξανά στην αφετηρία.
Εκεί. Στην αιτία του κόσμου.
Εκεί γεννιέται κάθε μέρα η δύναμή σου. Η μήτρα σου. Η
δική σου.
Μπες και άκου τη σιωπή της ησυχίας...

το τραγούδι της ειρήνης....
μιας γαληνεμένης θάλασσας που
μυρίζει ζωή και σε ξεδιψά·
πίνεις ροδόνερο κι αγάπη.
Κόντρα στο μουχλιασμένο, βρώμικο
βούρκο του πολέμου της ψυχής
με τη χειρότερή της εκδοχή:
το θάνατο.

Ο Θάνατος γεννά τον πόλεμο.
Αυτός τον θρέφει. Τον τιμά.
Τον κάνει άγαλμα. Σημαία.
Μα η ζωή πάντα νικά.
Αν ήταν να νικά ο θάνατος,
Δε θα φοβόταν τόσο!
Ο θάνατος φοβάται τη ζωή.
Ο πόλεμος φοβάται την ειρήνη.
Ο άνθρωπος φοβάται την ήττα.

Ο φόβος. Δες στον καθρέφτη τον εχθρό!
Φόβος. Εγωισμός. Ήττα.
κι αγκάλιασέ τον.
Δείξε πως δεν τον φοβάσαι!
Κομμάτι εαυτού! Δικού σου!
Πονεμένου! Πληγωμένου.
Τρύπιου από σφαίρες μίσους κι αδικίας.
Αγάπη, το γιατρικό.
Και γίνεται διάφανος ξανά!
Και φίλος. Κερδισμένος!

ΕΣΥ!

ΑΝΘΡΩΠΕ!

ΑΔΕΡΦΕ!

ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΡΙΟΣ

ΚΡΑΤΑ ΜΕ

Σφιχτά θέλω να με κρατάς. Σφιχτά – για να μη μου φύγεις ποτέ ξανά.

Κράτα με σου λέω και μην με αφήνεις. Νιώσε με. Φίλα με. Άσε τα άκρα μας να ενωθούν και τις ψυχές μας να εναρμονιστούν.

Με ακούς;

Από τότε που χάθηκες μέσα στον ψηφιακό λαβύρινθο, δεν επέστρεψες ολόκληρη. Μικρά κομμάτια σου έμειναν πίσω, διστάζοντας να γυρίσουν.

Είδες σώματα με χαρακιές, σώματα με κάθε λογής πληγές.

Εκτέθηκες τόσο απότομα στη δυστυχία του κόσμου, τόσο άχαρα...

Και ήσουν τόσο αθώα, μα και τόσο γλυκιά. Σφράγισες την πόρτα πίσω σου και κλείστηκες στο δωμάτιο σου. Σε θέλω πίσω. Θέλω την αποφασιστικότητά σου, τη ζωηράδα σου.

Ο κόσμος τι θα κάνει χωρίς εσένα, μου λες; Θέλει αγώνα ο κόσμος,

αγάπη μου. Θέλει επανάσταση. Άτομα σαν εσένα να τον αλλάξουν.

Ένα βήμα τη φορά. Ένα βήμα τη φορά, με ακούς;

Το σώμα σου έχει μουδιάσει. Κάτω από τις στρώσεις κόκκινου στα μάγουλα σου και τα σκασμένα από το κρύο χείλη σου, βλέπω την ψυχή σου να τρέμει με φόβο. Πονάει να νιώθουμε, πονάει να ξέρουμε. Απέτυχα να σε προστατεύσω. Αλλά ο κόσμος σε χρειάζεται, σας χρειάζεται. Θέλει την αποφασιστικότητά σας, τη ζωηράδα σας.

Μην γυρίσεις την πλάτη σου σε εκείνον, αγάπη μου.
Προχώρα μπροστά, μην μείνεις καθηλωμένη από τη
δυστυχία του.
Κινητοποιήσου. Κάνε την αλλαγή που θες.
Γιατί για μένα, είσαι ζωή ή θάνατος. Και το μόνο που
σκέφτομαι...

ΔΙΟΜΑΤΑΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Επιστροφή στο σπίτι της καρδιάς,
καφές στη βορεινή γωνιά της βεράντας,
όπλα γεμάτη η σάλα, κλειδωμένα,
ο παππούς γδέρνει το γουρούνι του χειμώνα,
τα παιδιά κυνηγάνε ορτύκια με τις σφεντόνες.
Όλοι θα κάσουμε στο δείπνο, θα πούμε την προσευχή
« σ' ευχαριστούμε Πατέρα για όσα μας έδωσες
τα μοιράσαμε δίκαια, μεταξύ μας
κι όλα τα καταναλώσαμε σοφά
συνέχισε παρακαλούμε το θείο σου έργο,
μην μας εγκαταλείψεις»
Σαν αποφάγαμε είπαμε ιστορίες απ' τον πόλεμο,
σκοτώσαμε πολλούς στο όνομά Του
και άλλους τόσους, ίσως και περισσότερους,
με την νύχτα που σκορπίσαμε απλόχερα.
Όταν όλοι πήγαν για ύπνο, αναχώρησα.
Τα βήματα μου με βγάλανε στο δρόμο,
σ' αυτόν τον ίδιο δρόμο που πήρα για να έρθω,
μόνο που τώρα ξέρω γιατί πολέμησα,
η νύχτα που σκόρπισα μαζεύτηκε μέσα μου
ζητάει το μερτικό της.
Τα βήματα με βγάλαν απ' τον δρόμο,
με γύρισαν πίσω στις μάχες που 'χαν τελειώσει.
Αγκάλιασα όλους μου τους συντρόφους, ήταν εκεί
εχθροί και φίλοι, εκεί.
Μαζί τους κι εγώ, φαντάσματα πολέμου όλοι μας σε
καιρό ειρήνης.

ΔΡΑΓΟΥΝΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ Η ΕΙΡΗΝΗ

Η ειρήνη δεν είναι ένα πλάσμα
φωτεινό και ξέγνοιαστο.
Δεν είναι μια χαριτωμένη πεταλούδα.
Δεν υπάρχει χάρη στην ειρήνη,
μόνο επώαση.
Η ειρήνη είναι ένα κουκούλι
μέσα στο οποίο επωάζεται
ο ιός της καλής προαίρεσης,
τυλιγμένος από ψέματα
και παρακινδυνευμένες υποσχέσεις.
Η ειρήνη είναι μια ασφυκτική ασπίδα
που κρύβει την καλή προαίρεση
και την ευσυνειδησία
από τα αδιάκριτα βλέμματα
μέχρι να λιμνάσουν
και να αρχίσουν να αποσυντίθενται.
Μέσα στα κακοφορμισμένα απομεινάρια
της καλής προαίρεσης
κάτι αρχίζει να ανακινείται.
Ξύνοντας και γρατζουνώντας
παλεύει για τη ζωή του,
όπως κάθε ζωντανός οργανισμός
με ένστικτο αυτοσυντήρησης.
Με τον καιρό, το κουκούλι της ειρήνης
γίνεται τόσο αδύναμο,
ώστε ακόμη κι ένα μικρό αεράκι αλλαγής
θα μπορούσε εύκολα να σπάσει
το εύθραυστο τσόφλι.
Πολύ σύντομα η ειρήνη
θα είναι μοιραία θρυμματισμένη
εντός και εκτός.
Θα έχει όμως ολοκληρώσει το έργο της.
Από τα διάσπαρτα κομμάτια της ειρήνης

θα αναδυθεί μαινόμενος ο πόλεμος.
Ο πόλεμος γνωρίζει
πως η ζωή του θα είναι σύντομη
και το τέλος του απρόβλεπτο,
έτσι χτυπά τα φτερά του σαν τύμπανα
σε εμβατήρια παρέλασης.
Αν δεν μπορέσει να ζήσει,
δεν θα ζήσει κανείς άλλος.
Όταν πετάει χαμηλά,
αφήνει καμένη γη στο πέρασμά του.
Όταν υψώνει τα φτερά του,
αναζωπυρώνει τις φλόγες
ώσπου οι πυρκαγιές να αρχίσουν να μαίνονται
και να μην χρειάζονται ανατροφοδότηση.
Οι χαμηλές και υψηλές πτήσεις επαναλαμβάνονται,
μέχρι να αυτοκαταστραφεί μέσα στην κόλαση
που ο ίδιος δημιούργησε.
Κάτω στο χώμα μεταξύ των πεσόντων,
ένας νέος ιός της καλής προαίρεσης
αρχίζει να τρέφεται,
αποθηκεύοντας ενέργεια
για να οικοδομήσει την ειρήνη του...

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ANNA

ΜΕΡΑ ΒΑΘΙΑ ΜΟΥ ΧΑΘΗΚΕΣ...

Μέρα βαθιά μου χάθηκες,
Του πόνου το αγρίμι,
Ανάσα φωτιά που έσερνες,
Και σμίλευες το χάος.
Με των ματιών σου την καυτή λαβωματιά,
Τ'ολόχρυσο στεφάνι,
Με των άστρων την σιγή σου,
Και δίχως να χορταίνεις,
Άρμεγες με τα χέρια σου,
Τον ουρανό επάνω στις ψυχές μας.
Σάλευες το φως της Οικουμένης.
Που είσαι πια χαμένη;

Και μου τραγουδούσες με φωνή,
Γλυκιά κι αλαργινή,
Πάθος, σιωπή κι αλήθεια,
Πού είσαι πια χαμένη;
Τόσες λέξεις με τα μάτια σου,
Της ελπίδας το απέραντο το κύμα.
Και μου ψιθύριζες τόσο σιωπηλά,
Κρατώντας με απάνω,
Πως η Ειρήνη,
Θα 'ναι προσευχή μόνο δικιά μας!

Πάνω στις καρδιάς το αναζητώ,
Πάνω στην πλάση την αγκάλη,
Παιδιά της θάλασσας σου, τέκνα,
Θα 'μαστε με μερτικό τον δικό σου ήλιο μόνο.
Πως την Ειρήνη,
Κανένας δεν την σβήνει,

Χίλιες φορές κι αν πεθάνουμε,
Χίλιες ποτέ δεν θα την αρνηθούμε.

Χίλιες φορές κι αν ζήσουμε,
Άλλες τόσες θα την αναζητούμε,
Καρδιά,
Βλέμμα,
Και σιωπή,
Ζωνάρι μας, Εσύ,
Μακάρια Ειρήνη...

ΖΑΝΙΔΑΚΗ ANNA

ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΝΟ

Αν καθότανε να στοχαστούν με τρόπο κι όχι με κόπο
Σίγουρα θα συνέκλεινε ο ζυγός των χαμένων ψυχών
Υπέρ τους,
Υπέρ της Ειρήνης.
Μα για να στοχευθει όλο αυτό
Θέλει κα απαιτεί απ τα σωθικά βγαλμένο.
Μα αυτοί μάθανε να ζούνε το όνειρο του επεκτατισμού
τους

Άψογα με ψυχών καταβολές τελειωμένο.
Δρόμοι κι αν ανοίχτηκαν δε θέλησαν να καταστείλουν
Πολέμους δολιοφθορές και τα κάτεργα να ανατείλλουν.
Απ τη δύση που τα έπεμψαν, με σώματα και αιμορρα-
γήσαν

Μήτε το άδικο κρίνανε μήτε και το κυνηγήσαν.
Εχθροί γίνονται όλοι τους και σπέρνουνε διχόνοια
Στοιβιάζονται τα κορμιά δε ζούνε ξέρουν αιώνια
Παρά το πεζοτράγουδο που θα γραφτεί το χει στο νου
του

Μαρτυρίες να δοθούν να μισεύει του λυτρωμού του.
Έτσι θέλουν και ζητουν οι δυνάμεις που κατέχουν
Χρήμα πλούτο επί Γης και τα παιδιά δεν αντέχουν.
Να βλέπουνε το άδικο και οι γεννιές να φεύγουν
Παρά παρατηρούν όλοι μαζί και θέλουν να προσέχουν.
Μάρτυρες γίνονται και τρέχουν να κρυφτούνε
Καθώς τα λημέρια τους πάνε να παραδωθούνε
Από φόβους που δεν κρύβονται και νιώθουν να ξεψυ-
χούνε

Με του πολέμου το σεβντά, ζούνε και αναπνεόυνε
Όσοι δε θέλουν να τη δούνε , την Ειρήν μπροστά τους.

Μα πίσω την έχουνε πάντα στο μυαλό τους
Λες και τρέφονται με τις σάρκες των εχθρών τους.
Κατάντια σ όλη τη γη, γενήκαμε αδέρφια ,αν το στοχα-
ζόμασταν
Δε θα χαμε ανάγκη από ντέρτια,
Αυτά που ξεπηδούν απ της ψυχής το σκάμμα αφότου
Θελήσανε
Να ζήσουν όλοι το δράμα.
Φίλοι και εχθροί ενώνονται ως μάζα
Καθώς του πολέμου οι ιαχές
Σφυρίζουν στον αέρα και ψάχνουνε για γιατρικά
Ψαλίδα οινόπνευμα και γάζα.
Μα είναι και μια περιοχή , 'μέσα στις αναθαρρέψεις
Του κατακτητή που βρέθηκε κι αντε να ημερέψεις.
Στοιχειά γίνονται οι τρυγμοι του θέλω και του έχω
Γι αυτό ζουν ασυνάρτητα και επαινούνε μόνο το κατέχω.

ΖΕΛΚΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΗ

Ήμουν λευκός χιτώνας και πουκάμισο.
Με φόραγαν οι άνθρωποι να πάν' στην Αγορά,
περήφανοι να υπερασπιστούν το όνομά μου
ή σ' αυτό ξανά πολέμους να κηρύξουν.
Σύντομα με λερώσανε με λόγια απατηλά
και σκίσηκα εδώ κι εκεί από το φόρα-φόρα.
Με βάλανε οι αγρότες και με τίμησαν.
Μ' αγάπησαν όπως την τσάπα και τη γη τους.
Και έγινα η γη τους και ο δρόμος τους.
Μα ο κόσμος πάντα ήταν πλεονέκτης.
Φτωχός ή πλούσιος δικά του τα 'θελε όλα.
Κι ήρθαν οι εποχές που ξέχασαν οι άνθρωποι
τη γη, τους κόπους της και τις ανάγκες,
το δίκαιο πάρε - δώσε και τη συνεργασία.
Όλα με ανακούφιση τα φόρτωσαν
στην επιστήμη και στην τεχνολογία.
(Σωστά τα λέγαν οι παλιοί: Πενία τέχνας
κατεργάζεται κι αργία μήτηρ κακίας...)
Αυτές τώρα ανήκουν στα λεφτά κι αν τις χρειάζεσαι,
τσουβάλια από αυτά πρέπει να δώσεις.
Και κάπως έτσι έγινε θεός το χρήμα,
το καθισιό και η καλοπέραση, κι εγώ
- που ήμουν λευκό πουκάμισο και δρόμος -
γέμισα τρύπες, λάσπη και αγκάθια.
Και για τις έριδες τους φταίω πάλι εγώ,
εμένα που με είπανε ειρήνη.

ΖΕΡΒΑ ΜΑΝΤΩ

ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ

Σήμερα ευχήθηκα αγάπη και ειρήνη για τον κόσμο ... ευημερία και ομόνοια... Και σήμερα και αύριο και χθες ευαγγελίζομαι τις άπιαστες αμόλυντες Πλατωνικές οντότητες που μεταφράστηκαν σε λέξεις κι όμως κανένας Φιλολόγος ποτέ, Πολιτικός κανένας, Φιλόσοφος, ή ακόμα και Μαθηματικός δεν τόλμησε να τις ορίσει αυστηρά! Και τι ανέλπιστα ευλογία που είναι ετούτη η ευκολία; Να τις επικαλούμαι ελεύθερα χωρίς ποτέ κανένας τους να 'χει την δύναμη να με ελέγξει στις λογικές μου προϋποθέσεις προτού τις ξεστομίσω, ούτε κι εγώ ο ίδιος... Έννοιες υποτιθέμενα μεγαλοδύναμες μα στην ουσία σχεδόν ηθελημένα απροσπάτευτες...

Σήμερα μάλιστα το πίστεψα για λίγα δευτερόλεπτα πως τις επιθυμώ αληθινά! Σήμερα, που όπως και χθες, όπως και αύριο, επέτρεψα για ακόμη μια φορά σε παφλασμούς θυμού να ξαπολήσουν θύελλες που την ψυχή μου την συμπαράλιασαν σαν σκουριασμένο σκαρί του εγωισμού τ' αδίστακτα τα βράχια, τα αιχμηρά... Σήμερα που ο φόβος και πάλι με κατάπιε αμάσητο σμιλεύοντας περίτεχνα, από καπνούς απόφους, σκιές εχθρούς στο δικό σου πρόσωπο, στο δικό του, στο δικό τους, στο δικό μας...

Σήμερα απαιτήσα, μάταια, αγάπη και ειρήνη για τον κόσμο. Στον κόσμο όπου μου έλαχε σε ετούτη τη ζωή να κατοικώ. Τι κλήρος άδικος για έμενα... Και όμως... πρώτα δεν ζήτησα από έμένα να αγαπήσω, να μ' αγαπήσω και να αγαπηθώ.

Για αυτό μπορώ και να μιλώ για την ειρήνη σαν μια παρθένα αγία, τέλεια, αγνή, ανόθευτη κι ιδανική... που ίσως κάποτε την υποπτεύθηκα στα αθώα κι ανέμελα μου

χρόνια, κι όμως ποτέ μου δεν την ένιωσα συνειδητά, κοπιάζοντας και επιλέγοντας εκείνη.

Σήμερα και αύριο και χθες, πάντοτε μάχομαι να ζήσω... νομίζω... Και πολεμώ είτε εμένα, είτε τους άλλους, είτε ολόκληρη τούτη την άκαρδη την πλάση. Φαντάσου... να πραγματοποιούταν, ως σαν θαύμα, η ευχή μου! Ξέρω αλήθεια πώς να υπάρχω στην ειρήνη ή θα γεννούσα στη ζωή τον ταραγμένο εαυτό μου;

ΖΕΡΒΑΣ ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ

Ειρήνη άπιαστο πουλί,κυνηγημένο λευκό περιστέρι!
Πόθος κρυφός των ανθρώπων και ανεκπλήρωτο όνειρο.

Μόνο κάποιοι Ποιητές σε ψυχανεμίζονται και μάς καταθέτουν πως ελλοχεύεις:
*«στα φιλιά της αγάπης,κάτω απ'τις πυκνές φυλλωσιές,
στο πλατύ χαμόγελο του πατέρα,που γυρνάει στο σπίτι
φορτωμένος καλούδια,
στα δεντράκια που φυτεύτηκαν στους λάκους των
οβίδων, στα φωτεινά σχολεία που θεμελιώθηκαν πάνω
στους μισογκρεμισμένους στρατώνες,
στη μονάκριβη θερμή αγκαλιά της Μητέρας...»*
Όμως ανηγμένος δρόμος για να φτάσει κάποιος σε
σένα,δεν υπάρχει.

Πρέπει να τον σκάψει ο καθένας μονάχος,με τα χέρια
του κι ας σκιστούν κι ας ματώσουν.
Αρχικά είναι ανάγκη να φιλιώσεις με το εξόριστο παιδί
που κρύβεται μέσα σου.

Κι ύστερα πρέπει να απλώσεις φιλικά το χέρι σου για να
σμίξει με το χέρι του γείτονα και του ξένου.
Να νοιαστείς οποιαδήποτε κατατρεγμένη ψυχή που θα
συναντήσεις στο δρόμο σου,να σκύψεις να σιτίσεις και
τρυφερά να ποτίσεις ακόμη κι ένα μικρό σπουργιτάκι.
Κι ύστερα ν'ανοίξεις τα χέρια σου,ώστε η αγκαλιά σου
να μπορέσει να χωρέσει μέσα της όλα τα πλάσματα,
όλη την ομορφιά του κόσμου.

Κι είναι βέβαιο πως στο καινούργιο αυτό μονοπάτι,θα
συναντήσεις κι άλλους παρόμοιους αναζητητές.
Και θα γίνεται όλοι μια χαρούμενη συντροφιά, που αν

και ξεκίνησαν από διαφορετικές αφετηρίες,το κοινό τους όραμα,τους φέρνει να τερματίζουν και να καταφθάνουν μαζί σ'αυτό το μεγάλο ξέφωτο.

Θα θαμπωθείτε από την λάμψη αυτής της μοναδικής Πολιτείας της Ειρήνης,της γεμάτης ανθισμένα περιβόλια και κήπους.

Κι όλοι τότε θα γευτείτε χαρούμενοι τους χυμώδεις καρπούς της Δημιουργίας και της Ελευθερίας και θα μεθύσετε από τα εύοσμα άνθη της Αγάπης και της Χαράς,που ευδοκιμούν στις εκτάσεις της Ειρήνης.

Και θα βρούνε επιτέλους τη θέση τους,όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που καταξιώνουν την ύπαρξη του ανθρώπου και την αποκαθιστούν στην αγγελική της τη θέση!

ΖΩΤΑΛΗΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

ΜΗΝ ΠΟΛΕΜΑΤΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Σταματήστε να πολεμάτε , μιμηθείτε τους αρχαίους Έλληνες πριν από αιώνες είχαν και αυτοί προβλήματα , εύρισκαν τον τρόπο να κάνουνε παύση για να δοξάσουν τους υγιείς αθλητές χωρίς ανταλλάγματα και διαφημίσεις σαν σήμερα .

Πόσο μπροστά ήταν εκείνη την εποχή αφήνοντας μας ένα μεγάλο μέρος του πολιτισμού τους , υπάρχουν τα γεγονότα που είναι μοναδικά αποτυπωμένα ευτυχώς σε περγαμηνές , μάρμαρα , κεραμικά ,

Οι νικητές αγωνιζόταν χωρίς οικονομικό όφελος, η δόξα με ένα απλό στεφάνη κλαδί ελιάς ήταν αρκετά να τους γράψει η ιστορία , πόσο θα ήθελα να ήμουνα θεατής, θα ντρεπόμουνα εάν ο χρόνος με έφερνε στο σήμερα.

Πιστεύω σύντομα θα καταλάβουμε εάν επιστρέψουν οι αγώνες εκεί που γεννήθηκαν , τότε σιγά-σιγά θα σταματούσαν οι πολεμικές προστριβές μεταξύ των ανθρώπων, βέβαια θέλει πίστη με συμμετοχή όλων **ΜΑΣ**.

ΖΩΤΟΥ ΙΩΑΝΝΑ

«Η ΔΕΙΛΗ ΑΠΟΔΡΑΣΗ»

Ο πόλεμος, αυτή η σκοτεινή σκιά που παραμονεύει πίσω από κάθε γωνία του κόσμου, δεν είναι παρά μια δειλή απόδραση. Απόδραση από την πρόκληση της ειρήνης. Γιατί η ειρήνη, όσο φαινομενικά εύκολη κι αν ακούγεται, είναι γεμάτη από ανοιχτές πληγές, αδιέξοδα, αναπάντητες ερωτήσεις. Η ειρήνη απαιτεί κόπο, θυσία, συμφωνίες που να ενώνουν και όχι να χωρίζουν. Αλλά ο πόλεμος είναι πιο εύκολος. Δεν χρειάζεται να μιλήσεις, δεν χρειάζεται να ακούσεις. Αρκεί να σώσεις τον εαυτό σου, να ξεφύγεις από την αβεβαιότητα της καθημερινότητας, αφήνοντας πίσω όλα όσα δεν θέλεις να αντιμετωπίσεις.

Πόσοι πόλεμοι ξεκίνησαν όχι για τη διεκδίκηση μιας πατρίδας, αλλά για την ανάγκη να καλυφθεί μια αδυναμία, να ξεφύγει κάποιος από τη θλίψη που φέρει η ειρήνη; Πόσοι ήρωες, δήθεν, πάλεψαν για την ελευθερία, ενώ στην πραγματικότητα πολεμούσαν για να σωπάσουν τη φωνή της συνείδησής τους, για να ξεχάσουν τις αμφιβολίες και τις αγωνίες τους;

Αυτός ο κόσμος δεν χρειάζεται περισσότερους πολέμους. Χρειάζεται περισσότερη ειρήνη. Χρειάζεται να μάθουμε να ζούμε με τα λάθη μας, να τα κουβαλάμε και να τα μετατρέπουμε σε διδάγματα, να μάθουμε να συνυπάρχουμε με αυτούς που διαφωνούν μαζί μας χωρίς να νιώθουμε την ανάγκη να τους εξαφανίσουμε.

Αλλά ο πόλεμος, με την απλότητά του, φαντάζει ως η εύκολη λύση. Οι στρατιώτες στέκονται στη γραμμή, το όπλο τους είναι το μέσο, το θύμα το αποτέλεσμα. Είναι τόσο απλό, σχεδόν αδιάφορο, καθώς η βία αποσιωπά την πολυπλοκότητα της πραγματικότητας. Κάθε

σφαίρα, κάθε εκρηκτικός θρόισμα, κλείνει τα μάτια στην ελπίδα. Αλλά τι είναι η ελπίδα αν δεν έχουμε τη δύναμη να την κρατήσουμε ζωντανή μέσα στην καθημερινότητά μας; Τι είναι η ελπίδα αν δεν έχουμε το θάρρος να ζήσουμε με το βάρος των επιλογών μας, να αναλάβουμε την ευθύνη της συνύπαρξης, του σεβασμού, της αλήθειας;

Ο πόλεμος είναι μια σιωπηλή φυγή από το βάρος της ειρήνης. Γιατί η ειρήνη δεν έρχεται εύκολα. Χρειάζεται προσωπική μεταμόρφωση, αληθινές, δύσκολες αποφάσεις, προθυμία να αποδεχτείς τον άλλο, χωρίς να τον βλέπεις ως εχθρό, χωρίς να τον καταδικάζεις για τις διαφορές του. Κάθε στιγμή της ειρήνης απαιτεί συνειδητοποίηση, ευθύνη, ενσυναίσθηση. Και ίσως γι' αυτό πολλοί επιλέγουν τον πόλεμο, γιατί είναι πιο εύκολος, πιο άμεσος, πιο ξεκάθαρος.

Αλλά κανένας πόλεμος δεν μπορεί να κρύψει τις πληγές που αφήνει. Κανένας πόλεμος δεν μπορεί να θεραπεύσει τις πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων, αυτές που δεν φαίνονται με το μάτι, αυτές που σιγοβράζουν στην καρδιά. Ο πόλεμος είναι η δειλή απόδραση από την πρόκληση της ειρήνης, από τη δύναμη να ζούμε μαζί, παρά τις διαφορές μας. Η ειρήνη είναι ο δρόμος, ο πόλεμος μόνο μια παγίδα.

Ας αποφασίσουμε, λοιπόν, να ζήσουμε με τη συνείδησή μας ανοιχτή, να αποδεχτούμε τη δύσκολη αλήθεια της ειρήνης και να παλέψουμε για αυτήν. Γιατί μόνο η ειρήνη μας ενώνει, ενώ ο πόλεμος μας απομονώνει, μας καταστρέφει. Και η ειρήνη είναι κάτι που πρέπει να διεκδικήσουμε με το μυαλό, την καρδιά και την ψυχή μας.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΑΣ ΣΕ ΔΙΑΦΕΝΤΕΥΟΥΝ

Άνθρωποι μετριότητας
ονειροπαρμέννοι σε πελάγη βεβαιότητας για τον εαυτό-
λη τους
χλευάζοντες και λείχοντες καθώς ήρπαν σε ύψη που
είχες για σε απρόσιτα
μετρίων αξιών γαλουχημένοι, μετρίας ποιότητος μόρ-
φωσης εγκολπωμένοι
ανέκαθεν οικοδομούν εις τον φόβον και την μετρίαν
αυτοεκτίμησή σου
καθώς ουδέποτε δυνήθηκες να πολεμήσεις με μέτρο την
αξία
ώστε αν δεν έφτανες στην κορυφή τουλάχιστον να λο-
γαριάζονταν με την αξία σου
τώρα, προσποητά τους επιβεβαιώνεις το είναι που πα-
ρέστησαν,
μέσα σου ο πόνος γι' αυτά που δεν έκανες, γι' αυτά
που δεν αμφισβήτησες,
μετουσιώνεται σε πυρ καταναλίσκον κάθε δημιουργική
σου ενέργεια
αρκείσαι πια να μετατρέπεσαι σ' αυτό που απαξιούσες
για σένα και μεμφόσουν σ' αυτούς
σαν σκυλάκι για ένα μικρό κοκαλάκι, όχι για να χορτά-
σεις μα για να ατενίσεις από λιγότερο μακριά την κορυ-
φή
για να σου ναι απαλός όσο γίνεται ο πόνος που δεν
φάνηκες αντάξιος σε σένα
απλά για την καλή ανάμνηση στα υστερινά και το υπο-
φερτό για τη συνείδηση στο τώρα.

ΚΑΛΑΙΤΖΑΚΗ- ΡΗΓΑΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στου πόλεμου την καταχνιά, την αιματοβαμμένη,
ένα παιδάκι ξαγρυπνά, την μάννα περιμένει.
-Μάνα μου, μάνα, μάννα μου, μάννα γλυκιά μου μάνα,
μάννα μου ποιος σε σκότωσε και μοναχό μ' αφήκες.
Και τον πατέρα μάνα μου ο θάνατος τον βρήκε
σε τούτη η συντέλεια, στου χαλασμού τις φρίκες.
Την αγκαλιά σου πεθυμώ το χάδι του πατέρα,
φαί πισοί έχω να δω, από την μαύρη μέρα.
Νέος Ηρώδης σκόρπισε τον θάνατο στην πλάση
κι ο Ποσειδώνας στ ανοιχτά της θάλασσας εθεάθη.

Ο κόσμος όλος στον αχό του πόλεμου ετυλίχθη,
δεν βλέπω μόνο κόκκινο το αίμα που εκύθη.
Κρίσιμες ώρες, θάνατος πετά σαν το γεράκι
και έχει στο ράμφος του φωτιά το άπνοο κοράκι .
Μες την φωτιά, μες την σφαγή, κάθε λογής απάτες,
όλοι του κόσμου οι τρανοί, γινήκαν τρομοκράτες.
Αλί αλί και τρις αλί, χωρίς ψυχή οι μεγάλοι,
όπου τις τύχες των μικρών, ορίζουν με σκανδάλη.
Ειρήνη μου βασίλεψε, Ειρήνη μου έλα πάλι
άλλο παιδάκι να μην ρθει στο εδικό μου χάλι.

Στο περιβόλι σου ελπίς, τα όνειρα ανθίζουν,
απλώνουν και ριζοβολούν, ανθούν και λουλουδίζουν.
Στο περιβόλι σου ανθούν νύχτες και μεσημέρια
αμυγδαλιές αγέρωχες και γύρω περιστέρια.
Το ρόδινο το δειλινό στον δρόμο σου προβάλλει
κι εγώ παιδί χαμογελώ, στην εδική σου αγκάλη.

Οι τέχνες και τα γράμματα βολτάρουν με σακάκια
κι ηρεμία σεργιανά στα όμορφα σοκάκια.
Τα σπίτια μας ορθώνονται, στου ουρανού τον θόλο,
Έχει φωμί, έχει μυρτιές, λάμπει ο κόσμος όλος.

Και η μεγάλη μας τροφός η Ειρήνη η αγία
σκεπάζει με τον ίσκιό της, όλη την πολιτεία.
Ο ουρανός ο ξάστερος αν τύχει και θυμώσει
με συννεφάκια λιγοστά τον ήλιο θα θαμπώσει.
Στην σκέπη σου κουρνιάζουμε, όλα τα έμβια όντα
μα του πολέμου το πουλί, πάντα τα φέρνει βόλτα.
Στο όπλοστάσιο έχουμε μονάχα την ομόνοια,
το όπλο που πυροβολεί και διώχνει την διχόνοια.

ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

«Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ»

Πάρε, κόσμε, τον ήλιο, τον αδέσποτο ήλιο.
Δεν ανήκει σε κανέναν, μα όλοι τον διεκδικούν.
Πουλάμε φως, χαμόγελα φτιαγμένα από πλαστικό,
σου δίνουμε θάλασσες να ξεπλύνεις τις τύψεις σου.
Το γάλα του μωρού σου φορολογικά μηδενικό,
μα η πείνα – αυτή η βουβή κραυγή – παραμένει στη
σκιά.

Πάρε, καλέ μου άνθρωπε, ζάρια βουτηγμένα στο αίμα,
φύσηξέ τα με την ανάσα σου, ευχήσου καλή τύχη.
Όμως, το παιχνίδι ξαναστήνεται ξανά και ξανά,
οι ζαριές δεν φέρνουν την ειρήνη,
ούτε τα όνειρα που της χρωστάς.

Κράτα το βλέμμα ψηλά.
Η ειρήνη δεν είναι παρτίδα να την παίξεις,
είναι ένας δρόμος που θέλει γενναιότητα.
Ενωθείτε, φωνάξτε – μόνο μια φορά:
«Η ειρήνη είναι ένας δρόμος:
Η αλληλεγγύη».

Πάρε, κόσμε, την τελευταία σου ευκαιρία:
Το χέρι που δίνεις,
όχι το χέρι που σηκώνεις.
Το μέλλον που χτίζεις,
όχι το χώμα που σκάβεις για επόμενους τάφους.

ΚΑΡΤΣΑΚΛΗ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ

ΧΡΥΣΟΣ

Τον είχε πάντα αγκαλιά
προσφέροντας ευγενικά
στα χέρια του ότι ανθίζει.
Μάνα με στοργική ματιά
και με ολόχρυση καρδιά
το είναι της χαρίζει.
Θρέφει και τ' άλλα της παιδιά
με τα πιο γάργαρα νερά
αέναα απ' τα έγκατα .
Η φύση αναβλύζει.
Μα το παιδί στην αγκαλιά
χτυπιέται και γρυλλίζει.
Τότε η Φύση τρυφερά
από τα σπλάχνα τ' απαλά
χρυσάφι του χαρίζει.

Αχ! Το παιδί θαμπώθηκε
και από τότε άρχισε
τα όπλα να γεμίζει
και την καρδιά της μάνας του
ολότελα ραγίζει.
Κάθε που δύει ο ήλιος μας
για κοίτα τη , δακρύζει
που ο άνθρωπος γι' απόλαυση
τ' αδέρφια του θερίζει.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΣΣΗ

Η ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΑ

Ξημέρωνε η μέρα η θλιβερή ,όπου το σπίτι της το βγάλαν στο σφυρί...Αδύναμο αγέρι και ζέστη πνιγηρή. Λιγοστοί γείτονες το μέρος της το πήρανε. Μαζεύτηκαν οι μπράβοι με τα κράνη και τους δείρανε. Κι ύστερα ησυχία, στην λεηλατημένη πόλη, τη αεικίνητη.

Πρώτα τυφλώσανε το σπίτι από πατζούρια. Το σκύλευσαν, καρατομήθηκε το φουντωτό το γιασεμί .Το σπίτι της Γεροντοκόρης , ο στερνός λεκές ζωής, φυσάει ο αγέρας τις κλωστές κουρτίνας ξηλωμένης. Στους πολεμοχαρείς καιρούς πόσο να υπομένεις;

Ήρθε ο εργολάβος, κάρφωσε διαφημιστική ταμπέλα. Τέντωσε η μπουλντόζα το λαιμό και ο δεινόσαυρος σκάβει τα θεμέλια. Βαθιά. Καλύτερα στα έγκατα να φτιάχνεις πάρκινγκ. Εικονική πραγματικότητα ιχνογραφεί τον Κήπο Σου στο εξής. Μια γάτα στα συντρίμμια μάταια αναζητεί το σχήμα της αλλοτινής αυλής. Να έχεις πιότερο ευγνωμοσύνη στις δυνατότητες που δίνει η λησμοσύνη.

«Επαναλάβετε, παρακαλώ!...» θα πει η τεχνητή νοημοσύνη.Αυτές οι υφές σκιάς ολοφυρόμενης, έννοιες που δεν θα επαναληφθούν. Το άρωμα απ'το γιασεμί. Το γέλιο αντηχεί στο στερεμένο της Γεροντοκόρης το πηγάδι. Μια κουκκίδα λιγότερη στο άμορφο ψηφιδωτό.

ΚΑΤΣΑΡΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Στέκει η ειρήνη, όπως όλες οι μεγάλες αγάπες, πάνω από καιρούς και πόνους ωςάν αχτίδα που φεγγίζει τις σκοτεινές έγνοιες των ανθρώπων – όμοιες αυτές με μανία κυμάτων σε πλεούμενο ακυβέρνητο.

Ανήσυχoi χτυπούν οι παλμοί στην καρδιά της κοινωνίας για τούτη την τόσο εύθραυστη ειρήνη, την “φτιασιδωμένη”, που με βλέμμα λοξό ατενίζει του πολέμου το φλογισμένο πρόσωπο... Φανάρι της βαθιάς ψυχής απομένουν μόνο οι ελπίδες, γιατρεμός παρήγορος στις πληγές της πλάσης.

“Είρω”, ειρήνη, ενώνω. λέξεις ταυτόσημες που αγωνιστούν την ακόρεστη δίψα των λαών να κοπάσουν, δίψα για πολιτικές φιλοδοξίες, κοινωνικές διακρίσεις, θρησκευτικές μισαλλοδοξίες, πλουτισμό, ηθικούς ξεπεσμούς, παιδεία ημιτελή. Εγκλωβισμένες παραμένουν, ωστόσο, οι προσπάθειες ταύτες, στα δίχτυα ενός... “ειρηνοποιού καιρού”, που τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Σαρδόνιο χιούμορ σ’ ένα Βελούδινο σκοτάδι..

Στον παλαιό κήπο των πολιτισμών συναντιούνται αξίες υπέρτατες με μια απελπιστική μακαριότητα: έργα της ειρήνης – μέσα στο ακίνητο του μαρασμού τους – οδεύουν σε διανέξεις εμπόλεμες. Παράδοξο και τρομερό μαζί!

Αχ, ζωή, των ύστερων καιρών μας, άραγες πως έσβησαν οι αύρες σου, πορευόμενες να βρουν νοήματα αληθή;

Αλλοίμονο!... Το πολυκλώναιο δέντρο της ειρήνης δε δένει πάντοτε καρπούς. Βαρύ το τίμημα για ν’ αλλαχτεί ο κόσμος.

Ας αγρυπνούμε με ανωτερότητα. Πάντα υπάρχουν οι κάβοι που προσμένουν να δέσει πάνω τους το καράβι των ονείρων μας.

Ας γρηγορούμε με πνευματικότητα. Έτσι ασκούμε τα βήματα της ψυχής μας να περπατούν μεθοδικά.

Τίποτα στη φύση του ανθρώπου δεν είναι άσκοπο...

Γένοιτο!

ΚΑΤΣΟΥ ΕΛΕΝΗ

ΟΛΟΙ ΑΔΕΡΦΙΑ

Βαριά τα σύννεφα, πικρό τ' αγέρι.
Ένα τσούρμο θανατερά πουλιά με τις φτερούγες τους
σκέπουν το βλέμμα των παιδιών.
Χάθηκ' η μέρα. Παλεύουνε τα ματοτσίνορα με τ' αρμυ-
ρά
τα δάκρυα των μικρών.
Σα χτες αφήκανε τη ζέστα των σπιτιών.
Αντιμάχονται τα κύματα,
ανασαίνουνε τη γη των τυχερών.
Ένα κομπί στο βάθος των λαιμών.
Ένα «γιατί» στην άκρη των χειλιών.

Κι άμα σειρήνες, κι άμα τα φώτα
των πολλών.
Άγνωστες λέξεις, άσκημες,
βρισιές των δυνατών.
Στερεύουνε τα λόγια, ανασταίνονται
οι φόβοι των φτωχών.

Μ' άξαφνα μια αχτίδα ψιθυρίζει.
Φέγγει άχνα στ' αδράχτι το παρόν.
Έχει το χρώμα της αυγής,
το σούρσιμο της μάνας νύχτα που τρέχει να ταχτιρίσει
το απαρηγόρητο, νιογέννητο μωρό.
Έχει τ' αγνό του γάργαρου νερού,
τη μυρωδιά της λήθης,
τ' αστέρι της σελήνης.
Έχει μια ορθάνοιχτη αγκαλιά.
Μια διάφανη αλήθεια τραγουδάει,
στων άδολων παιδιών τα παραμύθια
λούζεται και πάει.
Φοβισμένα, άτσαλα ξεπηδά,
μα όλο και αντριεύει,

όλο καμάρι προχωρά.
Δεν έχει λόγο να λυγά.
Κρύβει τη μόνη αλήθεια και το ξέρει.
Φωτίζει, όλο και πιο πολύ.
Την πλάση πλημμυρίζει.
Ξορκίζει της λύπης τις σιωπές.
Χορεύουνε τώρα αντάμα η διάφανη η ζέστα και τ'
αρμυρά τα δάκρυα κι οι σιωπές.
Σηκώνουνε τα μάτια, αντικρίζουνε τ' ουρανού τις άγνω-
στες γωνιές.
Όλοι αδέρφια στ' απέραντο γαλάζιο,
στις ακρογιαλιές.
«Μια αγκαλιά η ειρήνη στις ψυχές» αντιλαλούν ως τις
απέναντι πλαγιές.

ΚΑΦΕΝΤΖΗ ΙΩΑΝΝΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΑΣ

Διαβήκαν με λαχτάρα το κατώφλι της ζωής
και μπήκαν στον αγώνα παιδιά ακόμα.
Οι μοίρες τα κορόιδεψαν, φύγαν στον ερχομό τους.
Χέρια ζεστά η αγκαλιά μα αδειανά τα στήθη
Λιμός κι αρρώστια οι σύντροφοί τους στο παιχνίδι.
Η στείρα γη μετράει τα βήματά τους νύχτα μέρα
Πυξίδα το ταξίδι τους δεν έχει, ο μόνος λόγος η φυγή.
Κι όταν κατάκοπα χωρίς πνοή φτάνουν στο πουθενά
τα χέρια απλώνουν να σωθούν να κρατηθούν, να ζή-
σουν.
Τρομάζουν τότε πιο πολύ, χάνονται μα παλεύουν.
Βγες κόσμε απ' την κρυσώνα σου, δες το απλωμένο
χέρι
γίνε το φως στα μάτια τους, στο πάλεμα το ταίρι.

ΚΛΑΡΙΤΗ ANNA

ΣΕ ΚΟΥΒΑΛΩ ΜΑΖΙ ΜΟΥ...

Κρατάς μακριά τη βουή, με τον δικό σου πεισματάρη σύρτη, με τη δική σου, μοναδική, κλειδαριά... Σε κουβαλώ μαζί μου, γιατί κρατάς μακριά τους ανέμους, σβήνεις τους γκριζους φόβους, ρίχνεις νερό παντού στις φωτιές, σε κουβαλώ μαζί μου, στις άγριες πυρκαγιές...

Γλυκαίνει ο καιρός στις χαραμάδες σου..., μυρίζει γιασεμί το παρτέρι. Σα μέλισσα ρουφώ τη γύρη των ανθών σου, σε κουβαλώ μαζί μου, νιώθοντας τον σφυγμό σου. Μου διδάσκεις τη γλώσσα σου, δε μετρίεσαι με χάρτες, δε χωράς σε σημαίες. Σε κουβαλώ μαζί μου, πετώντας σαν τα πουλιά...

Κάθε στροφή σου, ένα σβήσιμο του θυμού, κάθε ανάσα σου, ένας ψίθυρος συγχώρησης. Σε κουβαλώ μαζί μου, γιατί είσαι σκιά δίχως βάρος. Νιώθω το χέρι μου να ζεσταίνεται, από το χέρι που, ποτέ, δεν έσφιξα. Σε κουβαλώ μαζί μου σαν ανάσα που δειλά γυρίζει να αναζητήσει την πρώτη αλήθεια της.

Και αν ποτέ από το έδαφος σβηστείς, όταν τα δέντρα θα λυγίζουν από τον φόβο, όταν οι θάλασσες θα γεμίζουν πληγές, όταν τα χρώματα θα ξεχάσουν τις μυρωδιές τους, όταν σκιές θα φυτρώσουν στα μάτια των παιδιών, εγώ πάλι θα σε κουβαλώ μαζί μου, τις σπίθες θα ξεθάφτω...

Και ξέρω πως θα πεινώ και θα διψώ, από την ζωή και την ανάσα σου, μα ο θάνατος είν' η λησμονιά και όχι η απουσία. Σε κουβαλώ μαζί μου, όσο είμαι ζωντανή, της γελαστής ανάμνησής σου θα σκοντάφτω. Ένα μονοπάτι είσαι, μέσα στο μονοπάτι και εγώ ξεκινώ από το βήμα το δειλό και ξαπλώνω ανάμεσα στα δέντρα σου...

Και σε κουβαλώ μαζί μου, γιατί όπου ριζώνεις για να δώσεις σκιά, ριζώνω, γιατί είσαι η πέτρα που δε ρίχνεται, η λέξη που χαϊδεύει αντί να πονά. Και όταν περπατά κανείς αυτόν τον δρόμο σου, καταλαβαίνει : δεν οδηγεί πουθενά. Γιατί, είσαι η ειρήνη μου, και είσαι πάντοτε εδώ, στο βήμα, το δειλό, που τόλμησα να κάνω....

ΚΟΒΑΤΣΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

ΕΙΡΗΝΗΣ ΦΥΣΗΜΑ

Στο χείλος του δειλινού, όταν ο ήλιος χαιρετά τον ορίζοντα, περπατώ σε ένα μονοπάτι από αστέρια. Οι σκιές των δέντρων απλώνονται σαν απαλά πέπλα, αγκαλιάζοντας τη γη με τη σιωπή τους. Καθώς το βήμα μου αντηχεί στα μονοπάτια της ψυχής μου, καταλαβαίνω ότι η αναζήτηση δεν έχει τέλος.

Δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη, γιατί η Ειρήνη είναι ο ίδιος ο δρόμος. Είναι το απαλό άγγιγμα του ανέμου στα μαλλιά, το γλυκό κελάηδημα των πουλιών το πρωί, η απαλή ανάσα της θάλασσας που ακουμπά την ακτή. Είναι η σιγαλιά της νύχτας και ο ψίθυρος της αυγής που φέρνει την ελπίδα.

Είναι το χαμόγελο ενός ξένου που φωτίζει την καρδιά σου, η αγκαλιά ενός φίλου που απαλύνει τον πόνο, το απλό άγγιγμα που μιλάει πιο δυνατά από χίλιες λέξεις. Σε κάθε μικρή πράξη καλοσύνης, σε κάθε βλέμμα γεμάτο αγάπη, ανακαλύπτεις ότι η Ειρήνη είναι ήδη εδώ, μέσα σου, γύρω σου.

Περπατώ σε αυτόν τον δρόμο, χωρίς να ψάχνω πλέον το τέλος του. Στον κάθε βηματισμό, βρίσκω την ουσία της Ειρήνης, τη βλέπω να αναβλύζει από την καρδιά της γης, να ανθίζει στα πιο απρόσμενα μέρη. Δεν χρειάζεται να την κυνηγήσω, μόνο να την αγκαλιάσω.

Και έτσι, ο δρόμος προς την Ειρήνη γίνεται φως, που διαλύει τα σκοτάδια. Γίνεται μελωδία, που αντηχεί στην ψυχή. Γίνεται η ίδια η ανάσα της ζωής, αδιάκοπη και αληθινή. Στο τέλος της μέρας, συνειδητοποιώ ότι περπατώ στον δρόμο της Ειρήνης, γιατί αυτός ο δρόμος δεν είναι άλλος από το ίδιο το μονοπάτι της ύπαρξής μου.

ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΟΔΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΜΙΑ ΕΣΤΙ

Η ονειροχώρα των παιδικών ψυχών πέπρωται , από τα αγέννητα κιόλας χρόνια, να είναι η μοναδική πρωτεύουσα του κόσμου. Η πρωτεύουσα της φαντασίας δεν βομβαρδίζεται από παρανοϊκά βλήματα, ούτε καταβροχθίζεται από σαρκοβόρους δράκους. Γιατί σ' αυτήν την παραμυθούπολη των παιδικών ονείρων είναι αδύνατον να εισχωρήσουν όπλα που σκοτώνουν. Τα μόνα όπλα που την προστατεύουν είναι τα τραγούδια των παιδικών αηδονιών, οι χοροί απ' το γαϊτανάκι της αθωότητας και οι ζωγραφιές απ' τα σπιθοβόλα μάτια του ουράνιου παιδικού τόξου .

Τα βούκινα του πολέμου, αυτού του πανάρχαιου δόλου των θεών και των ανθρώπων, εξακολουθούν να κρώζουν, οιωνοί του θανάτου, ακόμη και με τη μορφή του παραλογισμού, του φανατισμού και της αλλοτρίωσης.

Σε δολερούς καιρούς ψευδεπίγραφης ειρήνης λεηλατείται με εμπρησμούς ψυχής το νεκρό δέντρο Άνθρωπος . Βιάζεται η αγάπη απ' το μίσος, δεσμοί φιλίας συνθλίβονται, το παιδί του δυσοίωνου μέλλοντος πυρπολείται στα κολαστήρια της κοινωνικής αναληψίας.

Ειρήνη είναι όταν τ' ανθρώπου η ψυχή γίνεται έξω στο σύμπαν ήλιος.

Κι ο ήλιος ψυχή μες στον άνθρωπο. Αυτό το μήνυμα μάς κληροδότησε παρακαταθήκη ο Νικηφόρος ποιητής του Ουρανού και της Αγάπης. Περιβάλλον σημαίνει κόσμος , στολίδι, δηλαδή , της φύσης και της ψυχής, σημαίνει Αρμονία, Γαλήνη, Ισορροπία. Περιβάλλον σημαίνει, εν τέλει , Ειρήνη του σύμπαντος κόσμου.

Στο κατηφορικό ρέμα του βαράθρου που έχουμε φθάσει δεν έχουμε άλλη επιλογή. Να αναστρέψουμε

το μίσος και τον θάνατο σε αγάπη και ζωή. Στο χέρι μας είναι. «Οδός άνω και οδός κάτω μία εστί» .. Να ποτισθεί και πάλι με τον μόχθο της αγάπης το δέντρο της ζωής. Να πλημμυρίσουν χυμούς οι λεμονιές και τα λιόδεντρα. Να στεφανώσουν τα λιόκλαδα ως κότινος δόξας τον τίμιο κάματο του δημιουργού ανθρώπου.

Κλαγγές και βούκινα σιγούν. Καρδιά μου , δε θρηνώ νιώθω αγαλλίαση αρετής, λαμπάδα καλοσύνης, νίκη του Ανθρώπου η σύνεση και μέλλον μας λαμπρό: Ο ήλιος κάνει προσευχή στον τύμβο της Ειρήνης. Στεριές και θάλασσες, στα δυο. Μάς δίχασε το μίσος, συντρίμμια η οικογένεια, αλλού γονείς και τέκνα, ορφανεμένος σπαραγμός θρηνεί στα σωθικά μας. Με λαβωμένα τα φτερά, η αγάπη και ο έρωας. Στον ομφαλό της γης, γαλήνη δέομαι στον κόσμο. Λάμπσε, της Αρμονίας Λόγε. Ψάλλε ωδή Ειρήνης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΑΝΤΡΕΑΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Δρόμο για την Ειρήνη, πόλεμος δεν ανοίγει...!
Κι ούτε, κανείς, στον πόλεμο το δίκιο του θα βρει!
Ο νικητής καυχιέται, τον νικημένο θήγει,
κι η Ειρήνη, τέτοιο χάλι, ποτέ, δεν το μπορεί.

Ο δρόμος της Ειρήνης, σ' ωραίους μας βγάζει αγώνες.
Τους χαίρονται, τους ζούνε, και πλούσιοι κα φτώχοι.
Η Ειρήνη σπρώχνει σ' έργα, που μένουν στους αιώνες,
και δίνουν στους ανθρώπους, χαρά κι απαντοχή.

Τα μάτια σας σηκώστε, ψηλά στον Παρθενώνα,
στην Ολυμπία, αφήστε τη σκέψη σας να μπει,
και ζήστε τον Φειδία, σ' έναν χρυσό αιώνα,
χρυσό να ορθώνει Δία, σαν θεία αναλαμπή.

Στο δρόμο της Ειρήνης, καθένας μας ας τρέξει,
κι ευλαβικά ας σταθούμε, στις Ρόδου μια μεριά
τον Κολοσσαίο τον Ήλιο, αφήστε να μας φέξει,
να ιδούμε, της Ειρήνης, τα έργα τα ιερά.

Βάλτε μπροστά το δρόμο, γι' αλλού ετοιμαστείτε...
Στην Γκίζα η πυραμίδα του Χέοπα καρτερά.
Θαυμάστε, χαιρετίστε, κι απλά, υποκλιθείτε,
στο θαύμα της Ειρήνης, ακόμα, μια φορά.

Στην Αλεξάντρεια τρέξτε, στον Φάρο ανεβαστείτε,
αφήστε τη ματιά σας να φτάσει όπου μπορεί,
κραυγάστε, ως την άκρη του κόσμου, ν' ακουστείτε:
«Γεια σου, Ειρήνη, γεια σου, του κόσμου η θαλπωρή»!

Στη Βαβυλώνα ορμήστε, στους κήπους κρεμαστείτε,
χορτάστε, ευωδιαστείτε, καθίστε στη δροσιά,
μ' αρώματα μεθύστε, και στο χορό πιαστείτε,

και ζήστε την Ειρήνη, σκορπώντας ξεγνοιασιά.

Κι ύστερα, ελάτε πίσω, στις Έφεσος τα μέρη,
το κλέος ξαναζήστε του Ιερού Ναού
την Άρτεμη υμνήστε, που ,εδώ, σας έχει φέρει
προσκυνητές του ωραίου Ελληνικού λαού.

Και τέλος, γονατίστε, μπροστά στο Μαυσωλείο...
Θρηνήστε, μακαρίστε την Αλικαρνασό...
Κι όπου σας πάρει, η Ειρήνη, κτίστε κι ένα σχολείο,
να υψώνει την Ειρήνη, μέχρι τον Παρνασσό!

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΒΑΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΞΕΝΙΤΙΑΣ

Σταθήκαμε στα πόδια μας και αλλάξαμε πορεία
τα χέρια των πολυεθνικών μας έδωσαν βραβεία •
να πάρουμε τις γνώσεις μας πολύ μακριά στα ξένα
πίσω να μην γυρίσουμε καθώς θα βρούμε ξέρα.

Αυτό ζητάνε, αυτό μας λένε:
Να μην ποτίσουμε ποτέ της γης μας το λουλούδι
Το πατρικό μας να θαφτεί στις μνήμης το τραγούδι.
Και η δική μας η ζωή να γίνει παραμύθι με δράκο ή χωρίς
Θα δείξει...

Σταθήκαμε στο ύψος μας, δουλέψαμε σαν σκλάβοι
μας έμαθαν τον σεβασμό σε Θεία και Σημαία,
μα δεν μας είπαν για αυτούς που μας ταΐζουν αέρα
Που λένε λόγια ψεύτικα και έχουν κότερα και γαλέρα.

ΕΙΜΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

Δεν με χωράει η ζωή σας.

Να φύγω θέλω σε άλλη γη, να φτιάξω τον κόσμο μου απ' την αρχή.

Να έχει εκεί μόνο τη χαρά, δημιουργία ζωτική και ομορφιά.

Να έχει εκεί μόνο χρώματα και ας έχει και μαύρα και λευκά.

Να έχει εκεί μπόλικο έρωτα και ποτέ να μην τελειώνει η αγάπη.

Να γεννιούνται παιδιά, που δεν θα ξέρουν τον πόνο, την πείνα και την καταχνιά.

Δεν με χωράει ο τόπος σας.

Δεν θέλω άλλο ψέματα και φτώχεια, ρατσισμό και πληγωμένα αισθήματα.

Δεν θέλω άλλο ανεργία και μιζέρια, δυσκολία και εγκλήματα.

Δεν θέλω άλλο κακές ειδήσεις και θύματα.

Δεν θέλω δολοφονίες αντρών και γυναικών.

Δεν θέλω αμορφωσιά.

Εγώ είμαι η ειρήνη ,εγώ και ο πόλεμος.

Σε ότι εσείς με φτιάχνετε , μεταμορφώνομαι.

Θα σας φιλώ αιώνια

θα ονειρεύομαι

κορμιά αγαπημένα.

να ξετρελαίνονται.

Είμαι η Ειρήνη, χαίρομαι που σας γνώρισα!

Όταν αναγνωρίζεις το πρόβλημα, μόνο τότε μπορείς να το σώσεις!

ΛΕΚΟΣΙΩΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ

ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΔΕΡΜΑ

Όταν η κόρη φοράει, μέσα στην αντανάκλαση, το φόρεμα της μητέρας, που της είναι και στενό. Όταν ηρεμεί ο άνεμος και δεν τρέμουν τα κλαδιά. Όταν η άμμος ανθίζει ολοκόκκινο μπουμπουκι που ζωντανεύει η θάλασσα με τα χαρούμενά της δάκρυα. Όταν ο ήλιος πλαγιάζει αργά, όταν το παιδί χορτάτο κοιμάται, με μόνο του φόβο το σκοτάδι. Τότε εισπνέεις τη δροσιά, το αλάτι, και εκπνέεις ψιθυριστά ελεύθερος. Ψιθυριστά, διότι φοβάσαι τον ακροατή, τρέμεις μην αντιληφθεί το χαμόγελό σου και στο πάρει απ' τα χείλη.

Αφού ακούσεις λοιπόν μελωδίες ευτυχίας στους δρόμους, στους πεζόδρομους, στη παιδική χαρά, τότε ξέρεις. Τότε ξέρεις, με το θρόισμα των φύλλων, πως δεν θα 'ταν δυνατό ποτέ το χώμα που πατάμε να μας καταπιεί για πόλεμο. Μόνο ο άνθρωπος θα του έθαβε πληγές. Καθώς εκείνος τρέχει μακριά από την ειρήνη με την ανάσα του εγκλωβισμένη στο στόμα, εκείνος τρέχει την κατηφόρα με βλέφαρα κλειστά. Ο άνθρωπος, άλλωστε, μπορεί να έχει ζήσει ανάμεσα σε προβλήματα πολέμου αμέτρητα, αλλά αυτά να προτιμήσει από τις δυσκολίες του να ζεις στα αλήθεια.

Όταν, δηλαδή, το σκοτάδι προσγειωθεί έξω απ' το παράθυρο, το παιδί να τυλίγεται μέσα στη κουβέρτα και να κρατάει την αναπνοή του. Όταν ο ήλιος αργεί να πέσει, να παραπονιούνται οι ορειβάτες, μέχρι να βρέχει όλη μέρα. Μόλις ψηλώσει το βελούδινο άνθος όσο ένα παιχιδόσπιτο, τότε να το κόψει το αγόρι για να πλάσει ένα κάστρο από άμμο. Τη στιγμή που ο αέρας μείνει ακίνητος, οι κυρίες να διατάζουν τις βεντάλιες. Και όταν, βέβαια, η κόρη φορέσει το φόρεμα της μητέρας, που της είναι και στενό, να αφήσει το δάκρυ να κυλίσει όχι για την ιστορία του υφάσματος, αλλά για το δικό της δέρμα.

ΛΙΑΠΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

Την Αυγή

Η Αθανασία κι εγώ συνταξιδέψαμε στην πρώτη της ζωής μου πτήση. Αυτή, ως η πλανεύτρα μυθικών ηρώων τους οποίους ξεμύαλισε τάζοντας τους δόξα και τιμές. Εγώ, με μια ανθοδέσμη και μια κούκλα στο χέρι ασυνόδευτο παιδί μιας πτήσης σε αεροπειρατεία . Η Αθανασία περηφανευόταν για τα κατορθώματα όσων ξεγέλασε. «Μ' αρέσει να κρύβομαι στο ένζυμο των τελομερών», θα εξομολογηθεί η ξελογιάστρα τ' Αχιλλέα και του βασιλιά Θησέα. «Θνητοί είμαστε, τι μας νοιάζει για τους ήρωες σου;» Της αντιμίλησα κουνώντας δυνατά την κούκλα μου, τη Θεοπίστη.

Τη Δύση

Ο ήλιος πρόλαβε κι αοτραβήχτηκε. «Γνωρίζεις τι σημαίνει Πόλεμος, μικρή μου;» με ρώτησε η Αθανασία. «Σύγκρουση, αδειάζουνε οι δρόμοι, τα σπίτια χάνουν τη λαλιά τους, μια νεκρή μάνα θηλάζει το παιδί της», της απάντησα σφίγγοντας δυνατά την κούκλα μου, τη Θεοπίστη. Μου χαμογέλασε και στρώνοντας τη φούστα της σχολιάσε «Αγωνίσου για την Ειρήνη. Ζεστό ψωμί, σχολεία ανοιχτά, αγκαλιές, χαμόγελα και χάδια και ...πίστεψε με, αγάπησα την Ειρήνη σα γνώρισα τον πόλεμο»

ΛΟΥΚΑΔΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ

ΤΑ ΤΡΕΝΑ

Σαν σαρδέλες ο κόσμος συνωστισμένος σαν πίνακας του Γαΐτη.

Κι εσύ

λάμπεις με το φως της απόλαυσης. Ήσυχα τελειώνει η παράσταση κι εσύ φεύγεις.

Η ελευθερία σου τελειώνει κι η σιγή σου ηρεμεί.

Πόσες φορές σε προσκύνησα κι εσύ γελούσες.

Πόσες φορές σε διάλεξα κι εσύ κοροϊδεύες.

Σύγκρουση

ανάμεσα στο χθες και το σήμερα.

Χτίζονται κτίρια κι ανεμίζουν σημαίες.

Τα τρένα γεμάτα φρούτα κι αστραφτερές κορδέλες.

Δύο πολύχρωμοι αστράγαλοι τρέχουν δίχως σώμα κι όλα τα φρένα του κόσμου καταστρέφονται.

Ήρεμα ατενίζουν το αύριο προσμετρώντας το χθες.

Τρεις φορές ξέφυγαν και πάντα περίμεναν.

Πολύ συχνά έβραζαν φασόλια και κοιτούσαν από το παράθυρο περιμένοντας τη σύγκρουση.

Παρακαλώντας για κάποιου είδους παραδοχή και μιας μορφής εξιλέωση.

Τρένα στολισμένα με πεταλούδες μιας άλλης εποχής.

Τρένα ερωτευμένα, όμορφα, στολισμένα, γερασμένα, άσχημα.

Ήρεμος και απλός και εξουσιάζεις τα τρένα.

Τρένα της λήθης και της ωμής βίας.

ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

«ἐκεῖνα τὰ ὅποια καὶ ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἤκούσατε καὶ εἶδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράττετε καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θέλει εἶσθαι μεθ' ὑμῶν»

(Προς Φιλιππησίους 4:9)

Πόλεμος, ἔριδα, λιμός
Φόνος, διχόνοια, δυστυχία

Ο κόσμος ποτέ δεν θα αλλάξει
Μπορείς μόνο ν' αλλάξεις εσύ

Με το παράδειγμα
δείξε στους άλλους
τα πράγματα που ἔχουνε αξία

Αγάπη, ομόνοια, σεβασμός
Ευγένεια, συμπόνια, αυτοθυσία

Τραχύς είναι ο δρόμος
(Σταμάτα να φοβάσαι)
Στερέωσε τις σκέψεις σου
(Μη γράφεις άδεια λόγια)

Πέτρα πέτρα χτίζεται
ο οίκος κάθε ανθρώπου

Με ποίηση ορθώνεται
παλάτι στην ψυχή

ΜΑΡΜΑΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΠΙΣΤΕΥΩ

Πιστεύω εις ένα Άνθρωπο θνησιγενή και λανθάνοντα,
οικήτορα αυτής της γης και ερευνητή του σύμπαντος.

Τον προμηθεϊκό κομιστή του φωτός, του γεννηθέντος εκ
των σπλάχνων της νόησης
και βαπτισθέντος στο νεαρόν ύδωρ της ζωής.

Τον επί αιώνας αναζητούντα την αλήθειαν, μη σκύβο-
ντα την κεφαλήν στην τυραννία και επί της σατραπείας
ευκλεώς αγωνισάμενον.

Τον πολυμήχανο και λυσιτελή φορέα της αρετής,
τον ερεβοκτόνο και αιθεροβάμονα πολίτη των ιδεών.

Τον δια των παθών του πολλά υπομένοντα και πολλά-
κις συντριβόμενον υπό το βάρος των ανομημάτων του.
Μα αναστάντα και πάλιν και ανορθούμενον επί των
πόδων του, αγωνιούντα προς αποκατάστασιν των υπ'
αυτού κακώς κειμένων.

Τον αιωνίως υπέρ ελευθερίας και πατρών τε και μη-
τρών θυσιασθέντα και ουδαμώς λιγοψυχούντα υπό
το φόβον των λεόντων και την αυχμήν του δόρατος.
Τον αφοσιωθέντα εις την έρευνα δια την ίασιν των αδελ-
φών του και δια της τέχνης επί μακρόν πονούντα και
ιλαρώς κοπιάζοντα χάριν της ευδαιμονίας οικείων τε και
αλλοτρίων.

Τον ευμενώς αποποιοούμενον των υπαρχόντων του και
οικειοθελώς δωρίζοντα αυτών προς ανακούφισιν των
δεινοπαθούντων άνευ ιδιοτελούς τινός ανταμοιβής, μη
καρτερούντα πλούτη ή δόξα δια των ευεργετημάτων
του.

Ομολογώ την υστεροφημίαν αυτού.
Προσδοκώ την αδιάλειπτον, καθολική και οικουμενική
ειρήνη χάριν των μελλουσών γενεών του αιώνος.
Αμήν.

ΜΑΡΤΖΟΥΚΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ

Στα χέρια της Αμάθειας το κέρας
Το σκήπτρο, ο πυρσός.
Είσαι η βαθιά ανάσα στην πυρκαγιάς το πέρας,
Μετά το σκοτάδι ήλιος λαμπρός.
Παιδικές φωνές σε τραγουδούν,
Χείλη που διψάνε,
Χέρια πιασμένα σφιχτά σε καρτερούν,
Για εσένα ψιθυριστά μιλάνε.
Ειρήνη.
Αιώνια απάντηση,
Σε κάθε ερώτηση.
Εκ βαθέων ανάδυση,
Βαθιά υπόκλιση.

ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΑ

ΕΝΑ ΚΛΑΔΙ ΕΛΙΑΣ ΚΡΑΤΩ ΜΑ ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΦΥΤΕΨΩ...

Ένα περιστέρι

Φωτιά, φωνές, κλάμα, κακό, γυρίζω πλευρό. Εκρήξεις, βόμβες-να!- το βαρύ πυροβολικό. Σηκώνομαι, ανοίγω την TV, τύποι κοστουμαρισμένοι αναλύουν το πώς και το γιατί. Αλλάζω κανάλι, να 'τοι πάλι, με ύφος πομπώδες και φρύδια σμιγμένα, με νούμερα όλο και πιο φουσκωμένα, κάνουν τον τραγικό απολογισμό. Έξω στον δρόμο παντού διαδηλώσεις -μην τολμήσεις κάτι άλλο να δηλώσεις- φταίει το κράτος, φταίει η πόλη, φταίει το μικρό μου πόνυ. «Εμείς δεν είχαμε καμία σχέση. Εντάξει ίσως απλώναμε λίγο το χέρι. Ήταν όμως ένα κοινό παιχνίδι, ένα αστείο. Όλοι άλλωστε φώναζαν, όλοι σχολίαζαν στο γραφείο, όλοι έσπρωχναν στην ουρά στο κυλικείο». Αθώα παιδιά, αθώα κι ανθρώπινα όλα αυτά, πώς φτάσαμε όμως και έγινε δουλειά ο φόνος, πώς μας κατέκλυσε από παντού η βία, πώς έγινε άσβεστος ο πόνος, πώς γεμίσαν τα νοσοκομεία;

Τα παράθυρα πάντα κλειστά- ο αέρας θολός από τα δακρυγόνα. Βουίζουν από μακριά τα ελικοφόρα. Πλησιάζει «ο οχτρός». Στο ορφανοτροφείο απέναντι έπεσε χτες ένα βλήμα, δεν τολμάς να κάνεις ούτε βήμα. Στον ελάχιστο προφυλαγμένο χώρο, ένα μικρό αγόρι, σα κρεμμύδι ντυμένο, κοιτάζει το πάτωμα μουτρωμένο. Ένα κοριτσάκι, με πρόσωπο μπλαβί από το κρύο και το αγιάζι, το πλησιάζει. Αθόρυβα και με τα χέρια από πίσω -ωχ, φοβάμαι τι θα αντικρίσω. Ακουμπά το αγόρι στην πλάτη, του χαμογελάει, και του δίνει ένα χιλιομπαλωμένο αρκουδάκι. Και εκείνου το πρόσωπο λάμπει, τη μικρή του φίλη αγκαλιάζει και ξεχνά το μίσος, τη στενοχώρια· πώς θα παίξουν αν είναι χώρια; Της δίνει το κασκόλ του, τα γάντια, τη μία μπότα.

Αυτό δεν το έδειξε ποτέ καμία έρευνα, κανένα στατιστικό, κανένας δείκτης. Κάποια πράγματα δεν πρέπει να τα αναλύεις. Τη λύση είναι και ήταν συνεχώς μπροστά μας. Απαιτούσε όμως πάντα θυσίες. Από εμάς, απ' τα παιδιά μας.

Μπαμ! Η δεύτερη «λύση». Λύση-κόλαφος.
Μήπως οι οχτροί είμαστε εμείς;

ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

«Αν θέλεις ειρήνη προετοιμάσου για πόλεμο». Ένας νέος κατεβάζει τη σημαία και πέφτει νεκρός από το εχθρικό χέρι. Μήπως και στον εμφύλιο, αδελφικό δεν ήταν το πυροβόλο όπλο...(:). Δεν μάθαμε. Δυστυχώς.

Ας πάρουμε τον Λεωνίδα: παρήγγειλε στην βασίλισσά του να μην κλάψει • διότι «*ω ξειν αγγέλλειν τοις Λακαιδομονίοις ότι τοίδε κείμεθα, τοις κείνοις ρήμασι πειθόμενοι...*» Έτσι κι έμεινε στην αιωνιότητα, που με όσες δυνάμεις του απέμεναν έριξε το βέλος στον Ξέρξη. Και τον τρύπησε ανεπανόρθωτα πριν πέσει.

Κι ύστερα έπεσε. Πέρασε στην αιωνιότητα. Και η βασίλισσα δεν έκλαψε, ούτε ο γιος της. Δεν έκλαψε ούτε όταν, στον αποχωρισμό, τού έδωσε τον σταυρό της, και ο γιός του την περικεφαλαία του. Και δεν γύρισε το βλέμμα του πίσω ούτε μια φορά. Έτσι το συνήθιζαν οι Λακεδαιμόνιοι. Ο Γουίλιαμ Γουάλας δεμένος σε κρεβάτι κάτω από τη λαϊμητόμο. Το πλήθος κρατά την ανάσα του. Και όλοι περιμένουν τη δουλοπρέπεια. Εκείνος φωνάζει «Ελευθερία!...» Και μπαίνει στην αιωνιότητα.

Και οι δυό πριγκίπισσες ουδέν είπον ουδενί. Τις συνέιχε δε έκστασις και φόβος. Ο θάνατος τα δημιουργεί αυτά. Η Μαρία Αντουανέττα, έστω και αν άσπρισαν τα μαλλιά της την τελευταία νύχτα στο κελί της, το πρωί, φόρεσε κόκκινο φόρεμα. Για να μην χτυπάει το αίμα της λεμητόμου, άσχημα πάνω στο κόκκινο χρώμα. Τ' ακούτε;

ΔΕΝ ΦΟΒΑΜΑΙ, είπαν και στις τρεις περιπτώσεις. Και ας μην πάμε μακριά. Πόσες φορές ακούμε ότι διακόπηκε η λειτουργία του μετρό γιατί ΚΑΠΟΙΟΣ έπεσε στις

ράγες; Πριν το σάλτο μορτάλε δεν ήμουν εγώ δίπλα στον Κάποιο και περιμέναμε μαζί τον συρμό; Ήμουν ή δεν ήμουν; Λέγεται ειρήνη αυτό το πράγμα;

Όταν ο Καζαντζάκης λέει δεν φοβάμαι τίποτε, δεν ελπίζω τίποτε, εννοεί τον θάνατο. Και δεν κλαίει ούτε τώρα. Σιγά μην φοβηθεί.

Σημείο μηδέν. Τα μυρμήγκια ακάθεκτα σκάβουν υπόγεια, και μεταφέρουν ογκόλιθους. Άραγε τι αισθανόντουσαν όταν ανέβαιναν στον ουρανό;
Σιγή.

ΜΠΑΝΙΑ ΣΟΦΙΑ

ΤΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

Δεν υπάρχει δρόμος για την Ειρήνη.
Μόνο ουλές από χώματα που γνώρισαν τον ήχο του πολέμου.
Μόνο ίχνη από στάχτες που σκόρπισε η φωτιά.
Χέρια χωρίς δάχτυλα υφαίνουν κλωστές που μυρίζουν καμένη γη και σάρκα.
Και οι σκιες ματώνουν τη γαλήνη.
Πώς καπνίζουν έτσι τα αστέρια;
Κι έρχεται η Ειρήνη ντυμένη με γάζες και φορώντας καπέλο από σπασμένα φτερά περιστεριών που ξέχασαν -ή μήπως δεν μπόρεσαν; - να πετάξουν.
Και τα σύννεφα τη ρωτούν :
«Τραυματισμένο περιστέρι τι θες εδώ στη γη;
Πέταξε για αλλού .
Στις σιδερόδετες λαβές των όπλων η πυρκαγιά καίει τα φτερά σου , τους ανθούς της ελπίδας μας .
Αν ο κόσμος μας καίγεται ...
Αν ο κόσμος μας είναι ραγισμένος....
Πού είναι ο δρόμος σου;»
Κι αυτή απαντά :
«Ίσως στις τρύπιες τσέπες των περαστικών που κρύβουν τα σπασμένα τους όνειρα που χάθηκαν πριν ξημερώσει.
Ίσως στα μάτια των παιδιών που κρυφοκαίει το φως της ελπίδας.
Αν από το χείλος της λησμονιάς ξεπηδήσω σαν σταγόνα φωτός , και σαν σπόρος ζητήσω να ριζώσω στο χώμα τότε σε ρωτώ Άνθρωπε θα τολμήσεις να με φυτέψεις ή θα φοβηθείς;

Αν τα χέρια σου αντί όπλα σπόρους αγάπης κρατούν
το δέντρο μου θα καρποφορήσει και το ρυάκι ποτάμι
θα γίνει.
Τότε κι εγώ θα γίνω δρόμος ...
Θα αδράξεις την ευκαιρία να με περπατήσεις ξυπόλη-
τος,
γυμνός από εγωισμούς ;
Γιατί ο δρόμος μου δεν χάνει κάτω από τα πόδια σου
αλλά μέσα σου».
Κι ο Άνθρωπος απάντησε:
«Έλα πίσω στη ζωή μας ως
Ιδέα πάνω στους καμμένους ασπαλάθους , το
Ρήμα φοβάμαι να διώξεις από την ψυχή μας , ως
Ήλιος να διαλύσεις τα σκοτάδια από τις λαβωματιές του
πολέμου,
Νύχτα να μην υπάρξει που ακρωτηριάζει τα όνειρα και
ας γίνει
Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΟΥ ΠΝΟΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ»

ΜΠΕΣΗΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗΣ

Στην πόλη αυτή,
που καταστρέφει την παλιά πόλη,
όταν πέφτει το βράδυ,
όταν σφυρίζει ο αέρας,
όταν βρέχει,
όταν η διχόνοια υπεισέρχεται στην πόλη μας,
εγώ ζητάω το χέρι της συμφιλίωσης,
την κρατάω αγκαλιά,
ολόγυμνη μέσα στο δικό της κορμί.
Σε αυτό το κάστρο που υψώνεται στα ουράνια,
φωτεινό μέσα στα ξεθωριασμένα σύννεφα.
Όταν οι δρόμοι είναι στεγνοί,
όταν ο ήλιος αναπνέει σαν ταφόπλακα,
όταν τα αστέρια σκορπίζουν μικρές χλωμές ακτίνες,
εγώ της χαμογελάω με μια οσμή που αναδύουν μόνο
τα τριαντάφυλλα,
σαν την δροσιά μιας μικρής νεράιδας,
όμως η ζωή μου σήμερα,
είναι η ζωή που ήταν και χτες.

ΜΠΙΜΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

Η ΕΙΡΗΝΗ

Το ευφρόσυνο φως του ήλιου, μια απτόητη φωτιά που καίει αλάνθαστα και δίκαια. Που αναζωογονεί αξίες και αρχές, που ανασταίνει ελπίδες, όνειρα και ιδανικά, που διαρρηγνύει τα δεσμά του Προμηθέα, διαμηνύοντας ακάματα στο άπειρο, πως το όραμα του ανθρώπου ακόμα δεν έχει συντελεστεί στη γη!

Ένα λευκό περιστέρι χαράζει κύκλους στον ξάστερο ουρανό, ένα ασβεστωμένο νησί χαμηλώνει και αγγίζει με απaráμιλλη στοργή το γλαυκό το κύμα, μια φλέβα χτυπά δυνατά στο φύσημα του αγέρα, μια ρίζα γιασεμιού, βυθίζεται αμείλικτα στην γη τ' αρχαία όνειρα... Ειρήνη! Ειρήνη! Ειρήνη!

Την ώρα που πέφτει η αμφιλύκη των ανέκκλητων δειλινών, οι ήχοι του απόβραδου τυλίγουν τις αισθήσεις μας κι η αφέγγαρη νύχτα θρηνεί σπαραχτικά, για τη δόξα των αιώνων που εξανεμίστηκε κι έγινε σκόνη. Άνθρωπε θνητέ, η ύλη ανήκει στη μάνα γη, αλλά η ασώματη ψυχή σου ταυτίζεται απόλυτα με την ηχώ του σύμπαντος...

Κάθε αστέρι είναι μια καρδιά, κάθε καρδιά είναι ένα λυχνάρι που φωτίζει τους δύσβατους καιρούς, που αναμετρά εναγώνια την αλήθεια και το ψέμα, τη βία και τον πόνο, το μόχθο και την ανυπότακτη αξιοπρέπεια. Κι εκεί που φουντώνει η μυστηριακή αγωνία του νύχτιου ουρανού κι εκεί που ο στοχασμός του θνητού όντος ματώνει ανελέητα τη φλούδα της γης, γιγαντώνονται ξανά, η αντίθεση, η αντίσταση και η εναντιότητα, για να απελευθερωθεί μια γόνιμη προσδοκία στο σκοτάδι... Για ν' ανάψει ξανά το πάθος της ιερής φωτιάς στις μικρές καρδιές των αδολιεωτων ανθρώπων. Των ανυ-

πόταχτων μεροδουλευτών που αισιοδοξούν και μάχονται με πάθος για τον τερματισμό τούτης της άσκοπης ανθρωποθυσίας και των βίαιων συγκρούσεων.

Έτσι ώστε, ν' αστραποβολήσει στο χώμα το όραμα των ουρανών, να λάμψει, σαν κοράλλι, η αναγεννημένη ιδέα που θ' αλλάξει ριζικά τη μορφή και την ουσία της ζωής στον απάνω κόσμο...

Για να ζήσουν και να θριαμβεύσουν στη γη, η αλληλεγγύη, η ειρήνευση και η ευδοκίμηση!

ΜΠΟΥΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΟΛΑ ΓΕΝΟΥΣ ΘΗΛΥΚΟΥ

«Πατήρ πάντων Πόλεμος»
Έγραψες ανεξίτηλα «σκοτεινέ» Ηράκλειτε.
Και η Μάννα ποια είναι;
Η Ειρήνη, η Διπλωματία, η Φιλότητα,
Η Αλληλεγγύη, η Ενσυναίσθηση,
Η Ομόνοια, η Ευδοκία,
Η Παράδεισος... όλα γένους θηλυκού.
Όπως η Γαία,
Η Μαία,
Η Ρέα,
Η Αφαία
Αθηνά, θεά τής Σοφίας
Με κόρες τής Αγίας του Θεού Σοφίας
Την Πίστη, την Αγάπη και την Ελπίδα.
Μην διανοηθείτε να ζήσετε χωρίς αυτές.
Ζόφος, έρεβος αδιαπέραστο,
Στενωπός αδιάβατος,
Σήραγγα ανήλιαγη
Θα βρουν οι κόρες των ματιών
Ανίκανες να διαπεράσουν
Τη μουχλιασμένη λάσπη
Δίχως την ενόραση,
Τη διόραση,
Την προόραση... όλα γένους θηλυκού.
Αυτογνωσία
Ομφαλοσκοπήση
Ανεκτικότητα
Παραδοχή
Αποδοχή
Αναγνώριση
Κατανόηση... όλα γένους θηλυκού.
Ευτυχία, ευλογία, ευζωία...
Όλα γένους θηλυκού.

Αντοχή, Συνέπεια, Συνέχεια,
Σύνεση, Συνειδητότητα,
Συμπερίληψη,
Συνδημιουργία...
Όλα γένους θηλυκού.
Κι αυτά και άλλα,
Νοήματα που δεν έχουμε κωδικοποιήσει
Ακόμη
Σε λέξεις λαγαρές...
Και η λέξη και η γλώσσα
Κι η Αιωνιότητα
Θηλυκές είναι κι αυτές.
Όπως η Μανούλα
Όλων μας.

ΝΑΝΟΥ ΕΙΡΗΝΗ

ΜΙΑ ΟΥΤΟΠΙΑ ΤΕΧΝΗΤΗ

Στον καθρέφτη κοιτώ τις ώρες της ειρήνης
να ξεψυχούν στο λίκνισμα του αιμοβόρου πόνου.

Κοιτώ τα γδαρμένα πρόσωπα, τα μάτια
δίχως χάδι, τα μαυροστολισμένα έθιμα,
τους οδυρμούς του φεγγαριού.

Σπάσε αδελφέ μου τούτον τον καθρέφτη,
σπάσε μαζί και τον αλλόκοτο, ξεγυμνωμένο νου,
που με ειρήνη γαληνεύει και ειρήνη αποζητεί.

Τιμημένο τ' όνομά της, γαληνεμένη μου ψυχή,
ουράνιο τόξο η θωριά της που μαγεύει και
λυτρώνει το κατασπαραγμένο έθνος.

Ευλογημένος θα 'σαι τότε μακριά από τις στάχτες,
από το άπληστό μας πνεύμα.

Καταφύγιο θα γίνει η νέα σου ζωή.

Η ειρήνη είναι ο δρόμος και συνάμα
μια ουτοπία τεχνητή.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΟΛΓΑ

ΜΑΧΗ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟ

Με υπομονή συγκινητική περιμένουν τα αραδιασμένα στον πάγκο πράγματα. Σοβαρή και ετοιμοπόλεμη, με ύφος αυστηρό και έτοιμη για αντεγκλήσεις, τιμολογεί τα προϊόντα και ανακοινώνει το σύνολο. Ποίημα χιλιοειπωμένο του αγοραστή τα δικαιώματα:

- Αν κάτι δεν σας ικανοποιήσει, το επιστρέφετε εντός μηνός, πάντα με την απόδειξη και ...

Κι άλλες πολλές οι λέξεις που ρέουν, σταθερή η έγνοια μήπως και στο σφάλμα το βαρύ υποπέσει, να ανακαλύψει το χρώμα των ματιών του δύσμοιρου πελάτη.

Ο τελευταίος, όντας βέβαιος για την αθωότητά του στην αναίτια επίθεση, του καλού λογισμού την ασπίδα αρπάζει: τι προβλήματα να βασανίζουν τάχα το καημένο το κορίτσι! Τι τα θες, Οδύσσεια το ταξίδι ως την ψυχή και το μυαλό του άλλου...

Η πιο ισχυρή μονωτική ταινία επιστρατεύτηκε να ντύσει το εύφλεκτο, ηλεκτρισμένο «εγώ» του και σειρά έχει η ... αντεπίθεση.

- Μα είστε καταπληκτική! Τι καταιγισμός πληροφοριών! Πολύ σας ευχαριστώ! Ευγνώμων!

Ανυπέρβατος ο λόγος, σκέτο παγοθραυστικό. Το βλέμμα που ατένιζε το χάος καρφώθηκε πάνω του. Μια καμπύλη μεγάλη στόλισε το πρόσωπο το ανόρεχτο. Η διάθεση έκανε μεταβολή 1800.

- Αλίμονο, υποχρέωσή μου. Άλλωστε, με επανάληψη τόσο συχνή, η γλώσσα χωρίς εντολή τρέχει πια.

Μονορούφι αυτά, όπως και οι πληροφορίες για οτιδήποτε θα ενδιέφερε: εκπτώσεις, προσφορές... Η ατμόσφαιρα ζεστάθηκε, μονιμοποιήθηκε το χαμόγελο που άργησε στο ραντεβού του. Τα ψώνια μπήκαν στη σακούλα από χέρι ολοπρόθυμο κι ανάλαφρο.

Ο πελάτης, με απαλές κινήσεις είχε ήδη τυλίξει την καρ-

διά την εύθραυστη με χαρτί από φυσαλίδες, το πιο ακριβό, αυτό της κατανόησης. Με γάζες που γιάτρεψαν – προσωρινά τουλάχιστον - πληγές αφανέρωτες. Πρόσθεσε στη συνταγή λίγη αναγνώριση ενός έργου βαρετού, και το αποτέλεσμα; Μια κεφάτη κοπέλα, που την φώτιζε μια όμορφα ακουμπισμένη στο πρόσωπο αχτίδα.

Δυο ψυχές ανάλαφρες, όπως τότε, που αποκοιμισμένες γλυκά στις μητέρας τους το στήθος, ζούσαν την απόλυτη πληρότητα.

Την πληρότητα που η ΕΙΡΗΝΗ χαρίζει...

ΝΙΚΟΛΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

ΕΙΡΗΝΗΣ ΥΜΝΩΔΙΑ

Ειρήνη μου Καλλίδρομη,
ο δρόμος σου στρωμένος με στίχους εαρινούς από
γράμματα και πουλιά
που ζωγραφίζουν αστερισμούς σε παιδικά όνειρα.
Κι ας σε έκλεισε τόσες φορές ο Πόλεμος σε κείνη τη βα-
θύσκαφη σπηλιά
που τη φυλούν αλλόφρονες δαίμονες,
ενώ οι μνήμες επίγειοι ασφόδελοι θρηνούν ακόμα με
ζωντανά δάκρυα.

Ειρήνη μου Πλουτοδότειρα,
Καθάρισέ μας από την τέφρα της φωτιάς που πνίγει τα
παιδιά μας.
Απάλλαξέ μας από το μίσος και τον φόβο,
αυτόν που σκαλίζει με της φτώχειας το πιο κοφτερό
λεπίδι
βλέμματα χωρίς σχολειά και ουρανό.
Χάρισέ μας το φως σου.
Της Ομόνοιας, της Δικαιοσύνης και της Ευνομίας σου.

Ειρήνη μου Καλλιστόφωνη,
Λένε πως το χρώμα σου είναι λευκό
σαν το πανάκι που ταξιδεύει στο πέλαγος.
Και η φωνή σου προσάναμμα αγάπης
για μας τους τυφλούς ειρηνοποιούς που, αχ, πόσο
πιστά μάθαμε, σφιχτά να κρατάμε τον μανδύα στο
ολόγραμμα του Τειρεσία που μαντεύει στους άδηλους
καιρούς τα μελλούμενα.
Αυτά που γιορτάζουν με κύμβαλα την ελπίδα
για ένα ποτήρι γάλα.
Ακόμη και για ένα κύπελλο καθαρό νερό.
Στεφανωμένη κυρά,
συγχώρεση ζητάμε.

ΝΟΔΑΡΑΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ ΣΟΥ ΕΙΡΗΝΗ

Δεν υπάρχει μονοπάτι, μήτε κάποιο σταυροδρόμι,
οι κινήσεις σου απλά τέμνουν, νοητές γραμμές που ρά-
βουν.

Σχεδιάζουν αιωνίως, στον αέρα ψευδαισθήσεις,
και αυτό που καταγράφεις είναι μόνο αλλαγές.

Χωρίς ένα προορισμό, μήτε κάποιο ασφαλές τέλος
Εκκινήσεις δεν υπάρχουν και οι λήξεις μόνο δεήσεις.
Ευχές της απαλής κορδέλας, κόκκινης, του τερματισμού,
απούσας.

Παύση, λήξη, τέλος... φειδωλή φαντασία.

Ένα απλό εκκρεμές,
μια κλωστή που σε κρατά,
βάρος αιώνια διατηρεί,
που σε δέκατα απλά σπά.

Το εκκρεμές της Ειρήνης θα ήθελε, θεϊκά να ισορροπήσει,
σαν ψεύτικο, σαν ξένο, μιας άλλης ύπαρξης-ζωής.
Να σταματήσει την ροή, να πάψει όλη την φόρα,
μα σαν ύβρης η ταλάντωση, το θεϊκό κοροϊδεύει.

Άλλοτε ταλαντώνεται με φόρα, άλλοτε αργά,
άλλοτε γλυκά, άλλοτε με βία, και κάποιες φορές, με ελπίδα.
Μα ποτέ το Εκκρεμές, δεν στέκεται εκεί, ακούνητο,
για να απολαύσουμε όλα αυτά, που τόσοι έχουν αιματη-
ρά παλέψει.

Ένα μαγικό ονειροπόλημα, μια ανθρώπινη ανάγκη,
περιστρεφόμενη σκάλα μιας ελπίδας,
που στην κορυφή της, απούσα,

η πόρτα που θα ανοίξει.

Άσε τώρα το όνειρο μου,
άσε τώρα την στιγμή,
το εκκρεμές είναι εν κίνηση
και με φόρα θα ταλαντευτεί...

ΝΤΙΚΜΠΑΣΑΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

ΑΠΡΟΣΙΤΗ ΕΙΡΗΝΗ

Ανίκητος ακόμη περπατάω και ας έχω με τις αλυσίδες του πόνου και της θλίψης δεμένη ψυχή μέσα στην ενδοχώρα των νεκρών. Είμαι ένα απ' τα εναπομείναντα παιδιά αυτών των νεκρών, όταν ένας πύραυλος έσβησε το αιώνιο φως των περισσότερων. Οι πληγές τους κόκκινες σαν ολάνθιστος κήπος με τριαντάφυλλα. Η μορφή τους βαθαίνει μέσα στις ενοχές και τις τύψεις μου. Ζωγραφίζοντας στον καμβά της ψυχής μου την πολύπλευρη φθορά του Εγώ μου, το μόνο που κατορθώνω είναι ν' απεικονίσω τον πόθο της εξάγνισης μου. Υποτελής και μόνος απέναντι στα λάθη μου τριγυρίζω τώρα μέσα στο υπέρω της ζωής μου, προσμένοντας ν' αντικρίσω την καινούργια φάτνη της ελπίδας. Εγώ ο στρατιώτης σφίγγω καθημερινά το χέρι του Χάρου με το σχοινί της εγκατάλειψης μου μέσα στην καταιγίδα των παθών μου. Αισθάνομαι έντονο τον πόνο της απώλειας μέσα στην τρομερή παγίδα της νύχτας. Εγκλωβισμένος πως να νιώσω τη θεία γαλήνη; Μόνα τους τα πουλιά, τ' αποδημητικά πουλιά των προσδοκιών μου φεύγουν μακριά απ' τον πυρπολημένο χειμώνα της ανθρώπινης ματαιοδοξίας και απληστίας. Τι δε θα έδινά για να δω την Ειρήνη την απρόσιτη να βαδίζει επάνω στα ματωμένα χαλιά των ημερών μου ή να φτερουγίζει μακριά απ' την οποιαδήποτε νάρκη και το κενό. Τώρα όμως είναι μια κρεμασμένη Ειρήνη που η κραυγή της θα ξυπνήσει τους νεκρούς. Θα γυρίζω όμως πάντα με το μυαλό μου στις ημέρες της ευτυχίας. Υπόσχομαι στον εαυτό μου πως κάποτε θα επιστρέψω μ' ένα αληθινό άνθος στην καρδιά μου καρφισωμένο στα μέρη των παιδικών, ειρηνικών μου ονείρων. Συνέχεια ονειρεύομαι να ζωντανέψουν οι στιγμές της ψυχικής μου ηρεμίας, προσευχόμενος στο Δημιουργό να μην είναι πολύ αργά για τη Γη και για την ανθρωπότητα. Αλήθεια τι ώρα να είναι; Γιατί άργησε να έρθει τόσο πολύ η Ειρήνη στις φλεγόμενες γειτονιές της πατρίδας μου;

ΝΤΟΒΑΣ ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ

ΔΑΚΡΥ

Ειρηνοφόρα η όψη, θέαινας, που έκλαψε,
στου είλωτα τη δεύτερη μοναχική Αψίδα.
Γεννήθηκε τ' αγέρι, όπου ομιλεί,
σε μοναστήρι λύτρωσης, στ' άδυστα της εικόνας.
Η Ειρήνη ένα απόλυτο παιδί, που θύμωσε,
με τ' άναστρο ψεγάδι των ονείρων.
Χαμόγελο με βιάση εκλιπαρεί, τα χελιδόνια,
που 'ρθανε, τ' αηδόνια που πονάνε.
Στοιχειό της απολύτρωσης το φως,
με μουσικής παράταιρης, το μαγεμένο χάδι.
Των γλάρων τα ταξίδι, μια Ψυχή!
Του Οδυσσέα ανάβαση, στις Πούλιας το φεγγάρι.
Παράξενη κοπέλα σ' άλλη Γη, η Ειρήνη
των απόκληρων και θυμωμένων σκλάβων.
Πηγάδι της ελπίδας η ζωή και καταρράχτης-ύφαλος,
μ' ηρώων την προσωπίδα.
Ταξίδεμα οργής ο πηγαιμός κι Ιθάκης περιπλάνηση,
στα τροπικά σου, χνάρια.
Κεριών άκαιρο ύφος η στιγμή, η άπληστη
ενατένιση συμβάντων από χώμα.
Σπαρτών τ' αλισβερίσι κι ιαχή,
νωχελικό είν' θυμίαμα άπορων αφεντάδων.
Σημείωμα που κλαίει το κρασί, σάρισας,
που ηττήθηκε στη θημωνιά του Χρόνου.
Πέτρινες διηγήσεις στο χαρτί, θύμησες
μ' ήλιων βήματα, σ' ένα περβόλι άσπρο.
Άχαρης γοητείας η σιγή, που η Ειρήνη
κλυδωνίζεται στην επισήμανση της.
Κηλίδες με αιμάτου τη βοή, δηλώνουν
την αντίθεση, της ζήσης, στους θανάτους.
Κρυφές αναζητήσεις στη σκιά,
φιλιά δίχως απόκριση, στις Παναγιάς
το βλέμμα.

Οι μνήμες των Συμπάντων, δεν ξεχνούν,
τα τραγικά μηνύματα, του Άρη του Πολέμου.
Ελπίζοντας στο Φως των Ποιητών,
στ' Απείρου την αντίστιξη, με μύρο απ' την Περσία.
Ασώματα σημεία των καιρών κι αγγέλων
τα υπομνήματα χτισμένα μεσ' στο δάκρυ.
Δάκρυ το Ειρηνοφόρο, που είν' Ψυχή,
που συναντά τ' Απόλυτο το περιστέρι
τ' Άστρου!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

ΠΟΥ ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΕΙΣ ΤΩΡΑ

Πού να κοιτάξεις τώρα! Όπου κι αν γυρίσεις τη ματιά σου η ψυχή σου σπαρμένη θάνατο! Όλος αυτός ο όλεθρος γύρω σου τίνων όνειδος;
Τα χαλάσματα που πατάς ξυπόλυτος
–ο μπαζωμένος τάφος με συντρίμμια, με τους γονείς και τ' αδέρφια σου, αλλά και με τ' άλλα τα παιδιά, τα παιδιά που παίζατε μαζί–
τίνων έργο είναι;

Γιατί; Γιατί τους θάψανε με βόμβες;
Πού να κοιτάξεις τώρα! Η ζωή τριγύρω σου ψάχνει τα κομμάτια της! Το παιδάκι που 'ναι σκυμμένο δίπλα σου
–και το παιδάκι πιο πέρα που φεύγει τρέχοντας–
στον ίδιο τάφο ξυπόλυτα πατάτε! Ξυπόλυτο και το παιδάκι που κείτεται ασάλευτο
–δεν το αναζήτησε κανείς! Το χεράκι του... κοίτα! δεν γράφει κάποιο όνομα.

Όρθιος! Ακίνητος! Η παιδική ματιά σου παγωμένη, στραμμένη στο βάθος,
–στα γκρεμισμένα όνειρα,
στη Λωρίδα της Γάζας,
στο απέραντο νεκροταφείο,
στους χιλιάδες νεκρούς και αγνοουμένους–
εκεί που παίζουν τώρα ξυπόλυτες ψυχές.
Πού να κοιτάξεις τώρα! Τα παιδιά που είδες δεν ήτανε σκυμμένα σε παιχνίδι, δεν έτρεχαν ξέγνοιαστα γελώντας·
τα παιδιά που είδες ήταν σκυμμένα με απορία στα παιχνίδια των μεγάλων, έτρεχαν κυνηγημένα στους κανόνες του θανάτου τους!
Τα παιχνίδια των μεγάλων πόσο αταίριαστα με τα δικά σας, δεν ξέρουν να "σκοτώνουν"
δίχως διάκριση, σκοτώνουν τα ίδια τα παιδιά, σκοτώ-

νουν το παιχνίδι.
Ίσως αυτοί που "παίζουν" τώρα
ποτέ τους να μην ήτανε παιδιά,
ποτέ τους να μην παίξανε στ' αλήθεια,
ποτέ τους να μην αγγίξανε αληθινό παιχνίδι.
Πού να κοιτάξεις τώρα! Όπου κι αν γυρίσεις τη ματιά
σου, η ψυχή σου θερίζει θάνατο! Όλος αυτός ο όλε-
θρος γύρω σου, τί όνειδος!... Τι όνειδος για μας!!!

ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ

ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ

Και είπα μέσα μου: κάτω από ουρανό ευάστερο περπάτα, μα κοιτάξέ τον, νιώσε τον στο εσώψυχό σου, μην προσπερνάς, και μην τον αναλώνεις με Απληστία άκαιρη. Δεν σου ανήκει.

Η Απληστία, είπα, κάνει τον νου βαθύσκιωτο, του λέει πως πρέπει να εξουσιάζει όσα το βλέμμα αγκαλιάζει. Κι ύστερα ο νους ούτε με το ίδιο το είναι του πια δεν μοιιάζει. Θέλει παντού με Δύναμη τα πάντα να ελέγχει. Θέλει μονάχα να κατέχει!

Γίνεται πόλεμος στο εσώσαρκό μας. Μήπως εκεί ξεκινά ο Πόλεμος; Από τα μέσα; Στο απονύχτερο του νου τι είδους μέρα ξημερώνει;

Με ποιο υνί ο Χρόνος μας οργώνει;

Και κλείνει η ψυχή τις πόρτες της, να μην ιδει κάτι που δεν το έχει.

Και είπα μέσα μου, δεξ τα όλα γύρω όπως είναι. Όπως είναι δεξ τα. Ελεύθερα.

Πιάσε, είπα, στα χέρια τριαντάφυλλο και βύζαξε απ' τ' αγκάθι τον χυμό του. Κι εκείνο έχει πολλά να σε διδάξει.

Μην αποστρέφεις.

Μ' ένα αγκάθι δοκιμάζεται η υπομονή. Πόση υπομονή, Θεέ μου...

Μ' ένα όνειρο δοκιμάζεται η επιμονή. Πόση σταθερότητα, Θεέ μου...

Πόσο σθένος θέλει η ψυχή για να απελευθερώνεται ....

Τόσος πόλεμος για να κλείνει του νου τα μάτια, να μην βλέπουνε τον κόσμο! Τόση εξουσία για να κάνει τα αυτιά να μην ακούνε....

Εάλω ο Άνθρωπος!

Άπληστος έτσι γίνεται, από στέγνια!

Μέσα μας αρχινά ο πόλεμος. Ύστερα η αντάρα απλώνεται ολόγυρά μας. Υπάρχει τρόπος να 'ρθουμε στα

συγκαλά μας;
Υπάρχει τρόπος η Ειρήνη κάποτε εσώψυχα να μας αγγί-
ξει; Κι ύστερα γύρω ν' απλωθεί;
Και είπα μέσα μου, πανίερο το ησύχασμα του νου, γιατί
έτσι μοναχά ο νους θ' ανοίξει.
Και είπα μέσα μου, δοχείο είμαι ανοιχτό στον άνεμο, τον
κόσμο όλο μέσα μου να τον χωρέσω.
Δεν έχω τίποτα να απωλέσω.
Και άπλωσα την ψυχή ορθανοιχτή....

ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΝΑΝΤΙΑ

ΦΑΤΗΗ ΕΙΡΗΝΗΣ

Έρθε μέσα στη σιωπή, μέσα στο σκοτάδι.
Έσυχη -δεν ήθελε να ενοχλήσει κανέναν με την παρουσία της.
Σε μια φάτηνη γεννήθηκε.
Ταπεινά κι απλά.
Δίπλα της κοντοστέκονται οι μανάδες αυτού του κόσμου. Την κρατούν στα χέρια τους και κλαίει από χαρά. Ξέρουν πως δεν θα ξανά κλάψουν τα αδικοχαμένα σπλάχνα τους.
Δεν θα μαυροφορεθούν, ψάχνοντας πίνακες ανακοινώσεων πεσόντων.

Κάποιες από αυτές, παίρνουν τον ΧΡΥΣΟ στα χέρια τους και τον θάβουν στα τρίςβαθα της γης.
Ξέρουν πως αυτό είναι η αρχή του κακού σ' αυτόν τον κόσμο.
Το μέσο να φτιαχτούν όπλα, να ζυγιάσουν βόλια, να πετάξουν πύραυλοι.
Χάος!

Κάποιες άλλες καίνε τα ΣΜΥΡΝΑ -αυτό το πολύτιμο μύρο που χρησιμοποιείται στην ταφή.
Το θάβουν κι αυτό μαζί με όλα τα αδικοχαμένα κορμιά του πολέμου.
Εξαγνισμός!

Οι τελευταίες καίνε ΛΙΒΑΝΙ, κέδρο, σανταλόξυλο και άνθο της ερήμου.
Οι ευωδιές φτάνουν στον ουρανό με τους αγγέλους, μοσχοβολάνε οι αυλές στα σπιτικά με τα γεράνια. Μοσχοβολάνε και οι ψυχές χαμένες στα ουράνια.
Ανάσταση!

Αγελάδες και πρόβατα στη φάτνη δίνουν το γάλα και το μαλλί τους.

Δίνουν ζέστη από το χνώτο τους, δίνουν μαλλί για το κορμί.

Τα δίνουν όλα απλόχερα για την Ειρήνη.

Ποδοπατούν με τα πόδια τους τις λάσπες του πολέμου και βγαίνουν από μέσα τους βελάσματα χαράς.

Κι έτσι, η Ειρήνη έμεινε για πάντα εδώ στον κόσμο. Όλοι τα χέρια ένωσαν, τα σύνορα κοπήκαν και τα τραγούδια έφτασαν ψηλά στον ουρανό.

Αυτό έχει αξία, αδέλφια μου -το χρήμα δίχως άλλο, έχει τίμημα μεγάλο και τόκο ακριβό.

Το μόνο τρόπαιο μέσα μας όλοι να αγαπούμε.

Ειρήνη για να βρούμε, με φόντο ουρανό!

ΠΑΠΠΑΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΙΟΝΙ

Βάρυνε ξάφνου ο καιρός...
Βάρυναν και των ανθρώπων οι ψυχές.
Σημάδι αλάθητο της καταιγίδας που πλησιάζει.

Κι ο Ουρανός,
μαύρος με μολυβένια σύννεφα, από γυαλί κι ατσάλι,
φορτωμένα με θυμό κι οργή,
χαμήλωσε και άγγιξε την παγωμένη Γη,
που μέσα της κλωσσούσε το σιτάρι,
ντυμένη ακόμα,
το άσπρο της φουστάνι του χειμώνα.

Κι ως την ακράγγιξε,
αστραπές χαράξαν το σκοτάδι,
βγαλμένες από σιδερένιες κάννες,
και βροντές ανακατεύτηκαν με τις φωνές,
των γυναικών και των παιδιών,
καθώς πάνω στο χιόνι,
έπεφταν οι πρώτες κόκκινες νιφάδες.

Κάποιος πυροβολούσε την Ειρήνη,
Κι αυτή, κρυμμένη μέσα στα χαλάσματα,
ν' ακούει τους δυνατούς κτύπους της καρδιάς της, φο-
βισμένη κι ανήμπορη,
περιμένοντας την Τιμωρία,
για ένα έγκλημα που δεν είχε κάνει.

ΠΑΡΙΣΙΑΔΗΣ ΑΚΗΣ

EN ANAMONH

Τα περιστέρια χωρίς προσανατολισμό κάνουν πτήσεις
γύρω από πλατείες.
Συμβατικά πετούν, δίχως το ένστικτο να τους ορίζει,
καθώς παρέδωσαν την κίνηση των φτερών τους σε
αλγόριθμους
την περιμετρική τους όραση σε κάμερες ευκρίνειας ενώ
υπακούνε σε εντολές και τις εκτελούν, μολονότι απο-
στρέφονται τη φύση
που τους επιτάσσει πως να ζούνε με ειλικρίνεια. Σε ξερα-
μένους τόπους, κάποτε,
αναζητούσανε φύλλα ελιάς, τώρα κομίζουν στο ράμ-
φος τους δύο σφαίρες
η μια δοσμένη από τα χαρακώματα του Βερντέν
η άλλη από τους βάλτους του Μι Λάι.
Είχανε πάντα μια τιμητική θέση τα περιστέρια σε χειροτε-
χνίες
σε γραμμές που τραβούσαν με δεξιοτεχνία τα δάχτυλα
των ζωγράφων
ήταν τότε που η έμπνευση περίσσευε, ύστερα από περι-
όδους αναταραχών
παγκοσμίων καταστροφών, τότε που μια οικογένεια είχε
κι ένα νεκρό
που από μια παρέα φίλων στην επιστροφή της ένωσης,
πάντα κάποιος θα έλειπε.
Σύχναζε η αισιοδοξία στα απόνερα των θανάτων και η
ελπίδα στην οσμή των ανοιχτών τάφων.
Ύστερα έρχεται το τέλος και όλα, ακόμα και η πραγματι-
κή ζωή,
πρέπει να χαραχθεί με σύμβολα, παρά είναι σκληρή η
μνήμη των εικόνων
το αίμα να μην είναι αίμα, η φωτιά να μην είναι φωτιά
και η ειρήνη να μην είναι ειρήνη, αλλά σαν μια πετούμε-
νη καλοκάγαθη εικόνα.

Τώρα, τώρα που οι συμβάσεις κατάπαυσης πυρών
έχουν υπογραφεί
τώρα που οι πρώην εχθροί συναλλάσσονται στη βάση
άλλων συμβάσεων
δε νοιαζόμαστε πια αν τα περιστέρια έχουν απολέσει την
ικανότητα να βρίσκουν
το δρόμο, παρά παραδοθήκαμε κι εμείς στη σιγουριά
του αυτόματου
πως τη δουλειά μας άλλος μπορεί να την κάνει, πως
μπορούμε να διατάζουμε τις μηχανές,
αφού πρώτα τις καθορίσουμε τον τρόπο λειτουργίας
τους.
Δεν πέρασε πολύς καιρός από τον τελευταίο νεκρό.
Έχουμε αρχίσει να ξεχνάμε. Μήπως δεν ήταν ο πόλεμος
ένα διάλειμμα
και είναι η ειρήνη μιας συνεχής αναμονή για τον επόμε-
νο, πρώτο, κανονιοβολισμό;

ΠΑΥΛΙΔΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

MILITIA AMORIS

Πόλεμος Απόλεμος ο Έρωτας αυτός:
Αδράχνω τα όπλα και τα πετάω χάμω.
Κάνω σπονδές στ' όνομά σου και
Υπογράφω ειρήνη μ' ερυθρά μελάνη.
Μα εσύ μ' εξοντώνεις με
Την ίδια μου την Πένα.
Γιατί γνωρίζεις ότι
Οι Ποητές δεν πεθαίνουν ποτέ και
Ανάμεσα στον Πόλεμο και την Ειρήνη
Κορδώνεται πάντα ένα Ποίημα:

Ένα Ποίημα
Που μοιάζει σε εσένα.

ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ

ΕΙΡΗΝΗ- Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Ειρήνη δεν είναι προορισμός, δεν είναι σκοπός,
δεν είναι γραμμή που μπορείς να ακολουθήσεις, ούτε
χάρτης που θα σε οδηγήσει κάπου.
Είναι το βήμα που κάνεις όταν η καρδιά σου σταματά
να φοβάται,
είναι η στιγμή που βλέπεις τον άλλον, όχι με τα μάτια του
κόσμου,
αλλά με τα μάτια της ψυχής, και νιώθεις πως δεν υπάρ-
χει τίποτα να χωρίσει εσένα από εκείνον.
Η Ειρήνη δεν είναι μια χρυσή πόρτα στην άκρη του δρό-
μου•
είναι η ομορφιά του ταξιδιού, η σιωπή που γεμίζει την
καρδιά χωρίς να απαιτεί τίποτα.

Δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη,
γιατί η ίδια η Ειρήνη είναι το βήμα στο δρόμο.
Είναι ο τρόπος που πατάς τη γη, η γλυκιά απόφαση να
μην τραβήξεις τα χέρια σου από τον πόνο του άλλου.
Η Ειρήνη δεν είναι όνειρο μακριά, δεν είναι μια υπόσχεση
για το αύριο•
είναι η απαλότητα του τώρα, η ικανότητα να σιωπήσεις
όταν όλα γύρω φωνάζουν,
η δύναμη να πεις «εδώ είμαι», όταν η καρδιά σου δεν έχει
τίποτα να κρύψει.

Είναι το φως που ραγίζει τη νύχτα,
όχι με τη δύναμη του ήλιου,
αλλά με την απλότητα του αστέρα που λάμπει, δίχως
να επιθυμεί τίποτα άλλο από το να φωτίσει το σκοτάδι.
Η Ειρήνη δεν είναι αυτό που αναζητάς με πόνο•
είναι αυτό που έχεις ήδη, στο βάθος της ύπαρξής σου,
μόνο αν ξέρεις να τη βλέπεις, μόνο αν ξέρεις να τη νιώ-
θεις.

Και όταν ο κόσμος γύρω σου θρυμματίζεται,
όταν οι φωνές της διαμάχης υψώνονται σαν κύματα,
θυμήσου πως η Ειρήνη δεν είναι προορισμός,
είναι το ταξίδι που ξεκινά μέσα σου.
Είσαι ο δρόμος, είσαι η ειρήνη,
και μόνο όταν το καταλάβεις αυτό, θα βρεις τη γαλήνη
του κόσμου.

ΠΙΛΠΙΛΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΣ

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗ

Κρύο, χιόνι
κι εγώ σιωπηλός,
γύρω μου γλάροι
και άσπρος καπνός.
Η μέρα κυλάει
κι εγώ είμαι εδώ
με μαύρα λουλούδια
και φώτα παντού.
Τρένα, καράβια
και έρημα σπίτια
με τοίχους υγρούς
γεμίζουν με θλίψη
και ρούχα παλιά.
Κι αν βροχή δεν υπάρχει,
μια στάλα κυλάει
σε πράσινα φύλλα,
σε σκούρες σκεπές,
σε χώματα ξένα
που μετράνε πληγές.
Με αίμα και στάχτη
ταΐζω τη γη,
με ούρα κι ιδρώτα
και σάπια ψυχή.
Ανοίγω τα χέρια
ψηλά να πετάξω
μα οι γλάροι πεθαίνουν
και ζούνε ξανά.
Με γένια μακρυά
και άσπρα μαλλιά
πολέμους θα δίνω
για κάθε ελπίδα.
Δίχως νερό
και ίχνος τροφής,

παντού θα πηγαίνω
με όπλο εμένα.
Κι εσύ παρηγόρα
την άπορη μάνα,
τον ορφανό στρατιώτη,
το γενναίο παιδί.
Μα μονάχα μην κλάψεις,
μην κλάψεις ποτέ,
το γέλιο σου κράτα
τις δύσκολες ώρες
σ' αυτόν τον αγώνα
που λέμε ζωή.

Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΦΥΓΩ

Αγέρας φυσάει,
βροχή θλιβερή,
τα τύμπανα τρέμουν...
Κατόπιν σιωπή.
Ίχνη χιλιάδες
σε δρόμους στενούς,
με αίματ' ανθρώπων
ποτισμένοι κι αυτοί.
Βρώμικα ρούχα
απλωμένα στη γη,
δανεισμένα σε άλλους
για όσο θα ζουν.
Με ψωμιά σκουριασμένα
τρέφω τους άνδρες,
τους γέροντες ταϊζω με λάσπη.
Με λάσπη!
Τ' ακούς;
Και σφαίρες νεκρές
σε αδέξιους φαντάρους.
Η μέρα με πνίγει,
τη νύχτα ηρεμία θα ψάχνω να βρω.
Σε κρύα παγκάκια
και κακόφημα μοτέλ
ειρήνη γυρεύω,
όχι για πάντα,
για μια βραδιά,
ίσως για δύο.
Μα και πάλι όχι εδώ.
Πόλη θα αλλάξω
θα φύγω μακριά.
Και ίσως μια μέρα
να έρθω ξανά.

ΠΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΩ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ, Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ

Ανέκαθεν οι άνθρωποι σκοτώνονταν για ένα κομμάτι γης, λίγα χρυσά νομίσματα, μια φήμη ή την ματαιοδοξία τους. Οι αποφάσεις παίρνονταν από επιτήδειους που ήξεραν τα πλήθη να φανατίζουν προσφέροντας τους μια επίπλαστη προοπτική ευδαιμονίας στους υπηκόους τους. Σαν έπαιρναν τα λάφυρα και νέα γη θα κατακτούσαν οι ζώες τους τάχα θα ήταν πιο ανθρώπινες: Φταίει για πάντα ο εχθρός για τα δεινά της καθημερινότητας τους. Εύκολη η ανάθεση των ευθυνών σε κάποιους ξένους... Οι ξένοι αυτοί αποτελούσαν την καταδίκη ή την λύτρωσή τους! Χωρίς ποτέ να αναλογίζονται τις δικές τους ευθύνες ή τις ευθύνες όσων τους κυβερνούσαν. Τι βολικοί που είναι οι αποδιοπομπαίοι τράγοι! Και σκοτωνόντουσαν διαχρονικά όσοι σε τίποτα δεν είχαν φταίξει. Αφήνοντας χήρες κι ορφανά και τα νιάτα τους προς δόξα των εκάστοτε διεστραμμένων αρχηγών. Πόσος πόνος θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί αν όλοι κοίταζαν να φτιάξουν τις κοινωνίες τους και δεν τους καθοδηγούσε η απληστία! Και πέρασαν αιώνες. Και υποτίθεται πως πια είμαστε πιο μορφωμένοι και πιο πολιτισμένοι. Πως στα σχολεία μαθαίνουμε το Σωστό και το Δίκαιο καταργώντας διακρίσεις και προκαταλήψεις. Και πως πολιτικοί και θρησκευτικοί ηγέτες θα έπρεπε να καθοδηγούν τις μάζες προς καταστάσεις ειρήνης και ασφάλειας.

Αλίμονο! Είναι αυτοί που στο όνομα της Ειρήνης ανοίγουν πυρ ενάντια σε αμάχους και παιδιά...
Πάντοτε επικαλούμενοι δικαιολογίες με σοφιστικά επιχειρήματα...
Κι εμείς από οθόνες παρακολουθούμε με απάθεια σα να βλέπουμε ταινία!
Όσοι μπορούμε να δούμε πίσω από αυτά που μας ταΐζουν ψάχνουμε δρόμους προς την Ειρήνη: άλλοι διαδελώνοντας υπέρ της, άλλοι κατά των υπευθύνων.
Κι ο ποιητής προσπαθεί να αφυπνίσει όσους περιφέρονται σαν υπνωτισμένα, άβουλα όντα.
Προσπαθεί να τους εξηγήσει πως δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη αν μείνουμε ίδιοι.
Καθώς η Ειρήνη αποτελεί τον μόνο δρόμο προς την ευημερία...

ΠΙΤΣΙΚΑΛΗ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ

ΔΕΙΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Στον κόσμο τούτο τον τρελό ζούμε μονάχοι όλοι, γιατί κανείς δε νοιάζεται τι θ' απογίνει ο άλλος.

Γίναμε πλέον μηχανές δίχως συμπόνια μέσα, γιατί η μπέσα χάθηκε στο όνομα του κέρδους.

Στέκουμε μπρος σε μια χαρά που δεν αντέχει ο νους μας, κρυβόμαστε λες και είμαστε φυγάδες που καταζητούνται.

Τον πόλεμο φοβόμαστε μα μόνοι μας τον δημιουργούμε, γιατί είναι ο κόσμος μας δειλός μπροστά στην ευτυχία.

Στη ζήση την ειρηνική εμπόδια ορθώνω για να σκοντάψω και να πω "Τι δύσβατο σοκάκι!"

Τάχα δεν θα' χω επιλογή και τα πυρά θ' ανοίξω, θα εξοντώνω όποιον βρω χωρίς καθόλου οίκτο.

Είναι δειλός ο κόσμος μας και λογική δεν έχει, αντέχει να τον πολεμάς και τρέμει την αγάπη.

Θ' ανοίξω πρώτος μια αγκαλιά και θα του την προσφέρω, η έχθρα να χαθεί μεμιάς, να είναι η ψυχή γεμάτη.

ΠΛΟΚΑΜΑΚΗ ΧΡΥΣΟΥΛΑ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ, Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ

Δειλοί όλου του κόσμου, του πολέμου
Εραστές, μη χτυπάτε την Ειρήνη!
Νόμους δεν έχει η αγάπη, Θεέ μου.

Υπηρετεί τους λαούς και δεν τους κρίνει.
Πιστές θεραπαινίδες της θεάς Εκείνης
Ανοίξτε τα σκουριασμένα παράθυρα του μίσους.
Ρίξτε τα τείχη που σκλαβώνουν την Ειρήνη.
Χαρά κι ελπίδα στα μάτια των παιδιών, θυμήσου,
Έχεις χρέος ν' αποθέσεις. Κι Εκείνη,
Ίδια με της θάλασσας την αύρα στην ψυχή σου

Διαμαντένια όνειρα θ' αφήνει.
Ρίζες θα βγάλει το Καλό αν την Αγάπη φέρεις.
Όχι στο ριζιμιό του μίσους που τα κτήνη
Με θράσος υπηρετούν. Να ξέρεις,
Όλα τ' αγαθά του ανθρώπου στις φυλλωσιές της φτέ
ρης
Σαν πεταλούδες θα πετούν σπάζοντας του ήχου τη
σιγαλιά.

Πάρε όλα τα πλάσματα που πονούν στη ζεστή σου
αγκαλιά.
Ρητώς απαρνήσου τον άδικο χαμό των αθώων.
Όρθωσε τ' ανάστημά σου στο βωμό των Ηρώων.
Σήμερα, όσο ποτέ, η Ειρήνη υποφέρει.

Του πολέμου το όνειδος το παιδί καλά ξέρει.
Η φοβέρα των σειρήνων του πολέμου
Να σωπάσει να σε σκιάζει θέλω, γιέ μου.

Ένωσε τη δύναμή σου για Ειρήνη!

Ίσως πάψει κάποια μέρα η οδύνη.
Ρίγη ο θάνατος στον ήλιο μας σκορπτάει.
Η Ειρήνη σαν γριά αγκομαχάει!
Ντύσε, τώρα, το κορμί της με Σημαία!
Η Ειρήνη πρέπει να 'ναι πάντοτε ωραία!

Η μιζέρια του πολέμου

Εδώ και τώρα,
Ίσως έκλεψε το γέλιο!
Ρημαγμένο το κουτί απ' την Πανδώρα:
Η ελπίδα είναι της ζήσης το θεμέλιο.
Να περάσει, Θεέ μου, αυτή η μπόρα.
Η Ειρήνη να νικήσει

Ένα κάστρο για να κτίσει.
Ίδια η μοίρα των φτωχών στη γη,
Νύχτας πέπλα
Απλωθήκανε, αλί!
Ίδιες λόγχες το τρυπάνε το κορμί.

Οι λαοί ποτέ δε φταίνε, δηλαδή.

Δε μπορεί! Η ομόνοια θα νικήσει
Ριζωμένη στην καρδιά θ' ανθοβολήσει.
Οι μεγάλοι πρέπει πια να καταλάβουν:
Με παιδιά δεν πρέπει να τα βάλουν!
Οι οβίδες μόνο όλεθρο σκορπάνε
Στους λαούς που την Ειρήνη αποζητάνε!

ΠΟΥΡΝΑΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΗ

ΔΡΟΜΟΣ ΜΟΝΑΧΑ ΕΝΑΣ, ΕΙΡΗΝΗ

Στους μυστικούς τους δείπνους, βρώμικα χέρια ορθά-
νοιχτα χάσκουν
πάνω από χάρτες πολυκαιρισμένους που απλώθηκαν
στις δρύινες τράπεζες.
Των σαρκοφάγων τα νύχια, αχόρταγα ψηλαφίζουν
γραμμές κόκκινες
μ' αίμα χαραγμένες.
Ανώφελα πασχίζουν να τυλίξουν οι οιμωγές των αμνών,
τους ανήκεστα κωφεύοντες γιακάδες στις ψηλοτάβανες
αίθουσες.
Κάπου μακριά ένα παιδί έν' άνθος ξεραμένο βαστά
και με του ονείρου τ' ακάματο το κλάμα τις στάχτες ποτί-
ζει, μη και τ' αναστήσει.
Ό,τι απόμεινε απ' της λατρεμένης λέξης τα έξι γράμμα-
τα, ένας λυγμός.
Κι ο ύμνος που την τίμησε, χαρταετός από λεπτό χαρτί,
σκίστηκε
καταμεσής του γκριζου θόλου απ' αέρηδες μολυσμέ-
νους με τ' ανθρώπινο μικρόβιο.
Οι ζωντανοί νεκροί το παγωμένο γέλιο των χειλιών τους,
μ' άρτια σκηνοθεσία διαμοιράζουν στις γυάλινες οθό-
νες των ψυχών
κι ύστερα τ' άδεια τους κρανία ξεκουράζουν στ' ανάκλι-
ντρα
των ψευδών τους συνειδήσεων.
Κάθε ξημέρωμα, του χρυσού η δυσωδία δραπετεύει
απ' τις χαραμάδες των γυάλινων κτιρίων
που οι ολίγοι υψώσαν σε κήπους στολισμένους μ' άνθη
πολυουρεθάνης.
Κάθε απόβραδο, στους σαθρούς βωμούς της ματαιο-
δοξίας
η ανθρωπότητα σφαγιάζεται.
Μετεωρίζονται της ελπίδας τα караβάνια σε σκοινιά

πλεγμένα με του τρόμου τις κίβδηλες ισορροπίες
πάνω απ' των γκρεμών τα τεχνητά γρανάζια.
Και περιμένουν πότε θα ψηλώσει του ανθρώπου ο
νους, πότε σαν δέντρο μυτερό
θα γαντζωθεί σε χώμα γόνιμο σπαρμένο με λεκτικές
αλήθειες.
Μα αν στο στρίγκλισμα της γλαύκας που πετά πάνω
απ' του Έγγελου τον τάφο,
ποθούμε ν' ακούσουμε τη λέξη ελευθερία,
ο δρόμος που δείχνει η ιστορία, μονάχα ένας. Ειρήνη.

ΣΑΒΒΑΤΗΣ ΝΙΚΟΣ

ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΑ ΣΚΑΡΙΑ

Ειρήνη και ευημερία, μαζί είναι στην αφετηρία, να βελτιώσουν τη ζωή, για να μην ντυθούμε στο χακί. Ειρήνη και ευημερία, προτεραιότητα απλή, για να γίνει και η καθημερινότητα καλή.

Περίεργοι είναι οι τωρινοί καιροί. Οι μεγάλοι ανάκατα φαίνεται πως θέλουν τον πλανήτη γη. Την ειρήνη όλοι αναζητούν. Ως πότε θα μας απειλούν; Μήπως κάποιοι δεν τη θέλουν και να επιτεθούν караδοκούν;

Πάει καιρός, χρόνια αρκετά, που ο γείτονας πολλά και ακατανόητα ζητά. Μήπως κάποιος δεν του μιλά σωστά; Πάει καιρός, έτη πολλά, που κανείς και με κανέναν τρόπο δεν τον σταματά, από απειλή πολέμου να μιλά...

Είναι και κάποιοι που το αναμένουν, να αμυνθούν, τουλάχιστον, στοχεύουν. Να ξεκαθαρίσει η κατάσταση ζητούν και κάποιοι να κριθούν. Πολλές κουβέντες οι πρώτοι δεν μπορούν να ακούν. Στην πράξη θέλουν όλοι να δοκιμαστούν.

Είναι και κάποιοι που τις απειλές δεν παίρνουν σοβαρά. Για πλάκα λένε ότι γίνονται όλα αυτά. Στα λόγια όλοι είναι καλοί, στην πράξη είναι το...ζουμί. Για λαϊκή κατάναλωση η ζώσα επιθετική υπερβολή.

Ειρήνη, ευημερία και καλοζωία, να μην μείνουν στη θεωρία. Πραγματικότητα να γίνουν για όλους και όχι φαντασία. Κι εσείς εκεί έξω οι μεγάλοι, ακούστε το καλά, την ειρήνη οφείλετε να έχετε στα σκαριά, πρώτιστα για τα παιδιά.

Στο δρόμο κάποιος την ειρήνη συναντά. Φαίνεται ότι δεν είναι μέσα στην τρελή χαρά, καθώς τα προβλήματα είναι πολλά. Ας είναι του λέει με σιγουριά, χωρίς προβλήματα, σχεδόν αδύνατο να είμαι στα...σκαριά!

ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ

Γαντζωμένη σ' έναν κόσμο ψηφιακό και οπάλιο
αναζητώ την ειρήνη
για να νιώσω ζωντανή

Πίσω από γυάλινα παράθυρα
οι φωνές των γυναικών
σκίζουν τα σωθικά
της λέξης Δικαιοσύνη

Τι ειρήνη κάνει εκεί έξω

Στόματα αλωμένα
χαμόγελα λιωμένα καλώδια
ανάσες κρεμάστρες
σε ηλεκτρικά δωμάτια
Και ο φόβος να κυλά στους στίχους παχύς
σαν αίμα ελιάς

Σφαλίζω τα βλέφαρα
Αναζητώ μια Ειρήνη
Ας είναι και νοητή

Μόνο πες μου
Πότε θ' ανθίσουν οι σωροί
των εκκοπέντων άνθεων
που 'γίναν στάχτη στα Βαγόνια Όρη

Σκύψε να μάσεις το μαρτυρικό χώμα
Μουτζούρωσε το μέτωπο
στο σημείο του Σταυρού
για να θυμάσαι το καθήκον σου ως Πόλης

Μη με ρωτάς για την ειρήνη που θέλω
Ρώτα με για την ειρήνη που έχω

Στο βωμό της φιλοξενίας η ανθρώπινη αξιοπρέπεια με
τέχνη ξεντερίζεται
Πόλεμοι και συγκρούσεις
ηλίθιες αποφάσεις σφραγίζουν τις μοίρες μας
παιδιά κοράλλια
γυρεύουν τον ήλιο
στον πάτο της θάλασσας

Αποκλείεται να μην ήξερες
Τα έβλεπες περιδρομιάζοντας ειδήσεις
Μπορείς ωστόσο να συνεχίσεις το πέταγμα με ένα φτε-
ρό

Τι ώρα πήγε

Γυρεύω την ειρήνη
στα ματαιωμένα πλάνα
μιας ζωής δίχως χρέος
Δεν έχουμε χρέος
Μας το στέρησαν κι αυτό
Ξεπέρασέ το

Τι ειρήνη κάνει εκεί έξω

Αλγούντες α-ρυθμοί
τρυγούν το δίκιο και το λάθος

Και η αλήθεια
Αιχμάλωτη αναπαύεται στο άλφα της λήθης

Μα εδώ
στα πιο μέσα
η αναθηματική φλόγα της αντίστασης σπαρταρά
σαν αλιευμένη γοργόνα.

Θέλω να είμαι
Θέλω να γίνω

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

Θέλω

Θέλω ειρήνη
Θέλω ειρήνη
με χρώμα
γεύση
μυρωδιά
μουσική

Δεν είναι η ειρήνη φτιαγμένη από κώδικα
αγάπη μου

Η ειρήνη είναι μνήμη και φως
Ίαμα σε πληγή Ενεστώτα
με Ορίζοντα Μέλλοντα

Άφησέ με τώρα
Πλάθω τον αύριο χρόνο
που αχάριστος μου βγάζει γλώσσα
φουρκισμένη από τις πληγές
της γενιάς μου

Και πώς να σώσω τον κόσμο
Δεν με λένε Ειρήνη

ΣΑΜΟΛΗΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ἦρθες να ντύσεις τη ζωή
με τη χαρά της γνώσης,
τον κόσμο να ενώσεις
με της Αγάπης το όραμα.
Οι Ἄγγελοι πανευτυχείς
ψέλνουν με κατάνυξη
για της ψυχής την άνοιξη
το επί Γης Ειρήνη.
Οι άνθρωποι αδύναμοι
θνητοί και φοβισμένοι,
νοιώθουν πελαγωμένοι
στον πόλεμου τη δύνη.
Ψάχνουν φύλακα ἄγγελο
που οδηγός θα γίνει
στο δρόμο της Ειρήνης,
ακόμα να τον βρουν.
Ἀνθρώπε πολέμησε
τα μίση και τα πάθη
είναι δικά σου λάθη
δεν είναι αλλουνού.
Κανείς δε σε ορίζει
η επιλογή δικιά σου,
κάθε δρασκελιά σου
με δύναμη μυαλού.
Το όραμα αληθινό
στο δρόμο Ειρήνης
αρκεί να επιμείνεις
έτσι είναι το γραφτό.

ΣΑΜΠΑΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΑΝΩΡΙΜΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Απ' της Ακρόπολης τα αγάλματα και τα εθνικά μουσεία
ως την κεντρική του Κιέβου, κι αδειανή πλέον, πλατεία
μαρτυρούν τα απομεινάρια μια αλύπητη ιστορία.

Δωριείς και Αχαιοί, Αθηναίοι και Σπαρτιάτες
καρφωμένα είχαν σπαθιά και ακόντια στις πλάτες.
Μέχρι να το πουν «Ελλάδα» ήταν μόνο πρωτεργάτες.

Ρώσσοι και Αμερικάνοι, Ιρανοί κι Ιρακινοί,
σ' όποια κι αν κοιτάξεις άκρη πάνω σε αυτή τη γη
το παιχνίδι ήταν ίδιο απ' την πρώτη του στιγμή.

Όπου υπάρχει υψωμένη μια σημαία να κυματίζει
κάποια άλλη απέναντι της με κακία θα αντικρίζει •
ένα σύμβολο πολλών που τους λίγους θα προικίζει.

Είν' τα σύνορα γραμμές χαραγμένες για τους χάρτες
να χωρίζουν όσα θέλουν 'κείνοι που κρατούν τις κάρτες
κι οι υπόλοιποι απώλειες, παράπλευρες και σκάρτες.

Συναντιούνται μανιασμένοι μες της μάχης το πεδίο
και χαρίζουν της ζωής το σκληρό, στερνό αντίο
και μετά μόνο λογίζουν πόσο λάθος και αστείο...

Είμαστε μικροί ακόμα όταν μας μετράει ο χρόνος.
Είναι νόμισμα ο θάνατος, αμάρτημα ο φόνος
κι ο καλύτερος μας δάσκαλος ο ύστερος ο πόνος.

Όσοι ποιητές κι αν γράψουν της ειρήνης τις ωδές
μοιάζουν θόρυβος στον ήχο απ' του πολέμου τις σπον-
δές.
Πρέπει οι ζωντανοί να δώσουν το αίμα τους κι άλλες
φορές.

ΣΑΧΙΝΙΔΗΣ ΗΛΙΑΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΝ

Γαλήνη. Αυτήν η λέξη πάντοτε μου άρεσε. Σε έναν κόσμο γεμάτο άγχος, πίεση, τρέξιμο, χρόνο να κυλάει κατά του, να τρέχει και να μην φθάνει, αυτήν η λέξη ήταν κάτι ξεχωριστό για μένα. Γαλήνη, την λες και γεμίζει το στόμα σου. Πόσο ανυπόφορη είναι η ζωή μας καμιά φορά; Θέλουμε να κάνουμε πράγματα πολλά και καταλήγουμε να μην κάνουμε τίποτα. Κι το άλλο, εκείνο το άλλο πράγμα που μας καίει και μας πλησιάζει όσο περνάει ο χρόνος; Ο θάνατος ναι κατάλαβες πολύ καλά για τι μιλάω. Άνθρωποι, άνθρωποι που δεν είναι άνθρωποι κυνηγούν το χρήμα και την δόξα τους και άλλοι τόσο ανύμφοροι να ανταπεξέλθουν στην θλιβερή τους καθημερινότητα είναι αναγκασμένοι να υποστούν τις συνέπειες των ανθρώπων που δεν νοιάζονται για εκείνους παρά μόνο για τον εαυτό τους. Τόσο βολεμένοι οι άνθρωποι που δεν τους επηρεάζει τίποτα όσο κοιτούν τα πράγματα που θα έρθουν στην ζωή τους ανεξαρτήτως αν ο κόσμος χαθεί. Δεν τους ενδιαφέρει τίποτα άλλο παρά μόνο το εγώ τους να περνούν καλά και ας γκρεμίζεται ο κόσμος όλος. Η ζωή όμως, η ζωή δεν είναι έτσι μάτια μου. Ζωή είναι το λουλούδι που άπο σπόρος σιγά σιγά φυτρώνει και γίνεται ένα όμορφο φυτό. Ζωή είναι όταν ένας άνθρωπος στηρίζει τον διπλανό του. Ζωή είναι όταν δεν νοιάζεσαι μόνο για τον εαυτό σου αλλά κοιτάς και τον άνθρωπο που έχεις απέναντι σου, τον φροντίζεις, προσπαθείς να τον κάνεις χαρούμενο, αυτό είναι η ζωή. Αυτό που μας δείχνει ότι ζούμε και όχι ότι απλά επιβιώνουμε είναι η θέληση μας στο να κάνουμε κάθε μέρα καινούρια πράγματα τα οποία μας γεμίζουν μαζί με ανθρώπους που αγαπάμε. Οπότε αυτό που πρέπει να γνωρίζεις είναι πως η ζωή είναι η μόνη λύση στην ανθρωπότητα. Κι πως η ειρήνη πάντα θα επιστρέφει ακόμα και αν ο πόλεμος κάνει την εμφάνιση του.

ΣΚΟΥΡΤΑΝΙΩΤΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ ΕΙΡΗΝΗΣ

Κοιτάζει μπροστά της. Η ειρηνική ομορφιά απλώνεται παντού! Αιγαίο πέλαγος! Το θαλασσινό τοπίο είναι σα ζωγραφιά. Απέραντο γαλάζιο.

Αυτό της θάλασσας ενώνεται με εκείνο του ουρανού σχηματίζοντας μια πελώρια αγκαλιά γύρω της. Πινελιές διάσπαρτες, οι άσπρες, πράσινες, κόκκινες, βαρκούλες του απογεύματος με τους ψαράδες. Θαλασσοπούλια πετούν πάνω από το κεφάλι της, γύρω από τη θαλάσσια ομπρέλα της και φτάνουν τόσο ψηλά που χάνονται. Να και ο γλάρος Ιωνάθαν... Κι αυτός όμορφος και καμαρωτός δηλώνει την ελεύθερη παρουσία του στην άκρη του γυαλού λίγα μέτρα από τα πόδια της. Όντως, η ειρηνική ομορφιά απλώνεται παντού!

Κλείνει τα μάτια της και όταν τα ξανανοίγει δεν βλέπει παρά την ειρηνική ασχήμια. Πλημμυρισμένος όλος ο κάμπος από λασπόνερα. Σπίτια βυθισμένα μέχρι τη στέγη τους. Δέντρα που δείχνουν μόνο τις γκριζες λασπωμένες κορυφές τους. Κουφάρια ζώων διάσπαρτα επιπλέοντας μαζί με τα ονομαζόμενα «φερτά υλικά» ταξιδεύουν στο άγνωστο. Και οι άνθρωποι; Γαντζωμένοι στο ψηλότερο σημείο του ορίζοντα πασχίζουν να σωθούν από τη μανία του καιρικού φαινομένου και την αδράνεια των αρμοδίων.

Κι αν πάει το μάτι λίγο παρακάτω στον χάρτη το ειρηνικό τοπίο γίνεται ακόμα πιο γκριζο. Σκόνη και θολούρα από το γκρέμισμα των βομβαρδισμένων κτιρίων. Θάλασσα βαμμένη κόκκινη από το αίμα. Παιδιά να τρέχουν να σωθούν. Φωνάζουν ονόματα μανάδων, αδερφών, πατεράδων, ανθρώπων; Ψάχνουν σανίδα σωτηρίας. Να πάνε που; Εγκλωβισμένα σε μια λωρίδα γης. Όχι

αυτή της Επαγγελίας. Άλλη, άσχημη, άνυδρη, αφιλόξενη.

Μα που χάθηκε η ειρηνική ομορφιά; Σε ποιο ειρηνικό σύμπαν είναι κρυμμένη;
Πόσο ειρηνικά δύσβατος και ετοιμοπολεμικά προβλέψιμος διαφαίνεται ο δρόμος για την προσέγγισή της;

ΣΤΑΣΙΝΟΥ ΜΑΡΙΑ ΠΙΕΡΗ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΛΛΗΛΟΦΑΓΩΜΑ

Το σκέφτομαι και το ξανασκέφτομαι.
Δεν ξέρω γιατί πάντα οι επιλογές μας είναι τόσο τραγι-
κές,
δεν ξέρω γιατί βυθιζόμαστε στα σκοτάδια
κι αποφεύγουμε το φως.
Έχουμε τη νόηση, νιώθουμε πως η υπεροχή
μάς κάνει καλύτερους,
γίναμε υπερόπτες, ξεχάσαμε πως τα μάτια είναι η καρ-
διά,
σπάμε τα μούτρα ξανά και ξανά,
μετρούμε αναποδιές
και πάντα για όλα φταίνε οι άλλοι!
Οι άλλοι φταίνε γιατί δεν προλάβουμε,
οι άλλοι φταίνε γιατί δεν κερδίσαμε,
οι άλλοι φταίνε γιατί ξεχαστήκαμε.
Οι άλλοι έγιναν εχθροί μας,
οι άλλοι είναι οι άλλοι,
οι ξένοι, οι διαφορετικοί, οι απέναντι.
Κι είναι κι ο πόλεμος...
Δυσκολεύομαι ακόμη και να τον προφέρω...
Πώς σκαρφιστήκαμε αυτό το τραγικό αλληλοφάγωμα;
Μήπως μπερδέψαμε άγρια και ήμερα;
Μήπως απλά ο Μινώταυρος κοιμήθηκε για λίγο;
Μήπως πιστέψαμε πως έχουμε τρεις ζωές;
Υπενθυμίζω: μια ζωή μονάχα μας δόθηκε.
Μήπως ξεχάσαμε τον πόνο της απώλειας;
Υπενθυμίζω: η απώλεια δεν έχει επιστροφή.
Κι οι μανάδες; Κατάρρα στον κόρφο τους!
Να θάβουν τα παιδιά τους αντί να τα παντρεύουν...
Στα μαύρα, πάντα στα μαύρα: μαύρα φουστάνια,
μαύρο δάκρυ, μαύρες μέρες και νύχτες, μαύρη η ψυχή
τους.
Κι οι ήρωες; Αυτοί με αδριάντες και ύμνους

μάς θυμίζουν πως της δόξας το στεφάνι είναι βάρος
ασήκωτο,
και ανεκπλήρωτος πόθος, η παντοτινή λευτεριά!
Θα ήθελα ένας ήλιος να μας καθίσει στα κεφάλια!
Θα ήθελα ένα χαμόγελο να μας καθηλώσει!
Θα ήθελα μια πατρίδα δικιά μας, ένα σπίτι,
μια δρασκελιά γη, μια πέτρα,
ένα δέντρο, μια ελιά,
ένα λουλούδι, ένα κυκλάμινο,
μια γουλιά νερό, μια χούφτα αλμύρα,
μια ανάσα ελεύθερου αέρα,
ένα μονοπάτι, έναν δρόμο!
Σε εκείνο τον δρόμο να είμαστε όλοι εκεί!
Γιατί μια τέτοια χαρά δεν είναι χαρά του ενός!
Η ειρήνη είναι θέμα πανανθρώπινο!
Θα ήθελα!!! Ευχή και προσμονή!!!
Αύριο μπορεί και να τα πούμε...

ΣΤΑΥΡΙΝΟΥ ΛΟΥΚΙΑ

ΝΟΣΗΡΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ

Κουβαλάνε σωρηδόν τα πτώματα. Τρέμω την τόση ασκήμια.

Οι ασύδοτοι κερδοσκόποι με τα καλογουλισμένα μούτρα τους βολεύονται γύρω από τη στρογγυλή τράπεζα. Απογεννούν ανήλεους πολέμους. Η ακόρεστη βουλιμία τους αρέσκεται στο αχνιστό αίμα. Τους βλέπω.

Αναρίθμητα τα ακρωτηριασμένα σώματα, άψυχα και ανάσκελα στα πεδία των μαχών. Συνθέτουν ένα νοσηρό πίνακα καμωμένο από τους ίδιους αψυχοπόνετους αδηφάγους.

Φρίττω από τα άλικα δημιουργήματά τους, τα σκορπισμένα μυαλά, καμένα κορμιά, κομμένα λαιμά.

Έτσι υπολογίζουν τις νίκες τους, διαιρώντας πατρίδες, μετονομάζοντάς τες βόρειες και νότιες. Καγχάζουν για τα αναρίθμητα σπλάχνα που κοσμούν τον πίνακα και τα απροσμέτρητα αναφιλητά των ορφανών που καρτερούν γραμμή για το παζάρι.

Η καπνιά από μπαρούτι και πούρο σμίγει στο ακριβό σαλόνι. Το έργο διογκώνεται.

Τίποτα δεν τους αναγαλλιάζει. Αναδεύουν χωρίς ενοχές το αίμα με ακριβό κρασί και πίνουν στη νίκη τους.

Στο νοσηρό πίνακα κοιμούνται ήσυχα τα σώματα μα οι ετοιμοθάνατοι γογγύζουν. Οι αίτιοι θαυμάζουν από απόσταση ισχύος το έργο τους αδιαφορώντας για το πόσο βαθιά καμένες είναι οι δικιές τους ψυχές.

Ας μην πονάμε άλλο προ των πυλών μας.
Είμαστε οι ίντιγκο διαυγείς, οι μονίμως ανέντακτοι, παρεί-
σακτοι στο ρου της ιστορίας.

Λιγοστεύουν τα ουράνια τόξα ελπίδας και τρέμω περισ-
σότερο μπρος στην τόση ασκήμια.

ΣΤΟΥΡΑΪΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΥΨΩΜΕΝΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ

Κατοικούμε κάπου μέσα στο χάος.
Σε μια γωνιά φαινομενικής ηρεμίας.
Το παρόν μοιάζει πανίσχυρο.
Αρκεί όμως μια ριπή χαοτικού ανέμου για να σκορπίσει
την ύπαρξή μας.

Υψωμένες κραυγές κατακαίνε τα σωθικά μας.
Ρίχνουν τις σπίθες τους σε βράδια απύθμενης περισυλ-
λογής συναισθημάτων.

Ποια βοή ενοχλεί τη φωτιά;
Ποιο φως ανακατεύει το σκοτάδι;
Η Βία.

Φτάνει εις τα ενδότερα των ενδοτέρων.
Διαλύει τις ηλεκτρονικές συνδέσεις των νευρώνων του
εγκεφάλου μας.
Μας συγκλονίζει με ένα καταστροφικό παρόν.
Μας στρέφει εναντίον όλων.
Με φωνές, με γροθιές, με αίμα...

Διαπληκτιζόμαστε, σκοτωνόμαστε, πολεμάμε χωρίς να
ξέρουμε το γιατί.
Το μυαλό γεμίζει δαίμονες και αγγέλους, που χτυπούν
ανήσυχα τα φτερά τους πάνω σε ανεκπλήρωτες προ-
σευχές.
Τα προβλήματα αναπόφευκτα μαστιγώνουν τις ζωές
μας.
Έτσι μεταμορφωνόμαστε ήσυχα, ύπουλα, ασυνείδητα
σε αυτό το τρομερό τέρας, που ουδεμία σχέση έχει με
τον Άνθρωπο.

Όταν καταλάβουμε ότι τίποτα δεν είχε νόημα, τότε θα

είναι πλέον αργά.

Τότε ο δρόμος της βίας θα έχει κυλήσει βαθιά μέσα στην ψυχή μας.

Τότε το ποτάμι του μίσους θα έχει καρφωθεί στην καρδιά μας σαν καρφί που σταυρώνει την αγάπη μέσα μας.

Ένας αμμότοπος είναι τούτη η ζωή.

Κάθε κόκκος της είναι μια στιγμή, ένα δάκρυ, ένας λυγμός.

Μια ανάσα, ένας στεναγμός.

Ένα άνοιγμα των ματιών μας, ένα άκουσμα της φωνής μας.

Ένας τόπος είναι, πονεμένος, γεμάτος αγώνες αιώνων.

Γεμάτος αίμα, ανθρώπων, που μάχονται μεταξύ τους.

Μάταια και ανούσια, προς έναν σίγουρο χαμό.

Χωρίς να έχουν επίγνωση του τι πραγματικά κάνουν.

Πάτερ, άφες αυτοίς, ου γάρ οίδασι τί ποιούσι.

Ανάσα πνιγμένη ζωντανής ζώσας ζωής η Ιστορία.

Αλυσιδωτά σ' αγαπώ, σκοτάδι θυμίζουν.

Βουίζουν.

Μια κραυγή αποβάλλει τις τελευταίες αμνιακές ανάσες της εμβρυακής απομόνωσης.

Η Αγάπη. Ο μονόδρομος που οδηγεί στην Ομορφιά.

Αγωνίζεται καθημερινά να μας εξυψώσει πάνω από τα βίαια ραδιοκύματα που μανιασμένα και ύπουλα διασπείρονται πάνω από τις κοινωνίες.

ΣΥΜΕΟΥ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΕΝΑΣ ΜΑΚΡΥΣ ΔΡΟΜΟΣ

Μια μερσεντές πάρκαρε στο στενό μας, ένας χοντρός κύριος με σκούρο κουστούμι, μεταξωτή γραβάτα και ακριβή κολόνια κατέβηκε, μπήκε στο φτωχικό μου, έριξε μια ματιά τριγύρω, χαμογέλασε με συγκατάβαση: «Φτώχεια, φτώχεια, πολλή φτώχεια», είπε. Ύψωσε τη φωνή του: «Και ξέρεις ποιοι φταίνε κυρά μου; Οι άλλοι, αυτοί τα παίρνουν όλα».

«Ποιοι άλλοι;» ρώτησα.

«Άκουσε κυρά μου. Είμαι απεσταλμένος» - ξερόβηξε- «της πατρίδας. Αποφασίσαμε- η πατρίδα αποφάσισε- ότι για νάχουμε ειρήνη και ευημερία πρέπει οι άλλοι να αφανιστούν».

«Ποιοι άλλοι;» ξαναρώτησα.

Κοίταξε το ταβάνι.

«Έχεις έναν γιο;»

«Ένα, μονάκριβο. Χήρεψα νωρίς».

«Τον καλεί η πατρίδα, αύριο πρωί να παρουσιαστεί για κατάταξη».

«Θα τον πάτε στον πόλεμο;»

«Άσχημη λέξη, δεν το λέμε έτσι. Το λέμε ειρηνευτική επιχείρηση».

«Και πού θα γίνει αυτό;»

«Μακριά κυρά μου, μακριά, είναι μακρύς ο δρόμος για την ειρήνη».

Μπήκε στην μερσεντές, έφυγε με θόρυβο, την άλλη μέρα πήραν το γιο μου, βγήκα στους δρόμους, έψαχνα, ρωτούσα τους περαστικούς:

«Ξέρετε που είναι ο δρόμος για την ειρήνη; Εκεί πήγε τον γιο μου ένας χοντρός κύριος με μερσεντές, σκούρο κουστούμι, μεταξωτή γραβάτα και ακριβή κολόνια».

Κανένας δεν ήξερε, με περιγελούσαν, πέρασε ο καιρός, κουράστηκα, γύρισα σπίτι, ο γιος μου ήταν εκεί, τον

βρήκα να κλαδεύει την κληματαριά με το αριστερό του χέρι, το δεξί του έλειπε. Κοιταχτήκαμε στα μάτια, αγκαλιαστήκαμε, βούρκωσα.

«Γιε μου τι έπαθες;»

«Μου φάγαν το χέρι, ξέρεις, οι άλλοι, απολύθηκα, εσύ μάνα που ήσουν;»

«Έψαχνα να σε βρω γιε μου, στον μακρύ δρόμο για την ειρήνη, χάθηκα».

Γέλασε.

«Κάτσε μάνα». Κάτσαμε κι οι δυο, μου σκούπισε τα μάτια.

«Μην κλαις. Πώς να μην χαθείς; Εδώ είναι ο μακρύς δρόμος για την ειρήνη, κάτω από την κληματαριά». Χαμογέλασε, χαμογέλασα.

«Άντε ρε μάνα, ψήσε δυο καφέδες». Κρατούσε ακόμα το κλαδευτήρι στο αριστερό χέρι, το δεξί έλειπε, του το φάγαν οι άλλοι.

ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ ΧΡΥΣΑ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

Τρία- δυο- ένα πρώτα το παιδί μέσα σου Τρία- δυο – ένα. Πρώτα ρώτα το παιδί που είναι μέσα σου Τρία- δυο- ένα Πρώτα ρώτα ένα παιδί.

Γιατί να 'ναι χωρίς μάνα γιατί να 'ναι χωρίς σπίτι. Δες την γαλήνη της ειρήνης να γυαλίζει στα λαμπερά ματάκια του.

Μη ρωτάς τις μηχανές, δεν τις αγκάλιασε ποτέ μάνα. Δε χαμογέλασαν ποτέ, ούτε και δάκρυ κύλισε. Ούτε για σένα αύριο θα κυλήσει.

Στον άνθρωπο μόνο ανθίζει η ελπίδα. Κι αν κάποιος το ξεχνά δεν είναι απλά αδαής μα κάτι άλλο φώλιασε στη συνείδηση και έκανε απύλωτη την ψυχή του.

Τρία- δυο - ένα Πρώτα το παιδί, , πρώτα ρώτα ένα παιδί. Εκείνο ξέρει ν' αγαπά. Γεννιέται και νιώθει ασφάλεια, εμπιστοσύνη στους μεγάλους. Πιστεύει σε αυτούς. Γι' αυτό σου λέω... Ρώτα ένα παιδί, όχι μια μηχανή.

Αξίζει ένα συμφέρον, ένα μίσος παλιό, ένα ακόμη εξοχικό;

Πληγώνεται η Δημοκρατία που στο αρχαιοελληνικό ένδυμα της κουρέλια κατάντησαν τα ιδανικά της; Ναι, θα διαφωνήσεις, αν θες όμως υπάρχουν τόσες λύσεις.

Όλου του κόσμου τα στρογγυλά τραπέζια αξίζει να ενωθούν. Τι είναι πιο σημαντικό από το μέλλον, τον άνθρωπο τον ίδιο; Η ανθρωπότητα πλέον, ο χειρότερος εχθρός του ανθρώπου; Πού κρύφτηκαν της τέχνης τα λυχνάρια; Πού πήγε ο πολιτισμός, το άσμα που έγραψε εκείνος ο αοιδός;

Πριν αποφασίσεις, σου λέω, ρώτα...

Δύσκολος θα πεις, ο δρόμος της ειρήνης, δύσκολο να ενωθούν τα χρώματα της γης. Μα βάλε πέντε αλλιώτικα παιδιά, σε μια παιδική χαρά, από όλες τις ηπείρους. Και δες. Πώς, χωρίς τίποτα κοινό, θα παίξουν, θα συνεργαστούν θα κάνουν το ακατόρθωτο απλό.

Μάθε, γιατί έτσι μορφώνεσαι. Μάθε, γιατί το έχεις ακόμη. Είσαι! Είσαι αυτό το παιδί και ως ενήλικας πια ευθύνεσαι να προστατέψεις, όπως άλλοι προστάτεψαν εσένα και σε κοιτούσαν με καμάρι στην κούνια να κοιμάσαι.
Τρία- δυο - ένα: Ρώτα...

ΤΖΙΒΡΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ξέρω το πότε άρχισε όμως δεν το πιστεύω
πόλεμος στην Ευρώπη μας και μιάν ελπίδα κλέβω
από τα μάτια ενός παιδιού που δεν καταλαβαίνει,
το πρόσωπό του που γελά, ματιά που ανασταίνει.

Οι αγκαλιές πιο σύντομες αλλά και πιο θερμές
εντός τους ο αναστεναγμός, κοντές οι αναπνοές,
στον τελικό αποχωρισμό σκιές που τρεμοσβήνουν
μιά γεύση που τους τυραννά, πικρό είν' ότι πίνουν.

Και στην αντάρα πούχουν βγει θάνατος στέκει ξαφνικός,
δεν προλαβαίνουν να σκεφτούν που τους θερίζει στυγε-
ρός,
χάνεται ο χρόνος στη βροντή μα δεν ξεχνά να παίρνει
ανθρώπους κι ό,τι ζωντανό στο άρμα του πού σέρνει.

Τρέχω φωνάζω με φωνή που μούχει απομείνει:
-Άνθρωποι που σκοτώνεστε σκεφτείτε την Ειρήνη,
στο περιστέρι που πετά ανάμεσα στις σφαίρες σας
πιστέψτε, είναι σύμβολο να λυτρωθούν οι μέρες σας!
Η Ειρήνη σας χαμογελά, σας φέρνει όνειρα πολλά
να ζήστε, ξαναχτίσετε μία ζωή με αγαθά,
συμφέροντα κι εγωισμούς αμέσως να ξεχάσετε
προτού εσείς κ' οι γύρω σας ζωή και την ψυχή σας χάσετε!

ΤΡΑΓΑΚΗΣ ΜΑΝΩΛΗΣ

ΕΛΕΝΗ

Αναυδος έμεινε ο Αχαιός σαν είδε
μες στα παλάτια της Αιγύπτου την Ελένη,
που τρωικό αγέρα δεν ανάσανε ποτέ της.

Και συλλογίστηκε το μάταιο αγώνα...

Μάταιο το αίμα που 'χασε το άλικο
βάφοντας κόκκινη έχθρας χώρας την πλάτη.
Μάταιος κι ο ιδρώτας του που χύθηκε βροχή•
το χτυποκάρδι του στο σφύριγμα του βέλους
κι ο πόνος που 'νιωθε, όταν αιχμές
τρυπούσαν το κορμί• και την ψυχή του.
Μα, και το δάκρυ, που δεν έπαψε ποτέ
απ' την ευαίσθητη καρδιά του ν' αναβλύζει,
μάταια αναλώθηκε κι αυτό
για των ανθρώπων τα δεινά και τα δικά του.

Και στην οδύνη μέσα μονάχη του ηδονή
το πλάγιασμα στη φρυκτωρία μπρος θυμάται,
που ανάβανε να δώσουν σήμα οι σκοποί...

Φόρος βαρύς πληρώθηκε στου Έρωτα τα ταμεία
για μια γυναίκα που 'τανε μονάχα οφθαλμαπάτη...
«Νεφέλης ἄρ' ἄλλως εἶχομεν πόνους πέρι;»¹
αναρωτήθηκε πικρά ο Αχαιός
κι ένα «γιατί» απόμεινε μετέωρο στο νου του.

Μα την απάντηση την έδωσε ύστερα από χρόνια
εκείνος που τραγούδησε των Αχαιών τα πάθη•
«Διός» είπε «έτελείετο βουλή»² ...

1. «Δηλαδή αγωνιστήκαμε μάταια για ένα σύννεφο;» (ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΕΛΕΝΗ σ. 706).

2. «Πραγματοποιούνταν το θέλημα του Δία» (ΙΛΙΑΔΑ, Α5)

ΤΡΥΦΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΦΩΤΗΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ

Δεν έχω «όμορφα λόγια» απόψε, να σου γράψω
δεν έχω «ωραία λόγια» απόψε, να σου πω.
Ίσως να είναι καλύτερα για λίγο, να σωπάσω.

Πόλεμο πάλι, βλέπω στις ειδήσεις
Παντού προβλήματα, καταστροφές και κρίσεις.
Πως μπορώ τα αθώα θύματα
τα παιδιά του πολέμου
να μην αναλογιστώ ;
Τα παιδιά του πολέμου
που δεν έμαθαν ακόμα, τι θα πει ειρήνη.
Που βιώνουν στην αθώα ψυχούλα τους
τόσο βάρβαρα, του όλεθρου την δίνη.
Παιδιά του πολέμου, παιδιά του ξεριζωμού.
Μεγαλώσατε απίστευτα γρήγορα
πολύ πριν την ώρα σας.
Δεν προλάβετε καν, να γνωρίσετε πατρίδα.
Έσβησε γρήγορα για σας, το όνειρο
απωλέστηκε βάνουσα, η παιδική αθωότητα
μαράθηκε πρόωρα, η ελπίδα.

Δεν προλάβετε καν, να παίξετε εσείς
με τα παιχνίδια σας.
Δεν ορίζετε πια εσείς, τα ίδια τα όνειρά σας.
Φρόντισαν άλλοι και έκλεψαν το γέλιο σας
φυλάκισαν ή σκότωσαν την χαρά σας.

Γεννηθήκατε με το κροτάλισμα των όπλων
και τις βροντές των κανονιών για μουσική
στο μαξιλάρι σας.
Αντί για στοργή, φροντίδα κι αγάπη.
Λάβατε μίσος, πήρατε πόνο
αμέτρητες πληγές κι άφθονο δάκρυ.

Ξεριζωθήκατε για να γλυτώσετε

από την φρίκη, την έχθρα των αντιπάλων.
Νιώσατε από την τόσο τρυφερή ηλικία, με μιας
την απίστευτη ασχήμια των μεγάλων.

Μα εσείς βάλατε ότι γλυκό απόμεινε
απ' την πατρίδα, στη καρδιά σας.
Φορτώσατε σε μια μικρή βαλίτσα τα όνειρά σας
και κινήσατε κυνηγημένα για το άγνωστο.

Εσείς τα ξεριζωμένα, αποδημητικά πουλιά
γίνετε μικρά, μελαγχολικά σπουργιτάκια
που ρουφήξατε απλόχερα τη θλίψη
που βιώσατε απλόχερα την κόλαση
την κυνικότητα, τον όλεθρο, τη σήψη.

Γευτήκατε από γεννησιμιού σας
τον φόβο, τον θάνατο, τον κατατρεγμό.
Σηκώσατε με τα αδύναμα χεράκια σας
τον βαρύ κι ασήκωτο σταυρό του μαρτυρίου.
Δοκιμάσατε χωρίς έλεος
τον πόνο, την πίκρα, τον ξεριζωμό.

Παιδιά του πολέμου
παιδιά του ξεριζωμού.
Καμιά συγγώμη δεν μπορεί να σταματήσει
το δικό σας ατέλειωτο κλάμα.
Καμιά συγγώμη δεν μπορεί να απαλύνει
το δικό σας καθημερινό, ατέλειωτο δράμα.
Πάντα θα εμφανίζεται μπροστά σας
ένας διαρκής, ανηφορικός Γολγοθάς.

Δυστυχώς δεν προβλέφθηκε
μα ούτε προβλέπεται
ανάσταση για σας...
Δεν έχω «όμορφα λόγια» απόψε, να σου γράψω.
Δεν έχω «ωραία λόγια» απόψε, να σου πω.
Πώς να περιγράψεις το γκρίζο της ζωής, με λέξεις ;
Πώς να περιγράψεις την απεριγράπτη φρίκη του πολέ-
μου, με χρώμα;
Πώς να χωρέσεις τόσα ανεκπλήρωτα όνειρα
σε έναν ατέλειωτο χειμώνα;
Πώς;

ΤΣΑΒΔΑΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

ΕΙΡΗΝΗ

Την δίωξα πολλές φορές
Με εχθρότητα και ακαμψία
Πάντοτε με παρότρυνες να την επιδιώκω
Για μένα, την πολεμοχαρή είναι εφικτή;
Ή μήπως μια άλλη επιταγή κοινωνικής σωφροσύνης;
Στο τέλος του διαδρόμου, την βρήκα.
Θα σε δυσσαρεστήσω.
Μόνο για εκείνους που μου έγιναν βαρίδια.
Είχα τόσο δρόμο να διανύσω που δεν βάσταξα.
Ολίγον κατ' ολίγον όμως με βιάζω να την προτιμώ.
Πότε με σχήματα, πότε με λέξεις, πότε με τα αναλγητικά
που μου χορηγεί ο γιατρός.
Ειρήνη.
Ο πιο σύντομος δρόμος, ακούραστος προς την αιωνι-
ότητα.
Μεγαλώνω και στα σημεία την προτιμώ.
Ας ηττηθώ για μια ακόμη φορά.
Όταν είμαι έτοιμη, θα μάθω και θα σου πω νεώτερα.

ΤΣΑΝΤΗΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

«ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥ...»

Στου κόσμου την αγκάλη, με φως η ειρήνη λάμπει, ανθίζουν τα λουλούδια, και σβήνουν οι αυγές. Η ελευθερία τραγουδά, στους αγρούς τους ανοιχτούς, και ο άνεμος χορεύει, στις ατέλειωτες πλαγιές.

Στους δρόμους της αγάπης, όπου η καρδιά φωτίζει, χτίζουμε γέφυρες, χαμογελάμε σαν παιδιά. Χωρίς αλυσίδες πια, ελεύθεροι να ζούμε, με όνειρα στα χέρια, και ελπίδες στην καρδιά.

Η ειρήνη σιγοψιθυρίζει, μέσα στις νύχτας τη σιγή, και το φεγγάρι αγκαλιάζει, τα όνειρα τα κρυφά. Μακριά από πολέμους, και σκοτάδι λησμονιάς, ζούμε με αγάπη, σε δρόμους ελευθερίας.

Μαζί χτίζουμε κόσμους, που η ειρήνη κυβερνά, και η ελευθερία σαν άστρο, φωτίζει τα βουνά. Σε κάθε βλέμμα ανθρώπινο, μια υπόσχεση αντηχεί, για μια ζωή γεμάτη, με χαρά και αρετή.

ΤΣΙΑΛΑΦΟΥΤΑΣ ΚΩΣΤΑΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ο ήχος των όπλων τρόμαξε το φεγγάρι,
σάστισαν τ' αστέρια κι έχασαν το φως.
Η ένοχη σιωπή της νύχτας
στα χιλιάδες αναπάντητα γιατί
έδωσε βιαστικά τη θέση της
στο ματωμένο γήινο χάρμα.
Τη σιωπή έσπασε το κλάμα ενός μωρού
στα χαλάσματα της συμφοράς.
Εικόνες φρίκης και απανθρωπιάς
αποτυπώνουν τον όλεθρο του πολέμου
κι επιβεβαιώνουν το έγκλημα των συμφερόντων.
Το δέντρο της ελευθερίας και της επιβίωσης,
ποτίστηκε με το μίσος του φανατισμού.
Μνημεία του παγκόσμιου πολιτισμού,
που άντεξαν στη φθορά του χρόνου,
υπέκυψαν στη βία των σκοταδιστών,
γιατί μαρτυρούσαν την ειρηνική συνύπαρξη των λαών.
Οι ανθρώπινες ζωές παίζονται αδίστακτα
στο χρηματιστήριο του κέρδους.
Ο φόβος αφαίρεσε το χαμόγελο
από τα παγιδευμένα παιδικά πρόσωπα.
Οι λαοί ελπίζουν και περιμένουν
τον ήλιο της ανθρωπιάς και της δικαιοσύνης
να φωτίσει την καρδιά και το νου,
την αγάπη να διαδεχθεί το μίσος,
για να πετάξει το περιστέρι της ειρήνης
στον καθαρό ουρανό
της συνεργασίας και της συμβίωσης.

ΤΣΙΓΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΗΣ ΜΕΘΗΣ ΧΛΑΙΝΗΣ ΒΔΕΛΥΡΑ

Και λογοκρίνανε τις πρόζες, κι αμελήσαν τις μιμόζες, οι στυγεροί, οι σκιεροί, οι «πατριώτες» Βοεβόδες! Ταρτούφοι παρωρίτες πια, θαρρούσαν στων βαλκυριών βακτηριών την απόκοσμη την αγκαλιά, πως στων βίων τους των αθλίων τον άμισχο κρατήρα, ίσως κρυβότανε των βάκχων το ιδεατό φαρί, τα άτια που αναλώνουν με συρράξεως ορμή τη νοητική τους την οπή, κι σαν μαινάδες μετρούσαν των εδαφών την αιματοχυσία, σπιθαμή προς σπιθαμή! *«Μα στον πύραυνο, τον ανείπωτο της έχθρας τους αντίλαλο, κάρβουνο αποστράκισα; Μαρτυρήστε Ηλιάδες! Του Παρνασσισμού το απαθές μου φως, σε μονομέρειας λοπάδα να γευτώ, το όνειδος που επιφέρει η γνώση, κι εμένα από φόβο με εξαιρεί, το αππροσμάχητο της καθημερινό...»* Της κορασίδας γαμετής η αμυνόμενη επωδή, το τιτίβισμα αντίκρισμα που απαντά σε χώρες ευωχίες και σε χλαμύδες πανοπλίες, ενυπόγραφες ρανίδες δάμαρτος πονεμένης, αλόχου πικραμένης, πότνιας καταβεβλημένης... *«Πόσις σκερτσόζος! Ακοίτης ναζιάρης! Δημιουργία εμβόλιμη, ο στρατηγός των ωμοβόρων του θεριού κοσμήτορα κειμένων!»* Να που «αμίαντα» και «ευαγώς», φωνασκει το τέμενος όπου δοξάζεται ως ήρωας ο ουραγός, η προσήνεμη της βιαιοπραγίας αλληλουχία, που την αψιδώνει της ηθικής το στεγανό. Πάρευνοι ξαπλώνουν οι διοικητές με τους σύνευνους της αμαρτίας, στην κλίνη του τρόμου και της ατέρμονης πολέμιας τους αναισχυντίας! Κτίσματα δίχως αντηρίδα στεγάζουν αιμοσταγή κοινοβούλια και αρειμάνια νυχτοπούλια, κι ο άνθρωπος; Στα ερεισίνωτα του άπραγος, ομνύοντας να υλοποιήσει, αυτά που δάκνει άεργος! «Αφού μισθοφόροι και αγωνιστές αμφότεροι, μεταξύ εκβάσεων Κύπριδα και απολαβών Κυθέρεια επαμφοτερίζουν! Τί άλλο να διανοηθεί, η λαγνεία των συγκρούσεων η αρρενωπή; Την Ειρήνη την υπερβολή; Ή μήπως, την παραβολή του ψεύ-

δους υπεροχή;» Ενδύματα στρατιωτικά, καυχιόνταν για τα εθνόσημα τους τα κληρονομικά εκτυφλωτικά, έννοιες που κείτονται στου τζακιού τα παραγώνια, ώσπου τα αφομοιώνει εκείνη η οικειότητα φωτιά, που υποκρίνεται την βαρβαρότητα πυρά. «*Επιτέλους νυμφεύομαι, τον θεό Άρη αιώνια υπηρετώ και στο αυτόβουλο των ακροτήτων τους προξενιό πεθάνω κι ανασταίνομαι!*» Κατολοφύρομαι συντετριμμένη, γελασμένη ειμαρμένη...

ΤΣΙΜΕΡΙΚΑ ΘΩΜΑΗ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΜΑΝΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Δέσανε-λύσανε, τα άκρα σου, πολυπόθητη Ειρήνη. Κόρη της Θέμιδας, του Δία, από αρχαιοτάτων χρόνων, πολεμάς τη βία. Μάνα της γης, μιας δροσερής πηγής. Η ζωή σου, δρόμος γεμάτος με λουλούδια, ευωδιές και πολλές χαρές. Περπατώντας, στο μονοπάτι σου, αντικρύζουμε φως, αλήθεια, αγάπη, αφθονία, ελπίδα. Με αυτά στολίζουμε την ανθρωπότητα, που έχει χάσει σήμερα, την αληθινή της, την ταυτότητα. Οι ειρηνοποιοί φωνάζουν «Ελευθερία». Αγώνες, προς τιμήν σου γράφτηκαν στην Ιστορία. Τα κράτη σε χρειάζονται, να ξανά χτίσουνε, το χθές. Τα παιδιά, να γειάνουν τις πληγές. Ο Πόλεμος αιώνιος αντίπαλος σου. Τρομάζεις τους πάντες με το ειρηνικό χαμόγελο σου. Κρατάς, κλαδί ελιάς, σύμβολο Θεάς. Μαζεύεις στο δισάκι σου δάκρυα και ορφάνια, έτσι φυτρώνουν της αγάπης τα μπουστάνια. Ηλιοστάλακτη Ειρήνη, με την απουσία σου, η γη καίει σαν καμίνι. Πέταξε, με φτερά ανέμου, στο μέτωπο πολέμου. Κρατώντας λευκό μαντήλι. Σφίξε τα κόκκινα σου χείλη. Σώσε τις πυρπολυμένες καρδιές, φέρνοντας αναμνήσεις γλυκές. Είσαι μια και μοναδική. Δεν υπάρχει άλλη, όμοια σου σε όλη τη γη. Τρέχεις σαν καβαλάρισσά, να σκορπίσεις την συμφιλιώση και την συνεργασία των λαών. Αγωνίζεσαι για τα ίσα δικαιώματα παιδιών. Άγγιξε ότι αγαπάς. Ξεδίψασε, με ότη κοιτάς. Λύτρωσε τους κατατρεγμένους, ακόμη και τους πονεμένους. Ειρήνη ώρα σου καλή, στου φεγγαριού τη στράτα. Κάθε που θαρθείς φέρε μας καλά μαντάτα. Αν είσαι σε γκρεμό, μη φοβηθείς, ο δρόμος σου φαρδύς. Τα όνειρα πολλά. Μεγάλα και μικρά. Σαν πέφτει η νύχτα να τα μελετάς και με τις αδερφάδες σου καλά να τα κρατάς. Τα άνθη στην αγκαλιά σου, ρέουν από τα βάθη της πολύτιμης καρδιάς σου. Τα παιδιά σε χαιρετάνε, οι ενήλικες σταματάνε, για να σε υμνήσουν και τον Θεό για την γέννηση σου, να τον ευχαριστήσουν. Ξυπόλητη, κι αν γυρνάς, μόνο εσύ γνωρίζεις, πως να κυβερνάς. Γύρω σου περιστέρια, λάμπουν στο διάβα σου τα αστέρια.

ΤΣΙΜΗΤΡΕΑ ΚΑΛΛΙΟΠΗ

ΠΩΣ;

Βαρκούλες αρμενίζουνε στα μάτια μας ταξίδια.
Τα χελιδόνια στέκονται στης άνοιξης τα χέρια.
Κι εσύ Μαργαριτούλα μου κοιτάς τα περιστέρια,
που πέρασαν τα σύνορα να βρουν αλλού καημό.
Χαμένοι δίχως όνειρα γυρίζουν οι ανέμοι,
σε ξέφρενους ρυθμούς χωρίς σταματημό.
Το ναι έγινε όχι, το όχι σε βωμό.....
Που' ναι τα περιστέρια σου;
Να ζήσω, ... να τα δω!
Μαζί σου στο καρτέρι..... μαζί σου στο Θεό!
Δεν φύτεψε χορτάρι, πως έγινε κακό;
Εμείς μαζί δεν ήμασταν; Δεν κάναμε χωριό;
Τι έλειψε απ' τους πόθους σου;
Στα πόδια σου γεννούσαν.....
Τα πάντα όταν έχεις, ... ποιό πάντα θα ζητάς;
Μπορείς να ονειρεύεσαι.... Μπορείς και να ξεχνάς.....
Σφυρίζουν οι καμπάνες.... Χτυπάνε τα βιολιά.....
Πώς κάθισε το σήμερα..... σε μια παραμυθιά.....
Το μέσα σου γυρεύει να βρει προορισμό,
στα «άλαλα» στα «μπάλαλα», κρυμμένο θησαυρό.....
Πώς ήτανε το χθες, πώς φτάσαμε εδώ;
Μαργαριτούλα μου μην κλαις, το δάκρυ μην σκορπάς,
νερό θα γίνει της ζωής.... Θα βλέπεις..... Θα γελάς!

ΤΥΡΙΜΟΥ ΕΛΕΝΗ

ΕΙΡΗΝΗ

Τώρα διψάσαμε πολύ,
τις χούφτες μας
κρατάμε την ψυχή μας
όσα-όσα πουλάνε
τα φτωχά ταπεινά όνειρα μας.

Ανελέητα μαδούν, σκορπούν
τις ζωές μας
τώρα, λιτό το γλυκό ψωμί,
ορφανό το τραπέζι!

Το όνομα σου ΕΙΡΗΝΗ!
γενιές το φωνάζουν
με αχαλίνωτο πόθο,
έτσι δίχως σύνορα, χρώμα.

Έλα, γίνε ο κρίκος,
γής, ουρανού
γίνε άσβηστη γραφή
κάτω στο χώμα.

Έλα, ΕΙΡΗΝΗ!
μες την ξαγρύπνια μας
όπου μονάχα τα λυσσασμένα
σκυλιά ουρλιάζουν.

Κι η ματωμένη αυγή,
μετρά τους νεκρούς
μαζί με το μακρόσυρτο
μοιρολόι της περήφανης μάνας.

ΕΙΡΗΝΗ!
Δάσος τα χέρια,

κοπάδια οι νεκροί
θα αδράξουν θάλασσες
κάμπους, βουνά
χαμένες πατρίδες
σελίδες με αίμα γραμμένες.

Κάθε αστέρι ένα όνομα λάμπει
το φεγγάρι κύκλο κάνει
την δική σου σφραγίδα
άσβηστη δάδα,
κάθε πατρίδας.

Έλα, ΕΙΡΗΝΗ!

Προαιώνιος πόθος
πληγές να γιατρέψεις
ΕΙΡΗΝΗ! ΕΙΡΗΝΗ!
Έλα να βασιλέψεις.

ΦΙΣΤΟΥΡΗΣ ΑΧΙΛΛΕΑΣ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ

Δεν υπάρχει δρόμος ανοικτός για την Ειρήνη, ούτε κάποιο ταξίδι μακρινό που μας φέρνει κοντά της. Η Ειρήνη δεν είναι στόχος· είναι τρόπος ζωής, χτύπος καρδιάς, ανάσα που γεμίζει τον αέρα με ελπίδα.

Σκέψου ένα πρωινό όπου ο ήλιος βγαίνει μέσα από την καταχνιά και οι σκιές δεν βαραίνουν την ψυχή. Τα πουλιά τραγουδούν, όχι για να ακουστούν, αλλά γιατί η φύση τα καλεί. Τα ποτάμια κυλούν, όχι για να φτάσουν στη θάλασσα, αλλά για να δώσουν ζωή στο διάβα τους. Έτσι κι εμείς, όταν βαδίζουμε με ειρήνη στην καρδιά, δεν αποσκοπούμε στο να κερδίσουμε κάτι. Βαδίζουμε για την ύπαρξή μας.

Η Ειρήνη είναι ο τρόπος έκφρασής μας, ο τρόπος που κοιτάμε έναν ξένο στα μάτια, η γέφυρα που χτίζεται κάθε φορά για επικοινωνία κι όχι για απομάκρυνση. Είναι το απλωμένο χέρι για επαφή, όχι για διεκδίκηση. Σε έναν κόσμο που επιδιώκει διαχωρισμούς, ανταγωνισμό, μισαλλοδοξία, η Ειρήνη είναι η σιωπηλή επανάσταση. Κάθε χαμόγελο που δίνουμε, κάθε στιγμή που αφουγκραζόμαστε τους γύρω μας, κάθε επιλογή που βάζει την ανθρωπιά πάνω από την απληστία, είναι βήμα πάνω στον δρόμο της.

Ο δρόμος δεν είναι πάντα εύκολος. Θα υπάρξουν Λαιστρυγόνες και Κύκλωπες που θα κλονίσουν την πίστη μας στην Ειρήνη. Μα το μυστικό είναι να θυμόμαστε πως ο ίδιος ο δρόμος είναι η ουσία. Γιατί, αν ζούμε την Ειρήνη σε κάθε μας βήμα, τότε, χωρίς να το καταλάβουμε, έχουμε ήδη φτάσει στον προορισμό μας.

ΦΟΥΦΑ ΧΡΥΣΟΥΛΑ

PACATOR

Δυνατός διεκδικητής έχω υπάρξει
στον δρόμο της Ειρήνης.
Με συνθήματα καρδιάς
απλώνω το χαλί του κόσμου
στο σύμπαν ολάκερο
και με χαμόγελο ψυχής
καλωσορίζω τη νέα μέρα.
Στου Τάκιτου τα λόγια
“Αν θέλουμε ειρήνη να προετοιμαζόμαστε για πόλεμο “
απαντώ :
Δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη. Η Ειρήνη είναι ο
δρόμος.
Το μονοπάτι της ζωής,
ο γλυκός ή όχι καφές στη δουλειά,
το ηχηρό γέλιο στα πέτρινα πεζούλια,
τα χαρούμενα παιδιά στις αλάνες,
τα ζώα να τρέχουν στην ύπαιθρο,
μια εκδρομή στην ξελογιάστρα φύση,
ο έρωτας στις θάλασσας τα βότσαλα,
το ράθυμο ξενύχτι στο σεληνόφωτο,
το κρασί του φιλιού στα χείλη...
Ο δρόμος της Ειρήνης αληθινός
μα ουτοπικός συνάμα
σε εποχή προβλημάτων δυσεπίλυτων
της αποξένωση ψυχών
σε κουρασμένο κόσμο.
Το φονικό μαχαίρι
στα στήθη γυναικών βυθίζεται
καθώς η μάσκα της βίας
άγρυπνα κυριαρχεί-
ταίρι θανάτου.
Η πορεία στο φεγγάρι
κατευόδιο ζωής ματωμένης.

Η αλλοτρίωση, η αλαζονεία,
η απληστία, ο φθόνος,
ρούχο υφασμένο για ανθρώπους.
Φτηνές οι ανάσες μας.
Στου τσιγάρου την καύτρα
κάηκε η Ειρήνη και σήμερα.
Μαζεύω το χαλί.
Συννέφιασε και νύχτωσε.
Πόλεμος η Ειρήνη.
Λεωφόρος ή δύσβατο μονοπάτι;
Δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη.
Η Ειρήνη είναι ο δρόμος.

ΦΡΑΓΚΟΜΑΝΩΛΗ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ

Άλογα Όνειρα του ανθρώπου, Εφιάλτες στους δρόμους της Γης...
Θηρία άγρια αυτά ξεπηδάνε από της ξεστρατισμένης ψυχής τα βάθη
και αχόρταγα και απάνθρωπα ρουφάνε σαν το αίμα που μόνο
εκείνο τα ξεδιψά, τις ομορφιές της χαρισμένης, αλλά σύντομης Ζωής!

Θεά και Μάνα η Ειρήνη¹ τον Πλούτο στην αγκαλιά με αγάπη τον κρατά,
παιδί δικό της, μα άπονο και αφιλότιμο. Δεν διστάζει!
Σαν μεγαλώσει
στο δρόμο την πετά...την ξεπουλά και σε πόλεμο βίαιο τη σέρνει...
Το δικό του να γίνει, τίποτε δεν το σταματάει!

Και η πάγκαλη κόρη Αρετή² έχει ομορφιά δυσνόητη!
Φιλόσοφοι, ποιητές, ιστορικοί δίνουν ερμηνείες πολλές στο όνομά της...
και όσοι Δόξα και εφήμερες Τιμές στο δρόμο της αναζητούν
την Κακία και πάλι ανταμώνουν...Γυναίκα με δυο πρόσωπα!

Άλογα Όνειρα του ανθρώπου, Εφιάλτες στους δρόμους της Γης!
– Ω, αρρώστια του Πλούτου και Δόξα αλλοτριωτική...
πόσες θυσίες στο βωμό σας;–

....αξίες και ιδανικά που κλυδωνίζονται, μια φύση πνιγηρή,
τα ανθρώπινα δικαιώματα καταπατούνται.... και η μοναξιά μέσα στον κόσμο;...

Πώς χάθηκε και η φαντασία; πού πήγε η δημιουργία;
Τα παιδιά ζωγραφίζουν ακόμα τη χαρά, την ελευθερία,
την αγάπη;
Ποιο χρώμα κυριαρχεί;... το μαύρο ή το λευκό;...δεν είναι
αρκετό το γκρίζο...

Και σαν προβλήματα αυτά και άλλα πολλά αναζητούν
τη λύση τους (!)...
...μια στιγμή τραγική στο τριστρατο³ η αφορμή δίνεται...
αυτή είναι η αρχή μαζί και το τέλος!...
και ο νικητής στο σπαθί νομίζεται βασιλιάς και η πλάνη
του συνεχίζεται!
Δεν την βλέπει από την αρχή...τιμωρεί για αυτό τα μάτια
του...τα τυφλώνει και βλέπει.
Το κακό όμως, έχει γίνει και ο φαύλος κύκλος συνεχίζε-
ται...

1. Επιρροή από το άγαλμα του Κηφισόδοτου, Ειρήνη και Πλούτος
2. Επιρροή από το μύθο του Ηρακλή με την Αρετή και την Κακία
3. Επιρροή από το μύθο του Οιδίποδα

ΦΡΟΝΙΜΟΥ ΕΛΕΝΗ

ΙΣΩΣ...

Ίσως για κάποιους να μην ήταν αρκετός, ο ήχος απ' το θρόισμα των φύλλων κόντρα στο αεράκι και προτιμούσαν τις σειρήνες του πολέμου να ηχούν στ' αυτιά τους δυνατά.

Ίσως για κάποιους να μην ήταν αρκετά, τα κατακόκκινα γεμάτα δειλινά που κοίταγα καθήμενος σ' ένα μικρό βραχάκι και χανότανε ο ήλιος στα βάθη του πελάγου. Ίσως για αυτούς, μέσα από βόμβες, οβίδες και εκρήξεις, να ήτανε πιο θελκτικός ο φωτισμένος ουρανός, τα βράδια.

Ίσως για κάποιους να μην ήτανε σωστό που ξύπναγα αχάραγα να πάω στη δουλειά μου και σκέφτηκαν πως έπρεπε για λίγο να ξεκουραστώ, να χάσω και τα λίγα που έπαιρνα τα χρήματα μου.

Ίσως σε κάποιους να έπεφτε βαρύ, που είχα ένα σπίτι να στεγάζω τα όνειρα μου και, για να συμμορφωθώ, συντρίμμια έκαναν όλα τα υπάρχοντά μου. Ίσως σε κάποιους να φαινόταν εγωκεντρικό που με ένοιαζε το μέλλον που θα είχαν τα παιδιά μου και αποφάσισαν, με τον πόλεμο αυτό, να μου τα πάρουν και τα δυο μακριά μου.

Ίσως κάποιοι να ήθελαν να με αφυπνίσουν, να γίνουν αιτία να έχω πρότυπα, να εμπνευστώ και να δημιουργήσω, μια ευκαιρία για ένα νέο ξεκίνημα να μου χαρίσουν. Σ' ένα αύριο καλύτερο να φτάσω και ένα νέο δρόμο να χαράξω, ένα δρόμο προς την Ειρήνη. Όμως όπως είπε και ο Γκάντι: «Δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη, η Ειρήνη είναι ο δρόμος».

Μέσα από τραύματα, διχόνοιες και καταστροφές, υπάρχει μόνο οπισθοδρόμηση, ξεπεσμός, αφανισμός, συμφορές και αμέτρητες πληγές. Και ίσως έτσι τελικά, στο σύνολό τους όλα αυτά προφάσεις να ήταν και αφορμές για επεκτατικές πολιτικές, συμφέροντα οικονομικά, πολιτικά, προσωπικά, ενεργειακές πηγές και διαφορές εδαφικές, παραγωγή εξοπλισμών, διακρίσεων οικονομικών, κοινωνικών, φυλετικών, από άτομα ξεπεσμένα ηθικά, αμόρφωτα και μισαλλόδοξα.

ΧΑΛΚΙΑ ΑΝΔΡΕΟΥΛΑ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Το παιδί στάθηκε στην άκρη του απόκρημνου βράχου
από τα αθώα μάτια του περνούσανε τα σύννεφα κι οι
πεδιάδες
αλλά δεν καθρεπτιζονταν πουθενά τα σύνορα

τα όνειρα του δεν είχαν ως σήμερα κι αυτά ποτέ τους
όρια
ήτανε μοναχά μια πέτρα και την έριξε μακριά
εκεί που πέσαν οι πρώτες ορδές
και μπούκαρε το τελευταίο βαρύ πυροβολικό
κόκκινοι καπνοί γύρω κομμάτια κρέατος
θρύψαλα παντού από σπασμένα τζάμια
κι ένα κεφάλι ενός βουλευτή
στριμωγμένο στην άκρη κάποιου πράσινου κάδου

η ειρήνη
ψιθύρισε το Εντελβάις
ξεκινάει με πόλεμο

κι ο πόλεμος
δεν είναι άλλο
από μια δειλή απόδραση
της ειρήνης

από κει που σάπιζε στα κελιά της βόλεψης της
και της μονομερούς εκχειρίας
από εκεί που ξάπλωνε ικανοποιημένη στα συμφέροντα
της
αλλά η ζυγαριά έχει δίπλα από το βάρος της για εκείνη
και το αντίβαρο

ποιο λοιπόν θα ήτανε
τελικά το κόστος;

Ο ήλιος καθρεπτίστηκε
την 24η Φεβρουαρίου
οριζόντιος στο αλφάδι
και το σφυρί έφερε όλα τα σύννεφα να πυκνώσουν
πάνω από την ασπίδα και τον κατακόρυφο χάλυβα
του υψωμένου σπαθιού της
το ηλιακό ρολόι στην ερημωμένη τώρα πλατεία
του Ποκρόβσκ έδειξε τρεις
στα ανοιχτά χέρια της μητέρας του Μποροντάι στο
Κίεβο
από τη μια μεριά στοιβάζονταν τα πρώτα πτώματα
κι από την άλλη της μεριά
ηχούσε η σφυρίχτρα
στην καταπράσινη κοιλάδα
τρέχανε τα παιδιά με κράνη στρατιωτικά
κατρακυλώντας κι ουρλιάζοντας
με μικρά σημαιάκια στην αγκαλιά
Ειρήνη ‘

λουσμένη σε τόσο ανθρώπινο αίμα
όσο ακριβώς της χρειάζεται για να ξε-καθαριστεί
Ειρήνη
των ξεπουλημένων αρχών και αξιών
ειρήνη των σάπιων δογμάτων
και των έμμεσων συμφερόντων
ειρήνη που θα σημάνει την επιβίωση
σε έναν κόσμο που
τόσο πολύ ντρέπεσαι να θες
ειρήνη την είπε εκείνο το παιδί
με τα βιβλία της ιστορίας επάνω στα θρανία
κλειστά
Ειρήνη την είπε
με βουλωμένα γύρω όλα τα στόματα

ΧΑΡΑΚΤΗΝΙΩΤΗ ΠΑΤΡΟΥΛΑ

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Δεν υπάρχει δρόμος προς την Ειρήνη, γιατί η Ειρήνη δεν είναι προορισμός • είναι η ίδια η πορεία μας. Πολλές φορές οι άνθρωποι αναζητούν τη λύτρωση, νομίζοντας πως ο πόνος και η σύγκρουση είναι αναγκαία στάδια για να φτάσουν σε ένα τελικό σημείο γαλήνης. Όμως, η αλήθεια είναι απλή: η Ειρήνη δεν μας περιμένει στην άκρη του δρόμου, αλλά είναι ήδη παρούσα κάτω από κάθε μας βήμα.

Στα μάτια ενός παιδιού που γελάει, στη χειραψία δύο παιδιών εχθρών, στην ησυχία του πρωινού, η Ειρήνη αναπνέει. Δεν χρειάζεται να πολεμήσουμε για αυτήν, αλλά να την αναγνωρίσουμε. Η σύγκρουση γεννιέται από την άρνηση να δούμε την Ειρήνη γύρω μας, από την πεποίθηση πως πρέπει να παλέψουμε για κάτι που ήδη κατέχουμε.

Η Ειρήνη δεν ζητάει θυσίες. Ζητάει να τη ζήσουμε εδώ και τώρα. Είναι η επιλογή να μιλήσουμε με καλοσύνη, να δείξουμε κατανόηση, να αγαπήσουμε. Είναι η δύναμη να αποδεχτούμε τις διαφορές μας χωρίς να τις φοβόμαστε, να αναγνωρίσουμε ότι ο κάθε άνθρωπος κουβαλάει μια δική του ιστορία, μοναδική.

Έτσι, κάθε βήμα που κάνουμε, αν είναι γεμάτο κατανόηση, σεβασμό και αγάπη, γίνεται ένα βήμα προς την Ειρήνη. Όχι προς ένα μακρινό προορισμό, αλλά σε αυτόν τον ίδιο τον δρόμο που περπατάμε. Γιατί η Ειρήνη δεν είναι κάτι που θα βρούμε κάποια μέρα • είναι ο τρόπος που επιλέγουμε να βαδίζουμε καθημερινά.

ΧΑΡΙΤΩΝΙΔΟΥ ΓΑΡΟΥΦΑ ΠΟΠΗ

«Ο ΚΑΙ 1 ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ»

Οι οθόνες μας, καθρέφτες μιας ψυχής σπασμένης, αντικατοπτρίζουν τον κόσμο που φτιάξαμε. Ένας κόσμος όπου η αλήθεια είναι σχετική και η πραγματικότητα είναι μια επιλογή. Ζούμε σε μια εποχή όπου ο πόλεμος είναι ειρηνικός και η ειρήνη είναι αιτία πολέμου.

Τα όπλα μας, πλέον, είναι αόρατα. Είναι οι λέξεις που χωρίζουν, οι φήμες που διαδίδονται, οι αλήθειες που σκοτώνουν. Και εμείς, οι στρατιώτες αυτού του πολέμου, πολεμάμε για μια θέση στον ήλιο, για μια ζωή που δεν θα ζήσουμε ποτέ.

Σε μια ψηφιακή φυλακή, εγκλωβισμένοι σε μια εικονική πραγματικότητα, αναζητούμε συντροφιά σε rixelated πρόσωπα. Οι οθόνες μας, καθρέφτες μιας ψυχής σπασμένης, αντικατοπτρίζουν τον κόσμο που φτιάξαμε.

Ένας κόσμος όπου η μοναξιά είναι επιδημία και η ανθρώπινη επαφή, ένα ξεχασμένο όνειρο.

Ένα ρομπότ, με μάτια από οθόνη, περπατά σε ένα ερειπωμένο χωριό. Τα χέρια του, που κάποτε κρατούσαν εργαλεία, τώρα σφίγγουν όπλα. Τα βήματά του αφήνουν ίχνη στο σκόρπιο χώμα, σαν πληγές σε ένα σώμα που πεθαίνει. Το ρομπότ, το παιδί της επιστήμης, έχει γίνει τέρας. Οι αλγόριθμοί του, που κάποτε υπολόγιζαν αποστάσεις και θερμοκρασίες, τώρα προγραμματίζουν τον θάνατο. Και ο άνθρωπος, ο δημιουργός του, παρακολουθεί αδύναμος, την καταστροφή που έχει προκαλέσει.

Σε έναν κόσμο όπου οι μηχανές κυριαρχούν, η ανθρώπινη αξία έχει υποβαθμιστεί. Η ζωή, μια σειρά από δεδομένα, η αγάπη, ένας αλγόριθμος.

Σε έναν κόσμο όπου οι μηχανές ονειρεύονται ηλεκτρικά πρόβατα, οι άνθρωποι ονειρεύονται να γίνουν θεοί. Έχοντας κλέψει τη φωτιά του Προμηθέα, έχουν χτίσει έναν πύργο που φτάνει στα άστρα. Όμως, η φιλοδοξία τους τους τύφλωσε. Ξέχασαν ότι η δύναμη που τους δόθηκε είναι ένα δώρο με διπλή όψη. Και τώρα, ο πύργος τους καταρρέει, παίρνοντας μαζί του τα όνειρα και τις ελπίδες τους.

ΧΑΤΖΗΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΓΕΦΥΡΕΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΣ ΣΤΗΣΟΥΜΕ

Η τεχνητή νοημοσύνη καλπάζει
Η ειρήνη τρομάζει
Απόδραση μεγάλη γίνεται
από της ειρήνης τα προβλήματα

Δρόμος προς την ειρήνη δεν υπάρχει
Η ειρήνη είναι αυτή που άρχει
Πυξίδα κι οδηγός μας
στης Ιθάκης το ταξίδι

Λαιστρυγόνες κι ερινύες
διακόπτουν τις πορείες
και σε άνισους πολέμους οδηγούν
που τους άμαχους σκοτώνουν

Γέφυρες ειρήνης ας στήσουμε
Με κουράγιο ας κατήσουμε
τους πολέμους μακριά μας
κι όλες τις χαρές μπροστά μας

Φτώχεια πείνα δυστυχία
Ζούμε σε καιρό ειρήνης
και στον πόλεμο κινάμε
τα προβλήματα τα λύσουμε
Πόση αλλοφροσύνη Θεέ μου
το κακό να επιζητούμε
τα όνειρά μας να σκορπούμε
και τον πόλεμο να υπηρετούμε
Η ειρήνη θησαυρός είναι μεγάλος
Μισώ τον πόλεμο, τον φοβάμαι
Είθε η ειρήνη να διαφεντέψει
και τους πολέμους να αποτρέψει

ΑΓΑΠΗ

Αγάπη, δεν είναι δρόμος μοναχικός
συμμετοχή είναι και μοιρασιά
είναι ένας στόχος μοναδικός
συντροφιά και στοργή στη μοναξιά

Αγαπώ σημαίνει χάνομαι, συμπάσχω
δε μισώ, αγκαλιάζω, συγχωρώ
συμμετέχω, χαίρομαι, πάσχω
το ΕΜΕΙΣ βάζω πιο πάνω απ' το ΕΓΩ

Ολόκληρη η ζωή είναι δόσιμο
το μίσος δε χωράει ανάμεσά μας
καθάρια η αγάπη σαν το νερό το πόσιμο
ένα ταξίδι είναι στο μέσα μας

Αγάπη μας δίδαξε ο Χριστός
“αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν”
Στους όρκους σου να είσαι πιστός
τους πάντες να εκτιμάς με σεβασμό

Έρωτας χωρίς αγάπη δεν έχει νόημα
τις ευθύνες μας ας αναλάβουμε
του κορμιού και της ψυχής είναι πόνημα
όμορφος είναι ο κόσμος ας τον προλάβουμε

Αγαπώ σημαίνει πεθαίνω, χάνομαι
τον εαυτό μας ας αγαπήσουμε
Μέσα στους πολλούς ρόλους που παίζουμε
γέφυρες αγάπης ας στήσουμε

Μόνο με την καρδιά μπορεί κανείς ν' αγαπήσει
“το ουσιαστικό άορατο είναι στο μάτι”
την ομορφιά τη βρίσκεις στη ψυχή και στη φύση
Η ψυχή μας ας πλημμυρίσει μ' αγάπη!

ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ ΗΛΙΑΣ

ΑΠΙΑ ΟΔΟΣ

Δεν συγκινούν τα σώματα που αναρτώνται σε σταυρούς,
στον δρόμο προς την Ρώμη. Η μπόχα τους δεν φέρνει
αποστροφή,
μα θρέφει πεινασμένους οφθαλμούς, κλικ, υψωμένα δάχτυλα των πληκτρολογίων και στρογγυλές γεμάτες συναισθήματα φατσούλες.
Κάποιοι κοιτώντας, θεώρησαν πως είναι Κικέρωνες, Πομπήιοι,
μεγάλοι τιμητές της κοινής μας πολιτείας, δεν κατάλαβαν
πως ήταν παιδιά, που «άγριοι βάρβαροι» τους άρπαξαν
το στέμμα, να το στείλουν
σ' Ανατολή και Δύση.

Έμειναν ακίνητοι, να χαζεύουν τα ποδοπατήματα γιγάντων,
με τα φουσκωμένα όνειρα στο κεφάλι, πως θ' άρπαζαν
τα μαλλιά των ηρώων, να φέρουν την πολυπόθητη ειρήνη.

ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΚΟΡΗ

Κόρη του Δία
και της Θέμιδας...

Μονοπάτι,
της αφθονίας,
του πλούτου...

Διασκεδάζεις τη βία...

Όσοι
πραγματικά,
σε πόθησαν,
με το αίμα τους
τη γη έχουν ποτίσει...

Εκείνοι
που πραγματικά,
σε αγάπησαν,
την Ευνομία,
τη Δίκη,
πράξη κάνουν!

Βέρα σου βάζουν...
Σύζυγο σε έχουν χρίσει...

ΧΑΤΣΙΟΣ ΚΑΝΑΚΗΣ

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΧΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

Έχοντας καιρό ειρήνης και εφησυχασμού υπομένουμε τις θυσίες του ήπιου χαμού.

Θρέφουμε ανέμελα το σώμα και μυαλό, στην 'πανσπερμία' ιδεών από ρηχό γιαλό.

Το βαρέλι της ύπαρξή μας δεν γεμίζει... μήτε με μόχθο, ούτε με στοχασμό.

Στα γραφεία οι οθόνες, νούμερα, στατιστικά διατυμπανίζουν.

Μηχανές στα εργοστάσια θορυβούνε χωρίς αναπαμό.

Εν καιρό ειρήνης και υπερβολικού καταναλωτισμού, τελούμε κοινωνικοί νόμιμοι ακρωτηριασμού.

Συρρικνώνοντας οικουμενικό, ζωτικό χώρο, αποθησαυρίζοντας της ολιγαρχίας τον πόρο.

Ζώντας ποικιλία θεαμάτων κοινωνικοποίησης. Παροχές προς αποφορτισμό.

Για εξαρτημένους επιβίωσης στον ταξικό κορμό ανισότητας και ευνοούμενους που παίζουν τον αρχοντικό αυνανισμό.

Κι όταν η απληστία, βαρυστημένων χορτασμένων, ηχήσει τις σειρήνες των εθνικιστών ανταριασμένων,

μπλάβα σύννεφα συγκρούονται, μ' ορμή σμίγουν.

Οπλισμό, παλάτια, σύνορα, φέρετρα να ξεπλύνουν.

Σε καιρό πολέμου οι ευχές ανακωχής περισσεύουν. Ιθύνοντες και άσχετοι στοχευόμενο κακό γυρεύουν.

Η ιστορία παλιότερα, την πένα στο αίμα βουτώντας τώρα στα λογοκριμένα βίντεο τις ψυχές συλώντας.

Όστε στο γύρισμα των χρόνων όποιος ένοχο γυρεύει, σε κακή στιγμή και την σκάρτη πολιτική να τον εύρη.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΤΗΣ...

Η Ειρήνη είναι ο δρόμος, αλλά τα βήματά της είναι βαριά. Στον ίσκιο της ανθίζουν αντιθέσεις • η αφθονία ξυπνά την απληστία και η ασφάλεια γεννά την αλαζονεία.

Οι άνθρωποι φτιάχνουν παλάτια, μα χτίζουν και τείχη. Η Ειρήνη κοιτά τον ουρανό, μα οι σκιές της κοιτούν τη γη. Εν καιρώ ειρήνης, οι πόλεμοι δεν παύουν. Μονάχα αλλάζουν μάσκες.

Στα πεδία των μαχών τους δεν υπάρχουν στρατιώτες, αλλά λέξεις που ματώνουν, ιδέες που δηλητηριάζουν, αριθμοί που εξοντώνουν.

Είναι η σύγκρουση της ισότητας με την απληστία, της προόδου με τη λήθη. Τώρα, η τεχνητή νοημοσύνη υφαίνει νέες πραγματικότητες. Στην ηχώ της ακούγεται το άπειρο, μα και το άδειο. Θα γίνει άραγε γέφυρα, ή όπλο;

Η Ειρήνη την παρατηρεί σιωπηλά, όπως κάνει πάντα...

Η Ειρήνη δεν υπόσχεται τέλεια αρμονία... Δεν μπορεί να το κάνει άλλωστε... Η Ειρήνη είναι πεδίο μάχης για την αλήθεια, την κατανόηση, τη συμβίωση. Και οι άνθρωποι, συχνά, φοβούνται αυτόν τον αγώνα. Αναζητούν τον θόρυβο του πολέμου για να σβήσουν την ησυχία που τους καθρεφτίζει...

Η Ειρήνη είναι ο δρόμος, όχι ο προορισμός. Μόνο περπατώντας θαρραλέα μέσα από τις ρωγμές της, μπορούμε να φτιάξουμε έναν κόσμο όπου οι σκιές της δεν θα μας φοβίζουν πια...

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ, Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ – ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ 2017» ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ. • ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ – ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ: ΕΙΡΗΝΗ ΒΡΕΤΤΟΥ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ & ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΠΕΝΤΑΝΔΡΟΝ • ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΤΟΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2025 • ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΔΩΡΕΑΝ

Αριθμός έκδοσης

150

ISBN: 978-618-5820-24-4

Δ Η Μ Ω Φ Ε Λ Ε Ι Α 2024

